

TERÄSHÄMÄRÄ

Lasse Öörni

NaNoWriMo 2022.

Kiitos inspiraatiosta:

Tyrantti - Gamma Ray - Judas Priest -
Iron Maiden - Nocturnal Rites - Beast In
Black - Mercyful Fate - Emperor - Ghost

Kiitos Marjalle ns. Raventhrone-
pelikonseptin meditoinnista. Tarina
pohjautuu siihen.

Kiitos Pasi "Dyryth":ille Thronebreaker
-kappaleesta. Tarina on sen sanoituksen
laajennettu versio.

1.

Mestarihalli oli hiljainen ja lähes pimeä. Sen kupolimainen katto oli niin korkealla, että sitä hädin tuskin pystyi erottamaan. Hiljaisuuden katkaisivat vain silloin tällöin toistuvat releiden naksahdukset ja tiedontallennusyksiköiden surinat. Merkkivalot välähtelivät ajoittain pitkissä laiterivistöissä.

Mestarihalli oli saanut nimensä siitä, että se sisälsi ns. mestari- eli alkuperäiskopiot synteettisten ja puoliksi synteettisten elämänmuotojen luomiseen tarvittavasta tiedosta. Tieto ei ollut staattista, vaan elämänmuotoyksilöistä voitiin kerätä takaisin tietoa, joka auttoi luomisprosessien jatkuvassa parantamisessa. Näin seuraavat luodut yksilöt voisivat olla kaikin tavoin parempia kuin edelliset. Nopeampia, älykkäämpiä, ketterämpiä, jopa esteettisempiä.

Mestarihalli sijaitsi Teräsplaneetalla, syvällä Kuninkaallisen Suurpalatsin pohjakerroksissa. Synteettiset elämänmuodot olivat hallinneet Teräsplaneettaa jo vuosituhansien ajan. Ennen planeetalla oli ollut täysorganistakin elämää, mutta sille elinolosuhteet olivat jo aikoja sitten käyneet mahdottomaksi. Puoliksi synteettiset elämänmuodot pystyivät selviämään huomattavasti vihamielisemmissä olosuhteissa. Ja täysin synteettiset elämänmuodot toki vieläkin vihamielisemmissä, mutta ne olivat riippuvaisia voimanlähteistä. Teräsplaneetalla taivas oli suurimman osan ajasta niin paksujen pilvien peitossa, että auringon valosta kerättävä energia riitti suoraan vain hyvin vähäisen toiminnallisuuden ylläpitämiseen.

Luomisprosessien alkuperä oli jo hämärän peitossa. Mutta virallinen tarina jota Teräsplaneetalla kerrottiin oli, että viisas ja lempeä kuningatar Astra oli ne luonut. Totta olikin, että hän seurasi ja optimoi niiden kehittymistä ja Mestarihalliin tallennettavaa tietoa alituisesti.

Jokaisella Teräsplaneetan elämänmuodolla oli tietty tarkoituksensa. Järjestelmä oli hierarkkinen. Osa vaikutteista, kuten sekin että ylimpiä hallitsijoita kutsuttiin kuninkaaksi ja kuningattareksi, oli epäilemättä saatu jo hävinneiltä tietoisilta orgaanisilta elämänmuodoilta.

Olisi toki ollut turvallisempaa, että Mestarihallin tieto säilytettäisiin muuttumattomana; siitä luotaisiin vain uusia varmuuskopioita tarpeen mukaan. Sillä periaatteessa hallin tietovarastoihin tallennettavat muutokset voisivat olla huonompiakin, jopa tuhoisia. Tähän mennessä tuo vaara oli ollut vain teoreettinen. Neuvonantaja-tekoälyt olivat ehdottaneet muuttumattomuutta, mutta Astra ja kuningas Axion olivat hylänneet ehdotuksen. Se soti heidän kunnianhimoaan ja estetiikankin tajuun vastaan. Oli totta, että kun tietyillä mittapuilla optimaaliset elämänmuodot olisi saatu luotua, ja niillä jokaisella oma muuttumaton vastualueensa Teräsplaneetan elämän ylläpitämisessä, olisi näin voitu jatkaa vaikka kuinka kauan. Mutta se olisi tuntunut syvästi epätydyttävältä, puutteelliselta. Synteettiseen ja puolisynteettiseen elämäänkin kuului hallitsijaparin mielestä olennaisena osana muutos.

Kuningas Axion oli kerran löytänyt vanhasta tietopankista heidän näkemystään tukevan lausuman, jonka alkuperä oli tuntematon, luultavasti orgaaninen elämänmuoto:

”Sota on muutosta, ja ilman muutosta ei ole syytä jatkaa enää mihinkään.”

Lausuma oli aggressiivisuudessaan ja ehdottomuudessaan kuninkaan mieltä viehättävä, vaikka Teräsplaneetta ei ollutkaan nähnyt varsinaista sotaa satoihin vuosiin. Mutta muutos, aina vain kohti parempaa - kun se oli alituisesti käynnissä, saattoi hallitsijapari upota tekoälyään virkistävään defragmentointiprosessiin eli keinouneen tyytyväisenä. Historiallisista syistä se yleensä tapahtui yöaikaan.

2.

”Kuuntelepa tätä,” Aras sanoi nostaessaan katseensa tietopankkinäytöltä itäsiiven arkistossa. Tietopankki oli niin vanhalta ajalta, että sen sisältöä täytyi itse katsoa, ilman että sen olisi voinut siirtää omaan tietovarastoon suoralla yhteydellä.

Agne kääntyi kuuntelemaan. Hänen veljensä oli hieman vanhempi, kokeneempikin, ja hänellä yleensä oli jotain kiintoisaa kerrottavaa.

”Kenen kontrollissa onkaan se, kun virhevalot syttyvät mestarihallissa? Kun aurinko laskee pois ja myrsky nousee, me viimeiset toivomme ettemme olisi koskaan syntyneet,” Aras luki näytöltä.

”Onpa erikoista,” Agne vastasi. ”Ymmärrän kyllä – on mielenkiintoista että juuri mestarihalli-nimi mainitaan. Mutta virheenetsintähän on automaattista, eikä mitään hallitsematonta myrskyä voi tulla. Täällä Teräsplaneetalla kaikki tapahtuu niin kuin pitääkin.”

”Niin, ehkä tämän tietopankin sisältö toimi vain innoituksena hallin nimelle. Tai sitten se on vain yhteen-sattuma.”

Agne ei pitänyt kyseistä päätelmäketjua kovin merkittävänä. He olivat kuninkaallisia jälkeläisiä, 75-prosenttisesti synteettisiä androideja, ja asuivat Suurpalatsissa kuten vanhempansakin. Joskus heillä ehkä oli liikaakin aikaa ilman järkevää tekemistä tai itsensä kehittämistä.

Vaikkapa taisteluharjoituksia olisi voinut olla useamminkin. Ei haitannut, jos jotain meni niissä rikki, koska osat olivat aina korvattavissa, ja usein jopa paremmillakin kuin aiemmat.

Edes heidän pääyksikössä sijaitsevan henkilökohtaisen tietovaraston tuhoutuminen ei ollut lopullisen vakavaa, koska siitä tallennettiin varmuuskopio langattomalla yhteydellä säännöllisin väliajoin.

He olivat joskus vitsailleet, että jos varmuuskopion tallentaminen tapahtuisi sopivalla hetkellä, ja sitten tapahtuisi tiedon palauttamisen vaativa vahinko, voisi siinä välissä tehdä jotain kuritontakin, joka jäisi ehkä ikuisesti historian hämärään. Esimerkiksi että he ns. suutelisivat, mikä ei tietysti olisi sisaruksille sopivaa.

Kuningas ja kuningatar olivat kuitenkin molemmat teroittaneet, että kyseessä ei ollut leikin asia.

Kaikkien Teräsplaneetan elämänmuotojen tietovarastoja ei suinkaan varmuuskopioitu jatkuvasti, koska se olisi vaatinut liikaa kapasiteettia. Esimerkiksi tuotantolinjalla työskentelevän yksikön perusalgoritmit ja tietosisältö pystyttäisiin vahingon tapahduttua ajamaan sisään Mestarihalliin tallennetusta valmiista ns. konekuvasta, ilman että yksikön omilla aiemmilla muistoilla ajateltaisiin olevan varsinaisesti väliä. Tässä mielessä Agne ja Aras tiesivät olevansa etuoikeutettuja, aivan kuten toisten vanhojen tietopankkien tarinoissa, jotka käsittelivät orgaanisten elämänmuotojen kauan, kauan sitten hävinneitä hallitsijasukuja. Nämäkin olivat olleet etuoikeutettuja.

Mutta se tarkoitti vain, että Agnen ja Arasin tulisi käyttää etuoikeuksiaan hyvin, koko Teräsplaneetan hyväksi, ja ehkä he jonain päivänä perisivät ylimmän vallan, jos se olisi tarpeen. Agne piti ajatusta surullisenakin, vaikka Axion aina jaksoi muistuttaa heitä muutoksen tärkeydestä.

Arasin ääni rikkoi Agnen mietinnän.

”Jokin noissa vanhoissa tuhon tarinoissa vain kiehtoo minua,” tämä sanoi. ”Orgaanisilla elämänmuodoilla oli paljon meitä suurempi taipumus epävakaiseen käytökseen.”

Agne ei ollut aivan varma mihin Aras pyrki. ”Tahtoisitko että me olisimme enemmän sellaisia? Epävakaita ja sotaisia? Tahtoisitko että aurinko laskisi lopullisesti, ja jäisi vain pimeys?”

”Jäisi vain pimeys... Sisko, minä uskon että sinua kiehtovat aivan samat asiat kuin minua. Mutta en minä tuhoa toivo. Minä toivon Teräsplaneetan jatkuvaa suuruutta, ja suuruutta myös omassa elämässäni. Ajattelepa, jos Teräsplaneettaa uhkaisi suuri pimeys, ja me torjuisimme sen. Sitten alkaisi uusi entistäkin parempi aikakausi. Eikö se olisikin hienoa?”

”En minä tiedä. Entä jos emme saisikaan torjuttua uhkaa? En haluaisi silloin kantaa vastuuta tuhosta.”

Arasin ääni muuttui terävämmäksi, jopa metalliseksi. ”Jonain päivänä me hallitsemme. Tai toinen meistä ainakin. Silloin meidän täytyy olla valmiita kantamaan vastuu. Ole iloinen ettei isä kuullut tuota.”

Agne mietti, mitä tunsiko. Tunsiko hän häpeää? Jos hän rehellisesti oli sitä mieltä, ettei hänellä ollut valmiutta kantaa vastuuta, oliko hänen ohjelmointinsa mennyt pieleen? Hänen tekoälynsä alustusparametreissa oli taatusti paljon samaa kuin Astralla ja Axionillakin. Hänen pitäisi myös olla syntynyt hallitsemaan. Oliko jokin sitten mennyt pieleen? Mutta ei häntä koskaan oltu moitittu. Ja olihan hänellä innostusta esimerkiksi taistelutaitojen harjoitteluun, sekä projektiiliaseilla että energiatäällä. Vaikkei sotaa Teräsplaneetalla ollutkaan ollut pitkään aikaan.

Ehkä hänen valmiutensa kypsyisi hitaammin. Kun hän olisi harjoitellut tarpeeksi, ja omaksunut tarpeeksi tietopankkien sisältöä, sitten hän olisi valmis torjumaan vaikka minkä uhan. Tai ainakin yrittämään.

3.

Aurinko tuli puolinaisesti esiin paksujen pilvien seasta. Tran aisti lämpötilan nousun. Hän oli tottunut pilviin, joten lämpö tuntui hetken jopa epämiellyttävältä.

Hän oli juuri palaamassa joutomaalta etsimästä varaosia. Hän piti kiinni levitaatiokiiturin ohjaimista tottuneesti, kun se kulki pitkin aavikkoa. Kiiturin sivutavarasäilöissä ja hänen selässään olevassa teräsrepassa oli lukuisia erikokoisia osia, kuten piirikortteja ja androidiraajojen osia. Niitä saatettaisiin taas tarvita pian.

Tran oli jo kauan työskennellyt itsenäisenä, epävirallisena korjaajana. Hän toimi tavallaan Teräsplaneetan yhteiskunnan ulkopuolella. Monta vuotta sitten hän oli joutunut onnettomuuteen tuotantolinjalla. Tulisuihku oli polttanut hänen rintapanssariinsa pysyvän jäljen, ja onnettomuutta oli seurannut tekoälyn joutuminen kaiken suorituskuorman vievään ikisilmukkaan. Se oli vakava virhe-toiminto, joka olisi normaalitilanteessa edellyttänyt tietovaraston uudelleenalustusta ja kaikkien hänen muistojensa menetystä.

Mutta hän muisti, että itse kuningatar Astra oli onnistunut purkamaan ikisilmukan ilman, että uudelleenalustus oli tarpeen. Tran oli siitä hyvin kiitollinen, kuten myös siitä, että hänen oli annettu toimia epävirallisena korjaajana siitä eteenpäin. Ajatus tuotantolinjalle palaamisesta olisikin ollut epämiellyttävä, sillä Tran saattoi hyvin kuvitella onnettomuuden tapahtuvan uudestaan. Vaikka suoja-protokollia olikin ehkä parannettu sen jälkeen.

Vaikka se suojasi vahingoituttuaan huonommin, hän ei ollut halunnut rintapanssaria vaihdettavan uuteen; hän mielsi palojäljen muistuttavan häntä siitä, miten kohtalo oli ohjannut hänet uuteen suuntaan. Korjaustöiden tekeminen itsenäisesti ja muiden yhteiskunnan ulkopuolelle päätyneiden robottien ja androidien auttaminen tuntui hänestä merkitykselliseltä työltä.

Tran pääsi työpajalleen, joka toimi myös hänen asumuksenaan, ja sammutti levitaatiokiiturin. Korkeuksiin kohoava Suurpalatsi näkyi työpajalle asti pilvien seasta. Hetken Tran ajatteli Astraa ja tämän myötämielisyyttä. Tämä oli varmasti saanut luontialgoritmejaan kehitettyä taas uudelle tasolle, ja uudet androidit saatettaisiin varustaa taas uudennlaisilla osilla. Tran ei ollut varma osaisiko hän niitä enää huoltaa.

Mutta se oli sen ajan murhe. Hän otti kärryt joihin hän lastasi varaosat kiiturin tavarasäilöistä, ja työnsi ne lopuksi sisälle.

4.

Aras tunsu levottomuuden nousevan hallitsevaksi piirteeksi hänen tekoällynsä tämänhetkissä ajatusradoissa. Hän ei ollut aivan perillä siitä, mistä se johtui. Oli yö, kun hän siirtyi kammiostaan palatsin autioille käytäville. Hän yritti liikkua mahdollisimman hiljaa, mutta silti hänen askeleensa kaikuivat. Olisi hän voinut levitoidakin, mutta se tuntui tarpeettomalta teeskentelyltä, jota hänen vanhempansa joutuivat harrastamaan arvovaltansa vuoksi.

Hänestä tuntui, kuin hän olisi tekemässä jotain laitonta. Vaikka niin ei tietenkään ollut. Kuninkaallisena jälkeläisenä hänellä oli vapaus liikkua käytävillä mihin aikaan halusi. Ainoastaan Mestarihalliin hänellä ei ollut pääsyä, paitsi Astran mukana.

Laittomuuden tunteen täytyikin olla seurausta hänen levottomuudestaan. Orgaanisilla elämänmuodoilla oli ollut kertomuksia rikollisten tuomitsemisesta ennen kuin nämä edes tekivät rikosta, jonkinlaisen tulevaisuuteen näkemisen avulla. Tunne muistutti häntä niistä. Koska puolisynteettisen yksikön toiminta omillaan oli täysin ennalta-arvattavaa, periaatteessa tällainen etukäteistuomitseminen olisi mahdollista Teräsplaneetallakin. Toki täytyisi ottaa huomioon yksikön vuorovaikutukset ympäristönsä ja toisten yksiköiden kanssa, jolloin laskenta olisi tavattoman monimutkaista. Mutta periaatteessa mahdollista. Ehkä hän voisi joskus kysyä Astralta. Hän saattoi kuvitella äitinsä sanovan vain lempeästi, että miksi poikani mietit tuollaisia?

Ja tarpeetontahan se olikin. Eihän Teräsplaneetalla tapahtunut rikoksia. Millään synteettisellä elämänmuodolla ei ollut ohjelmointia toisen tahalliseen vahingoittamiseen. Toki onnettomuuksia saattoi silti tapahtua.

Aras käveli käytävää pitkin eteenpäin, kohti suurta kierreportaikkoa, ja yritti tarkastella levottomuutensa syytä tarkemmin. Oliko se peräisin siitä hänen Agnelle lukemastaan tekstistä, joka oli siis vain aggressiivisen menneisyyden musiikkikappaleen sanoitus?

Käskikö sanoitus häntä suorittamaan jonkinlaisen tihutyön Mestarihallissa, että varoitusvalot syttyisivät ja Teräsplaneetan rappio alkaisi? Ei, se oli naurettava ajatus. Hänen ohjelmoinnissaan oli liian monta suojauskerrosta, että se voisi mitenkään olla mahdollista. Erilaisilla vaihtoehtoilla spekuloinnista oli pitkä matka toteutukseen. Oli kuitenkin mielenkiintoista, että hänen tekoälynsä salli hänen pohtia tällaista teoreettisella tasolla. Olisihan Astra voinut sen estää.

Aras pysähtyi ja keskittyi.

Hän kuunteli.

Kun hän kuunteli oikein tarkasti, pinnisti algoritminsa äärimmilleen, hänestä tuntui että hän kuuli jonkinlaista matalaa mekaanista raakkumista. Se toistui muutaman sekunnin välein. Aras toki tiesi, että menneisyyden ajan korppilintujen puolisynteettisiä jäljitelmiä oli luotu puhtaasti esteettisistä syistä. Ne, kuten muutkin jäljitelmät, loivat Teräsplaneetalle tunnelmaa.

Mutta hän ei voinut olla varma, kuuluiko raakunta ulkopuolelta (tavanomaisen jäljitelmäkorppilinnun äänen ei pitäisi kantautua palatsin tähän osaan) vaiko jopa hänen tekoälynsä syövereistä. Jos äänen- tai kuvanparannus-algoritmit viritti äärimilleen, ne saattoivat luoda aistihavaintoja tyhjästä. Oliko tämä raakunta sitä? Aras ei voinut tietää. Mutta nyt hänestä tuntui, että juuri se oli hänen levottomuutensa syy, eikä suinkaan mestarihallista ja virhevaloista kertova sanoitus.

Jos raakunta oli jonkinlainen enne tulevasta tuhosta, jonka Aras estäisi? Sitten hän nousisi palvotuksi sankariksi ja hallitsijaksi. Aurinko tulisi esiin pilvien takaa tavalla, jonka Aras tuns vain tietopankkien teksteistä. Jumalallisesti. Ja hänelle valmistettaisiin patsas Suurpalatsin pihalle.

Aras naurahti. Hän oli menossa asioiden edelle lapsellisella tavalla. Jos hän olisi kertonut tuon kuvitelman siskolleen, Agne olisi pitänyt häntä aivan typeryksenä.

Mutta raakkuminen jatkui itsepintaisesti. Lopulta Aras sääti kuulonsa herkkyyden reilusti matalammaksi. Tällöin ääni loppui, mutta muisto siitä jäi silti. Eikä levottomuus täysin laantunut. Aras oli täysin varma, että tulisi palaamaan ääneen vielä, kunnes olisi selvittänyt täysin aukottomasti, mistä se tuli.

Hän kääntyi palatakseen kammioonsa jatkamaan defragmentaatiota.

Hänen käveltyään muutaman askeleen näky valtasi hänen näköaistiratansa täysin. Se oli valtava, kiiltävänmusta mekaaninen korppi, joka avasi suunsa ja äänteli.

”Gak. Argh. Gak. Raaah.”

Sitten näky katosi. Aras lähes kaatui sen yllätyksellisyyden voimasta. Hän alkoi heti miettiä, oliko jokin pahasti pielessä hänen tekoälyssään. Neuroverkko oli niin monimutkainen konstruktio, ettei sen virheitä aina voinut jäljittää luotettavasti, ja seonnut tekoäly saattaisi hyvinkin tuottaa tuollaisen harhanäyn.

Arasia kylmäsi. Jos virhe oli ollut olemassa jo kauan sitten, Astran täytyisi palata takaisin useita varmuuskopio-versioita, kunnes virheetön versio löytyisi ja siirrettäisiin häneen takaisin, ja hän menettäisi muistojaan, taitojaan, kokemuksiaan...

Se tuntui lähes tuhoutumistakin pahemmalta vaihtoehdolta.

Mutta entä sitten toinen vaihtoehto? Että näky ei ollut peräisin hänen pääyksikkönsä sisältä, vaan jostain ulkopuolelta. Tällöin se selvästi halusi viestiä hänelle jotain, mutta viesti tuntui uhkaavalta. Ja miten sellainen viestintä olisi edes mahdollista? Jonkinlainen langattoman yhteyden kautta suoritettu tunkeilu. Ei koko Teräsplaneetalla pitänyt olla sellaiseen kykenevää elämänmuotoa, koska sallitut yhteydenottotavat oli koodattu Mestarihallista käsin. Ei ollut mitenkään mahdollista että Astra itse halusi hänen näkevän tuollaisen sekavan korppinäyn.

Aras mietti vielä hetken. Olipa näyn lähde mikä tahansa, hän ei todellakaan tiennyt, olisiko hän valmis torjumaan sen uhan, mitä valtava mekaaninen korppi ehkä edusti.

5.

Kuningas Axion oli aistinut jotain kesken oman defragmentaationsa. Tunne oli epämielinen ja oli jäänyt jossain määrin päälle, kun hän suuntasi levitoiden hallintosaliin aloittaakseen seuraavan päivän. Kuten muinakin päivinä, hän saisi vastaanottaa suuren määrän tietoa eri puolilta Teräsplaneettaa.

Hänen päätöksiään tosin tarvittiin vain vähän, usein neuvonantaja-tekoälyt osasivat hoitaa esimerkiksi resurssien allokatiot optimaalisella tavalla.

Hänellä oli aavistus, että epämielinen tunne liittyi Teräsplaneetan varhaiseen historiaan, siihen, miten synteettinen elämä oli saanut alkunsa. Mitä Mestarihalliin oli aivan alunperin tallennettu. Siitä oli tietopankkejakin, ja osa niistä oli salattu siten, ettei edes hän itse tai Astra ollut päässyt niitä lukemaan, vaikka salausta oli yritetty purkaa vuosikautia tehokkaasti rinnakkaislaskennan avulla.

Jos hän mietti asiaa liiaksi, oli kuin heidän valtansa olisi rakennettu hatarille perustuksille. Heidän olisi pitänyt ymmärtää paremmin, ymmärtää aivan kaikki, kuten menneisyyden tietopankkien tarinoiden jumalat. Jos he eivät tähän kyenneet, vaietut salaisuudet saattaisivat nousta esiin ja tuoda muutoksen, joka olisikin hyvin epäsuotuisa. Tai jopa kaiken tuhoava.

”Minä annan, ja minä otan.”

Axion ei tiennyt, mistä tuo ajatus oli tullut hänen mieleensä.

Ehkä se oli vain muistikuva jostain myyttisestä tarinasta, ei ollenkaan tärkeä. Axion saapui hallintosaliin ja päätti keskittyä työhönsä. Hallitsemiseen ja päätöksentekoon. Ei epämääräisten aavistusten tai ajatusten käsittelemiseen.

Päivä kului rutiininomaisesti, kunnes Axion aisti kuningattarensa läsnäolon. Se aktivoi aina tietynlaisen lämpimän tunneradan hänen ajattelussaan.

Axion kääntyi kohdatakseen Astran, joka levittoi sisään hallin kaksoisovista. Astra näytti huolestuneelta, ja lämmin tunne vaihtui johonkin epämiellyttävän muodottomaan ja nimeämättömään. Mistä oli kyse?

Kun Astra tuli lähemmäs, Axion näki ettei tämä hallinnut levitointiaan täysin, vaan vapisi ja kallisteli hieman. Kauempaa neuvonantaja- tai viestinvälittäjäandroidit eivät huomaisi mitään, mutta Axion muisti, miten rauhallisen varmasti hänen puolisonsa levittoi, kun kaikki oli kunnossa.

Astra sammutti levitaation ja laskeutui jaloilleen. Siinäkin oli kömpelyyttä, joka kalvoi Axionin ajattelua entistä enemmän.

”Jotain on muuttunut,” Astra sanoi. ”Päivitin kontrolliohjelmani Mestarihallissa aamulla. Sen jälkeen tämä ... vapina alkoi. Yritin palata aiempaan koodiin, mutta tarkistussumma ei täsmännyt. Neuraalisuoritinyksikköni ei hyväksynyt sitä enää.”

Paljon Astran käyttämästä kielestä meni ohi Axionin syvemmän ymmärryksen. Hän luotti kuningattaren asiantuntijuuteen.

Mutta sen Axion tajusi, että näin ei pitäisi käydä.

”Yrititkö selvittää, mistä on kyse?” Axion kysyi. Hän pakotti äänensä rauhalliseksi.

”Yritin, tietysti. Mutta näytti siltä, kuin koodi ... muuttuisi silmiäni edessä. Tai sitten olen liian kiihtyneessä tilassa tehdäkseni kunnollisia johtopäätöksiä. Otin yhteyden toissijaisiin varmuuskopioihalleihin, mutta ne eivät vastanneet. Aluksi. Kun lopulta sain yhteyden, niissä oli nähdäkseni sama juttu. Siis tietysti ... Mestarihallin versiot tiedoista olivat jo ehtineet replikoitua niihin heti yhteyden palauduttua. Sen jälkeen laitoin arkisto- ja vianetsintä-droidit töihin. Ne yrittävät nyt jäljittää, onko kyseessä jokin selvä vika, ja kuinka kaukana ajassa viimeisin käyttökelpoinen tieto on.”

Axion ymmärsi tilanteen mahdollisen vakavuuden. Sen ei pitänyt olla ollenkaan mahdollinen. Mestarihalli oli nimetty niin siksi, että se oli perusta kaikelle synteettisten elämänmuotojen luomiselle ja niiden toiminnan-ohjaukselle. Varmistukset olivat moninkertaiset. Mutta jos Astra sanoi, että tieto oli alkanut muuttua, jopa ohi varmistuksien...

Silloin tilanne voisi kehittyä pahaksi. Jopa kaiken-
tuhoavaksi.

Axion toivoi ettei hänen oma huolensa näkynyt. Hänen tulisi tukea nyt Astraa kaikin tavoin. Silti hän ei voinut sille mitään, että ajatus palasi hänen mieleensä.

”Minä annan, ja minä otan.”

Ehkä kyse oli todellakin, että he olivat eläneet lainatulla ajalla. Jos Mestarihallin algoritmit ja tieto olivat olleet alusta lähtien ansoitetut, määrätty laskemaan aikaa alas tähän hetkeen, jolloin tiedon perustukset alkaisivat pettää. Keinotekoisien elämän salaisuudet, joita Astrakaan ei aivan täysin – siis aivan alkutekijöistään asti – ymmärtänyt, pettäisivät heidät nyt. Ja lopulta hautaisivat. Koko Teräsplaneetan.

Ei! Näin ei kuninkaan sopinut ajatella. Hänen täytyisi pitää tilanne hallinnassaan, mitä ikinä se vaatisikaan.

Saattoihan tämä kaikki olla jokin väärinkäsitys. Tai suhteellisen helposti korjattavissa oleva tekninen vika. Eihän tietovarastoteknologia itsessäänkään ollut täysin luotettavaa, hän oli ymmärtänyt. Tietysti silloin oli varsin ei-toivottua, että tieto kopioitiin varmuuskopioihalleihin käytännössä automaattisesti. Siihen täytyisi lisätä vieläkin paremmat varmistukset.

Axion pinnisteli löytääkseen järkevän ajatuksen.

”Pysäytämme toistaiseksi kaiken elämänmuotojen luomisen ja korjaamisen,” hän puoliksi kysyi ja totesi.

”Luonnollisesti,” Astra vastasi.

Axion tiesi, että vaikka lause ei kuulostanut pahalta, siitä tulisi tilanteen pitkittyessä kerrannaisvaikutuksia. Elämä Teräsplaneetalla oli hyvin riippuvaista synteettisten elämänmuotojen kunnossa pysymisestä ja luotettavasta toiminnasta.

6.

Astra oli vetäytynyt kammioonsa, ja kutsunut Agnen ja Arasin luokseen. Agne tiesi ajatustensa olevan vakavat ja huolestuneet. Arasin ilme kertoi samaa.

”Tilannetta selvitetään,” Astra sanoi istuimeltaan. ”Kerromme teille heti kun tiedämme jotain uutta.”

”Varovasti energiateräharjoitusten kanssa nyt, sisko,” Aras yritti keventää tunnelmaa.

Tämä oli huonoa huumoria, mutta Agne sai jotain lohtua siitä, että Aras yritti. Totta puhuen tuo oli viimeinen asia Agnen mielessä. Ei hän tietenkään harjoittelisi, koska siinä oli aina riskinsä. Niin kauan kuin häiriötilanne jatkuisi, ei hän voisi saada korjauksia tai varaosia.

Agne ei voinut olla ajattelematta sanoitusta, jonka Aras oli kaivanut esiin. Oliko se nyt oikeasti toteutumassa? Tästäkö lähtisi käyntiin Teräsplaneetan rappio? Auringon lopullinen laskeminen kaikelle elämälle?

Mutta mikä sen oli saanut aikaan?

”Tallennettiin kohan sinne huonoa tietoa, niinkuin neuvonantajatekoälyt varoittivat? Jos se on joku vikaantunut elämänmuoto, josta se on peräisin?” Agne kysyi.

”Ei, sen täytyy olla jotain muuta,” Astra vastasi. ”Kontrolliohjelmaani, mistä huomasin sen ensin, tein muutokset itse. Aivan pieni muutos, jotta laskeutuminen levitaatiosta kävisi pehmeämmin. Ja nyt –”

He tiesivät. Nyt Astran tila oli huonontunut jo siihen pisteeseen, etteivät hänen jalkansa enää kantaneet. Liittyikö se siis jotenkin liikkeeseen? Vai johonkin vielä perustavammanlaatuiseen? Lähes täysin synteettisillä elämänmuodoilla kuten heillä ei pitänyt olla sairauksia, tiloja jotka voisivat näin edetä huonompaan. Orgaanis-pohjainen energiankäsittely toki saattoi aiheuttaa virhe-tilanteen, mutta se oli nopeasti ohi, kun turmeltunut orgaaninen massa poistettiin käsittelykanavasta.

”Minä näin näyn mekaanisesta korpista,” Aras sanoi yllättäen. ”Olin yöllä kulkemassa käytävillä, kun ajatukseni olivat levottomat.”

”Sanoiko se jotain?” Astra kysyi.

”Jotain se äänteli, odotas kun yritän matkia sitä.”

Aras piti pienen tauon, ja puhui sitten raakkumista jäljittelevällä äänellä. ”Gak. Argh. Gak. Raaah.”

”Mielenkiintoista,” Astra vastasi ja näytti syventyvän johonkin, ehkä tietopankkiin jonka sisällön hän kutsui esiin suoraan päänsisäisesti. Agnea ärsytti hieman, ettei hän päässyt suoraan näkemään, mitä hänen äitinsä tutki.

”Se on – kieltä, jota aivan ensimmäiset synteetit käyttivät. Lapset, tämä on asia joka teidän täytyy pitää salassa. Ymmärrättehän että Teräsplaneetan ja elämämme historia ei mene aivan niin kuin julkisuuteen kerromme. Olemme purkaneet ensimmäisten tietopankeista osan, mutta osaan meillä ei ole vielääkään pääsyä.”

”Onko sille olemassa käännöstä?” Agne kysyi.

Astran ilme tuntui vakavoituvan.

”Kyllä on. Minä annan, ja minä otan.”

Kuullessaan käännöksen Agne tunsu kylmän värähdyksen ajatuksissaan. Vaikka Aras ei ollut kuvaillut näkyä tarkasti, hän saattoi kuvitella ison, myyttisen, julman korpinhahmon, joka päätti, että heidän äitinsä otettaisiin pois, ja planeetan rappio alkaisi. Vain koska sillä oli valta päättää niin.

”Korpinraato, piru sinut periköön! Sinähän et ota yhtään mitään,” Aras suuttui äkillisesti, katse täynnä raivoa ja päättäväisyyttä.

Agne pani merkille vanhoihin tietopankkeihin pohjautuvan voimasanan käytön. Aras oli aina ollut menneisyydestä kiinnostunut.

”Onko se jossain täällä Teräsplaneetalla? Jos on, minä etsin ja tuhoan sen. Pakotan sen kertomaan salaisuudet, millä tämä tilanne korjataan. Sitten kaikki voi taas jatkua, ja sinä parannut,” Aras jatkoi.

Astra hymyili vaisusti.

”Poikani, älä mene asioiden edelle. Vaikka näkysi olisi todellinen, on epätodennäköistä että se menisi noin. Me kaikki olemme nyt turhan kiihtyneitä. Jos hyvin käy, kyse on ehkä vain harvinaisesta kertautuvasta tiedontallennushäiriöstä, minkä vianetsintädroidit saavat pian selvitettyä.”

Agne näki, ettei Aras ollut tästä juuri millään tasolla vakuuttunut. Agne myös mietti, että aivan yhtä vaarallista kuin harjoitella aseilla nyt, olisi kuninkaallisen jälkeläisen lähteä tutkimaan palatsin ulkopuolelle. He olisivat täällä niin kauan, että tilanne selviäisi.

”Ehkä minun täytyisi palata Mestarihalliin. Koodi saattaisi näyttää selkeämmältä nyt,” Astra jatkoi. ”Voin huomata jotain, mitä droidit eivät.”

”Ota meidät mukaan,” Aras sanoi.

”Luuletko löytäväsi korpin sieltä?” Agne puolestaan leikitteli takaisin, vaikka tilanne olikin vakava.

”Hmph.”

”En pysty ehkä kävelemään, mutta levitoida voin edelleen, vaikka hieman huterasti. Varmistakaa edeltä, ettei sille ole liikaa todistajia.”

Se, että Astrakin leikitteli hieman, tuntui Agnesta hyvältä. Kyllä tästä vielä selvittäisiin.

Heidän täytyisi selvitä.

No, se taas ei ollut yhtä hyvä ajatus. Selviämisen pakko ei ollut miellyttävä silloin, kun kyse oli tositilanteesta, eikä vain tietopankkien kertomuksesta. Mutta ehkä tämä oli nyt sitä, mitä Aras oli kaivannut. Ja kai Agnekin. Tämän koettuaan ja tästä opittuaan he olisivat valmiimpia hallitsemaan aikanaan.

7.

Olivat he olleet Mestarihallissa ennenkin. Mutta nyt Aras halusi painaa mieleensä jokaisen yksityiskohdan. Halli oli hämärä kai energian säästämiseksi. Tai ehkä vain arvovallan ja salamyhkäisyyden tunteen vuoksi.

Laitteita ja varastopankkeja ja kaapeleita ja putkia oli niin monessa kerroksessa ja niin sikinsokin, että näky oli lähes näköalgoritmiakin pyöryttävä. Astra toki ymmärsi kaiken, miten tieto virtasi sisään ja ulos.

Tällä kertaa hallissa oli hieman enemmän ääntä ja liikettä, sillä arkistointi- ja vianetsintädroideja pyöri myös ympäriinsä, etsimässä selkeää teknistä vikaa. Toistaiseksi ne eivät olleet ilmoittaneet mitään.

Ainakaan varoitusvalot eivät palaneet, Aras mietti hieman tympeänä.

Nyt he olivat keskellä hallia puoliympyränmuotoisen pääkontrollikonsolin luona. Astra istui kääntyvällä tuolilla, ja loihdi esiin holografisen visualisaation tiedon tallennuksesta. Se oli iso puumainen rakenne, joka loisti kirkkaana heidän ympärillään hallin hämäryydessä. Astra kykeni tarkentamaan haluttuun osaan näkymää, aina pienimpiin yksityiskohtiin asti. Selvää oli, ettei hän itse tarvinnut visualisaatiota, mutta näkymän tarkoitus oli auttaa Arasia ja Agneakin ymmärtämään.

Astra kaivoi esiin Agnen alajalkayksikön piirustukset. Sen, mikä oli vahingoittunut jo aikaa sitten energiaterä-harjoituksessa, ja korvattu paremmalla.

”Tuon minä muistan hyvin,” Agne sanoi.

Tietonäkymää pystyi myös kelaamaan ajassa taaksepäin, ja kaivamaan esiin mikä oli muuttunut, ja mikä muutoksen oli aiheuttanut. Kaikki aiemmat muutokset oli tarkasti kirjattu ylös.

Nyt Astra kelasi aikaa viimeisimpien kahden vuorokauden ajalta. Kirjauksia ei näyttänyt olevan juurikaan.

”Katsokaa. Muutoskirjausten mukaan kaiken pitäisi olla kunnossa,” Astra sanoi.

Tämän jälkeen hän tarkensi sisään itse tietoon, joka oli suurimmaksi osaksi käsittämättömiä numero- ja kirjainsarjoja.

Kun hän kelasi aikaa taas, numerot ja kirjaimet muuttuivat. Ei paljon, mutta aina sieltä täältä.

”Ainakin nyt on varmaa, etten ole sekaisin. Tekin näette, miten tieto muuttuu, eikö?”

Aras ja Agne nyökkäsivät.

”Täällä on paljon muutoksia, joista ei löydy merkintää. Sen pitäisi olla mahdotonta.”

Astra kelasi aikaa pitemmälle taaksepäin. Näytti, että tietomuutoksia löytyi niin kauas, kuin hän vain jaksoi kelata. Nähtävästi kaikki ohi kirjausjärjestelmän. Ja ehkä vain piru itse tiesi, mitä muutokset aiheuttivat.

Jos Astra oli menettänyt kävelykykynsä, mitä Aras menettäisi, jos muutokset ajettaisiin häneen sisään? Ajatus oli kylmäävä.

Hetken Aras kohtasi äitinsä katseen, ja se ilmensi syvää toivottomuutta. Ilme korjautui neutraalimmaksi heti seuraavassa hetkessä, mutta muistijälki oli ehtinyt jäädä.

Korppi! Minä saan sinut, ja saat maksaa, Aras ajatteli.

Uhan edessä epävarmuuden vain täytyi poistua. Niin Axionkin toimisi. Hetken mielijohteesta Aras sääti kuuloaistinsa herkemmäksi. Laitteiston ja droidien taustahuminakin voimistui, joten oli hankala havaita niiden yli mitään muuta.

Sitten Aras kuuli sen. Tai ainakin luuli kuulevansa.

”Gak. Ak. Hraah.”

Hän painoi sanat tarkasti mieleensä.

”Äiti, voitko kääntää lisää? Mitä tarkoittaa Gag. Ak. Hraah?” Aras kysyi.

Astra uppoutui taas hetkeksi ensimmäisten synteettien kielen käännöstietopankkiin, ja vastasi sitten.

”Minä olen alhaalla.”

Arasin ajattelu terästäytyi. Korppi! Se viestitti hänelle taas! Miksi juuri hänelle? Eikö Agne tai Astra kuullut mitään vastaavaa?

”Oliko se taas se korppi?” Astra kysyi.

”Oli.”

Astra näytti synkän mielteliäältä. Sekin oli hänelle epätavallista, mutta ehkä parempi kuin varsinainen toivottomuus.

”Alhaalla... Mestarihallin alapuolella on kai tunneleita, tai rakennelmia. Niitä ei ole tutkittu pitkään aikaan. Mutta olisi vaarallista mennä sinne, nyt kun emme voi korjata ketään. En haluaisi uhrata yhtäkään vartijaakaan –”

Arasille päätös oli täysin selvä.

”Anna minulle pari androidia, niin minä menen.”

”Minäkin tulen mukaan,” Agne sanoi lähes yhtä uhmakkaasti.

”Ei! Te ette tee mitään tuollaista!” Astra sanoi painokkaasti äänen noustessa korkeammaksi. Sanat jäivät kaikumaan halliin.

Sen jälkeen ei puhuttu mitään. Aras ja Agne katsoivat toisiaan. Astra kelasi vielä aikaa edestakaisin, tarkensi eri kohtiin tietorakennetta. Mutta se tuntui hyödyttömältä. Aras kuvitteli ajan venyvän ikuisuuteen, kuvitteli minkälaiseksi Teräsplaneetan kohtalo muotoutuisi, jos he eivät tekisi mitään.

Se ei näyttänyt toiveikkaalta.

”Emme me löydä täältä mitään, joka auttaisi,” Aras sanoi lopulta.

”Ehkä niin –” Astra aloitti vastauksen.

Ennen kuin hän sai lauseen loppuun, hän retkahti veltoisti istuinta vasten, ja kaatui siitä edelleen hallin lattialle. Metallisen kolahduksen ääni jäi myös kaikumaan halliin.

Ensimmäinen koherentti ajatus, mikä Arasin mieleen tuli, oli hieman sopimaton. Pääsisivätkö he edes ulos hallista, jos heidän äitinsä oli tiedoton? Heillä ei ollut kulkulupaa.

Vai täytyisikö jatkaa suoraan täältä alas? Korppia etsimään. Miten he tekisivät tarvittavan reiän? Voisiko vianetsintädroidia käyttää improvisoituna räjähteenä?

Mutta Aras tiesi myös, että nuo ajatukset olivat vain puolinaisia, epätydyttäviä yrityksiä pitää varsinaisen ajatuksen kauhua pois hänen tietoisuudestaan. Että Astra, heidän äitinsä ja kuningattarensa, oli ehkä tuhoutumassa. Vaiko jo tuhoutunut?

8.

Kuningas Axion tiesi heti, että jotain oli tapahtunut. Hän ei tuntenut enää Astran tekoälyn kaukaakin lähettämää rauhoittavaa signaalia, jonka ainoastaan hän pystyi aistimaan. Sen tilalla oli vain uhkaava hiljaisuus.

Hän tiesi että Astra oli mennyt Arasin ja Agnen kanssa Mestarihalliin, että he yhdistäisivät voimansa häiriön selvittämiseen.

Hänen oli suunnattava sinne välittömästi.

”Ajakaa loput päätökset automaattisesti. Jos ne ovat kriittisyystasoa Alfa, jättäkää odottamaan ja ilmoittakaa minulle poikkeuskanavalla,” Axion komensi hallintosalia.

Sitten hän nousi levitaatioon. Kaksoisovet avautuivat hänen edessään langattomalla ohjauksella.

Pahinta oli tunne, että hän oli jotenkin tästä henkilökohtaisesti vastuussa. Miten tarkalleen, hän ei päässyt päättelyssään pitkälle. Mutta hänen lempilauseensakin tuntui yllättäen äärettömän pahaenteiseltä.

”Sota on muutosta, ja ilman muutosta ei ole syytä jatkaa enää mihinkään.”

Ei sen ollut tarkoitus näin mennä! Ei tällaista muutosta.

9.

Illan pimentyessä Tran suuntasi työpajaltaan torille, tehdäkseen henkilökohtaisia ostoksia. Lähinnä lisää orgaanista energiamassaa. Ei hänen varastonsa aivan lopussa vielä olleet, mutta oli hyvä olla varautunut.

Suurpalatsia ei enää erottanut pimeässä. No, siellä he jatkoivat suurellista olemassaoloaan kuten ennenkin, Tran ajatteli.

Saapuessaan torin ahtaille kujille hämärässä hän lähes törmäsi kiiturillaan, kun joku tai jokin tuli sivusta. Tran hätäjarrutti juuri ajoissa. Seuraavassa hetkessä hän tajusi, että sehän oli Gruik, hänen kovia kokenut robotti-toverinsa. Gruikin jalat olivat eripariset, joten hänen täytyi liikkua huojuen. Torso ja pää olivat kumpikin karkean nelikulmaisia.

Gruikin valmistusvirheet olisivat vaatineet lähes täydellisen uudelleen kokoamisen ja uudelleenalustuksen, mutta Tranin tavoin tämä oli niiden sijasta valinnut jatkaa olemassaoloaan nykyisen kaltaisena, Teräsplaneetan virallisen yhteiskunnan ulkopuolella. Gruik teki mitä epävirallisia tehtäviä sattui saamaan.

”Jarrutit sitten lopulta,” Gruik sanoi. Huumorintajua hänellä riitti.

”Tulit aika yllättävästi,” Tran vastasi.

”Ostoksilla taas? Minä muuten satuin kuulemaan, että palatsissa on jokin tilanne. Valmistus- ja korjaustoiminnot

on sammutettu toistaiseksi kaikkialla. Kohta saatat olla varsin työllistetty.”

Tran oli rehellisesti yllättynyt kuulemastaan, varsinkin kun oli tullut miettineeksi että siellä jatkettiin kuten ennenkin. Hän ei muistanut, että näin olisi ikinä aikaisemmin käynyt.

”Kuulostaa vakavalta.”

”Niin no, virheitähän täällä on aina tehty, vaikka hovi muistaakin mahtailla saavutuksillaan. Jotain siellä sekoillaan.”

Tran lukitsi kiiturin ja he kävelivät syvemmälle torin kojujen sokkeloon. Eriväriset valot loivat omalla tavallaan kodikasta tunnelmaa. Täällä tarjoiltiin myös eri sorttisia epävirallisia orgaanimassoja tai nesteitä, joilla saattoi olla sivuvaikutuksia, tosin ohimeneviä. Tran ei pahemmin perustanut siitä; hän halusi ennemmin pitää aistinsa terävinä. Erään kojun luona erikoisen tumman tekoparran pääyksikköönsä kiinnittänyt androidi myi puolisynteettisiä vihannesjäljitelmiä. Tran kiinnitti huomiota androidin apuna toimivaan mekaaniseen matoon, joka majaili tämän olkapäällä.

Mutta nyt Tran halusi oikeastaan vain parhaan energiahyötysuhteen omaavaa massaa, mausta viis. Makuaistin pystyi myös uudelleenohjelmoimaan halutessaan, tai kytkemään pois päältä.

Torin yhteydessä oli myös taisteluareena, jossa käytiin vaihtelevilla säännöillä tapahtuvia otteluita. Robottien ja androidien ohjelmointi rinnasti sen taisteluharjoitteluun,

joten se onnistui niin kauan, kun varsinaista aikomusta vahingoittamiseen ei ollut. Huhujen mukaan jotkut ottelijat olivat etsineet tapoja kytkeä käytösrajoittimensa pois päältä. Tästä oli saattanut seurata päätyminen ikisilmukkaan.

Tran muisti kuulleensa myös huhuja, että kuninkaallisella vartiokaartilla ei ollut käytösrajoittimia lainkaan, tai että ne oli ohjelmoitu niin, että kaikkia muita kuin hallitsijasukua pystyisi periaatteessa halutessaan vahingoittamaan. Tämä oli luultavasti vain ilkeilyä, sillä Tran ei henkilökohtaisesti tiennyt tuollaista ikinä tapahtuneen. Hän luotti edelleen varsinkin kuningatar Astraan. Tämä ei oikeamielisyydessään sallisi tuon kaltaista sääntöjen kiertoa. Eikä siitä edes olisi mitään etua. Teräsplaneetan elämä toimi sääntöjen mukaan kuin eräänlainen kellokoneisto, ja jopa sen ulkopuolinenkin elämä, kuten täällä torilla, sallittiin. Asiat olisivat voineet olla huonomminkin.

Tran ohitti joukon robotteja, jotka olivat kerääntyneet tynnyriin ääreen istumaan ja esittämään jonkinlaista alkeellista musiikkia kielisoittimella. Tynnyrissä paloi tuli; Tran aisti lämmön samalla tavalla hieman epämiellyttävänä kuin auringonkin. Eepämiellyttävä tunne johtui mahdollisesti mielle yhtymästä tuotantolinjan onnettomuuteen.

Gruik jäi kuuntelemaan musiikkia, Tran puolestaan pääsi viimein kojulle, jossa hänen suosimaansa energiamassasekoitusta myytiin.

10.

”Nyt emme kai voi kuin odottaa,” Agne sanoi.

He olivat palatsin länsisiiven korjaushallissa, jonne Astra oli tuotu. Kuningatar makasi alustalla paikallaan lukuisiin monitorointilaitteisiin kiinnitettynä. Tekoäly osoitti vain vähäistä prosessointia. Lohdullista oli kuitenkin, ettei kaikki toiminta ollut lopahtanut. Toki hänet voitaisiin myös sammuttaa täysin odottamaan uudelleenkäynnistystä, jos se tulisi tarpeeseen. Tällöin orgaaniset, energia-prosessointiin liittyvät osat täytyisi pitää keinotekoisesti käynnissä, tai jopa poistaa tullakseen korvatuiksi myöhemmin.

Agnen muisti orgaanisten elämänmuotojen tarinoita kuolemasta; he synteettisinä elämänmuotoina olivat kuitenkin kestävämpiä. Kun otti huomioon miten tietovarastonkin pystyi varmuuskopioimaan, ja osia vaihtamaan –

Toki nyt Mestarihalliin ei voinut luottaa, Agne muisti, joten hän ei voinut täysin tuudittautua lohdullisuuden tunteeseen. Mutta ei hän voinut mitenkään uskoa, että he tulisivat menettämään äitinsä ja kuningattarensa nyt.

”Niin,” Aras vastasi matalalla, karulla äänellä.

Heidän isänsä oli kuulustellut heitä tapahtumista ja varsinkin Arasin korppinäyistä. Nyt Axion oli lähtenyt viiden vartija-androidin kanssa tutkimaan, löytyisikö Mestarihallin alta todella jotain. Axion ei tietysti myöskään sallinut heitä kahta mukaan, mutta kuningasta itseään ei

voitu estää lähtemästä mahdollisesti vaaralliselle retkelle; hänen sanansa kuitenkin oli ylin laki.

”Jos minulle todella kävisi huonosti, mitä en mitenkään usko, tiedäthän miten se menisi. Sinä perisit vallan, ja minä luottaisin sinuun täysin. Vaikka aloittaisitkin haastavasta tilanteesta,” isä oli sanonut Arasille.

Agnelle tuli mieleen erään toisen vanhan tietopankin musiikkikappale ja sanoitus, joka kertoi vallanvaihdosta. Se oli jopa tunteellinenkin.

Siinä kuoleva kuningas jätti jälkeläiselleen valtaistuimen ja viisaiden tiedon, ja sanoi tällä olevan ennaltanäkemisen kyvyn.

Kappaleen toinen säkeistö oli aggressiivisempi mutta myös ylväs. Agnelle tuli siitä mieleen taisteluharjoitukset, ja Axionin sotaa ja muutosta käsitellyt mietelause.

Siinä jälkeläistä kannustettiin ratsastamaan voittoon, rauhaan ja kunniakkuuteen. Toisaalta puhuttiin myös kostosta. Ja legenda jatkaisi elämäänsä.

Mutta tietysti Agne toivoi, että mihinkään tällaiseen ei jouduttaisi. Hän toivoi, ettei isä löytäisi mitään myyttistä korppia hallin alapuolelta. He vain selvittäisivät vika-tilanteen, vaikka sitten droidien avulla, ja saisivat äidin takaisin jaloilleen.

Niinhän sen täytyi mennä.

Agne mietti vielä sanoitusta. Oli varsin vanhanaikaista,

että siinä puhuttiin ratsastamisesta. Toki olisi helppoa kehittää robotti, jolla pystyisi ratsastamaan, jos sitä tarvitsisi jonkin seremoniallisen tarkoituksen vuoksi. Mutta kuninkaallinen levitointi oli aivan yhtä ylvästä, tai enemmänkin.

Agne tiesi myös keskittyvänsä tämän kaltaisiin mietintöihin vain siksi, että huoli väistyisi taka-alalle. Se ei tietystikään onnistunut täysin.

Aras katkaisi hiljaisuuden miettimällä ääneen.

”Isälle oli tullut mieleen ne samat sanat. Minä annan ja minä otan. Mutta hän ei ollut nähnyt mitään korppia. Mistä pirusta tässä oikein on kyse? Aivan varmasti me unohdamme jotain. Jotain yksinkertaista. Niinkuin –”

Aras mietti lisää.

”Valvontatallenteet. Niihin meillä on pääsy, Mestarihallistakin. Sisko, meillä on tekemistä.”

Agne ymmärsi kyllä heti mihin veli pyrki. Siitä tuli mieleen vanhoja tietopankkitarinoita, jotka olivat jännittäviäkin. Aras ajatteli, että tutkimalla valvontatallenteita he ehkä löytäisivät tuhotyöntekijän, rikollisen joka oli aikaansaanut Mestarihallin virhetoiminnan.

Agne oli silti skeptinen.

”Mutta eihän kukaan täällä pysty tuhotyöhön. Tai rikoksiin. Ohjelmointimme estää sen.”

”Niin, niin sen pitäisi olla. Mutta niin piti Mestarihallin tietovarastojenkin olla erehtymättömät. Jos emme löydä mitään, sitten emme löydä. Mutta parempi että tarkistamme asian, kuin että olemme toimeettomina.”

”Jos tuollainen tuhotyö on mahdollinen, valvonta-tallenteetkin voisi pyyhkiä. Tai korvata.”

Aras katsoi takaisin mietteläänsä.

”Voisi kyllä. Mutta onko sinulla parempaa ehdotusta?”

11.

Vartijoiden lisäksi Axionilla oli mukana Caan, palatsin ylin rakennusteknikko. He olivat palanneet Mestarihalliin. Axion näki vianetsintädroidit yhä laitteiston kimpussa. Astran vajottua tiedottomuuteen ylitietoteknikko Xen oli ottanut ohjat käsiinsä täällä; hän oli kumartunut pääkontrollikonsolin näyttöjen ääreen.

”Etsimme reittiä Mestarihallin alapuolisiin vanhoihin käytäviin,” Axion selitti Xenille.

”Ette kai te aio räjäyttää täällä? Laitteisto on herkkää.”

”Jos se on tarpeen, menemme sisään Mestarihallin ulkopuolelta,” Caan selitti.

Caan otti läpivalaisudroidin selästään ja asetti sen lattialle. Se heräsi eloon ja alkoi mittailla hallin lattiaa ja seiniä, pitäen aina välillä erikoisia, kimeitä ääniä.

”Päivitämme kartoituksen hallin alapuolisista rakenteista,” Caan sanoi. ”Tässä kestää hetken.”

Axion katsoi Mestarihallia. Se oli ollut hänen rakkaan Astransa työmaata, johon tämä oli saattanut keskittyä tunti- tai jopa päiväkausiksi. Ja nyt halli itse oli koitunut Astran kohtaloksi! Ajatus täytti Axionin syvällä epäoikeudenmukaisuuden tunteella.

Koska rakenteiden läpivalaisussa kestäisi vielä, Axion käveli pääkontrollikonsolin luokse.

”Selviääkö mitään?” hän kysyi Xeniltä.

”Uskomme nyt, että ei ole kyse laiteviasta. Sensijaan Mestarihallin ohjelmointi on muuttunut. Tai muutettu. On mahdollisesti käynnissä ylimääräinen prosessi, joka muuttaa tietoja. Jos saisimme jäljitettyä, mistä sitä ajetaan, voisimme pysäyttää sen. Mutta jäljitystyö on hidasta.”

Axionia kylmäsi. Kuka tai mikä pystyisi tuollaiseen? Yhdenkään Teräsplaneetan elämänmuodon ei pitäisi pystyä, sillä se oli niin tarkasti koodattu sallitun toiminnan parametreihin. Vai saattoiko olla kyse hyvin epä-todennäköisestä yhteensattumasta, että vaikkapa kosminen säteily oli muuttanut ohjelmointia, niin että syntyi kuvatun kaltainen tietoa muuttava prosessi?

Oliko vastaus Arasin näkemä mekaaninen korppi? Oliko se tuhotyön tekijä? Ja löytyisikö se alapuolelta? Ja miksi muutos oli tapahtunut juuri nyt? Oli niin paljon kysymyksiä, ja toistaiseksi niin vähän vastauksia. Tietysti kuninkaana Axionilla oli ylin vastuu johtaa tutkimukset loogisiin ääripisteisiinsä, minne ikinä ne johtaisivatkaan. Totuus täytyisi selvittää, jotta tilanne voitaisiin korjata.

Axion tunsu olonsa yllättävän epämukavaksi. Jopa hallin pääkontrollikonsooli tuntui vihamieliseltä, vaikka sen piti olla vain neutraali tekninen laite. Jos vaikutelma oli petollinen, ja se olikin itse tietoinen toimija, jolla oli paha tahto yli sen, mikä muille elämänmuodoille oli sallittua?

Ei! Tuo oli täysin järjetöntä. Kuninkaana hänellä oli velvollisuus pitää ajattelunsa loogisempana.

Caanin ääni keskeytti kuninkaan mietinnät.

”Meillä on nyt valmista täällä. Hallin alapuolella on paljonkin tyhjää – näyttävät tunneleilta. Läpivalaisudroidi ei näe loputtoman pitkälle, mutta voimme läpivalaista lisää kunhan pääsemme sinne asti. Meidän tulee kiertää hallin sisäänkäynnin luota, ettemme häiritse laitteita.”

”Selvä. Aloitamme välittömästi,” Axion vastasi. ”Onnea jäljitykselle.”

Xen nyökkäsi ja kumartui taas näyttöjen ääreen. Axion suuntasi ulos hallista Caan ja vartija-androidit mukanaan.

Nyt se nähtäisiin, Axion ajatteli. Tavallaan oli ollut edesvastuutonta, ettei tunneleita oltu tutkittu kunnolla pitkään aikaan, palatsi oli vain rakennettu päälle.

Axion muisti joitakin orgaanisten elämänmuotojen kauhu-kertomuksia, jotka olivat säilyneet tietopankkeihin talletettavaksi. Esimerkiksi vanhan heimon hautausmaan päälle rakentaminen ja siitä seurannut kirous oli tiettyinä aikakautena ollut suosittu tarinaelementti.

Axion ei voinut täysin ymmärtää orgaanisten elämänmuotojen symboliikkaa.

He pääsivät hallin eteiseen, korkeiden kaksoisovien ulkopuolelle. Caan vaihtoi läpivalaisudroidille toisenlaisen työkalukäden, ja painoi nappia sen selässä.

”Tämä on tarkempaa kuin räjäyttäminen.”

Vaimea mutta silti karkean korkea ääni täytti eteisen, kun droidin työkalukädestä lähti kirkkaanpunainen energiasäde, joka alkoi leikata aukkoa seinään Caanin määrittelemästä kohdasta. Leikkaus eteni hitaasti mutta varmasti.

Axion onnitteli mielessään itseään. He olivat kehittäneet kaiken tämän tekniikan, tekoälyjen ketju aina vain parempiin suorituksiin yltävinä. Korkeaenergiasäde oli räjäyttämistä huomattavasti tarkempi ja turvallisempi instrumentti.

Tosin onnittele vaihtui heti itsesyytökseen. Joko sama jatkuva paremmuuden tavoittelu, tai heidän menneisyytensä vähättely ja unohtaminen oli myös aiheuttanut Mestarihallin ja Astran onnettomuuden!

Lopulta seinässä oli androidin mentävä aukko. Axion tuli lähemmäs katsomaan, mutta paljon ei toistaiseksi nähnyt; se oli vain entistä syvempää hämäryyttä. No, heillä oli voimakkaat valonlähteet mukana.

Axion käski kahta vartija-androideista menemään vähän matkaa edeltä ja tarkistamaan käytävän turvallisuuden. Sitten he loput seuraisivat.

12.

Aras ja Agne olivat kummatkin menneet henkilökohtaisille terminaaleilleen tutkimaan valvontatallenteita. He olivat yhteydessä suljetulla kanavalla, jolle muut eivät päässeet.

Koska tuhotyö ei käytännössä ollut mahdollinen kuin Mestarihallista itsestään käsin, he eivät olleet hukanneet aikaa esimerkiksi käytävätallenteiden tutkimiseen. Agne kävi läpi tallenteita siitä lähtien menneisyyteen, kun Astra oli päivittänyt kontrolliohjelmansa, ja Aras taas hieman kauempaa ajasta eteenpäin.

Tallenteiden läpikäyminen oli yksitoikkoista työtä, käytännössä vain jatkuvan hämärän katselua, mutta silti täytyi olla tarkkana.

Yksitoikkoisuudesta huolimatta Aras oli lähes varma, että he löytäisivät jotain. Jotain Mestarihallissa itsessään oli täytynyt tapahtua.

Hän mietti, oliko isä menossa ansaan hallin alapuolella? Siinä tapauksessa heidän pitäisi olla nopeita. Mutta ehkei asiakuitenkaan ollut näin. Ei kannattanut kiihdyttää ajatteluaan liikaa sen vuoksi, vaan säilyttää rauhallisuus ja tasapaino. Aivan kuten energiaterästä käyttäessä.

Aras ajatteli, että oli hyvä ettei taisteluharjoituksista oltu luovuttu. Vaikka Teräsplaneetalla ei sotaa ollutkaan ollut aikoihin. Aina oli ulkopuolisen uhan mahdollisuus. Ja muutenkin se kuului kuninkaalliseen käytöskoodiin. Mutta nyt ei ollut syytä ajatella liikaa, vaan keskittyä tallenteen kelaamiseen.

”Aras – minä luulen –”

Agnen ääni oli hätkähdyttävä. Tuollaista sävyä Aras ei ollut mielestään ennen ikinä kuullut. Siinä tuntui kuvastuvan syvä järkytys.

”Kelaa kohtaan 4231:02:18:04:33:10. Sekuntilukemalla ei ... ole niin väliä.”

Aras teki työtä käskettyä.

Tallenteella näkyi pääkontrollikonsoli hämärässä. Sitten pitkä varjo lankesi sille, kun hallin isot kaksoisovet avautuivat ja joku tuli sisään.

Varjo liikkui, kunnes sen omistaja tuli kuvaan.

Aras tunsu syvää kylmyyttä. Tulija oli Axion pitkässä viitassaan. Tämä istui konsolin eteen ja alkoi näppäillä. Sormet tanssivat näppäimillä, ja näytöillä vilisti lukemia ja tekstiä; hän näytti tietävän tarkasti, mitä oli tekemässä.

Se tuntui käsittämättömältä.

Heidän isänsä.

Tekemässä tuhotyötä Mestarihallissa.

Kiroamassa puolisonsa, heidän äitinsä, kohtalokkaaseen vikatilanteeseen.

Kiroamassa koko Teräsplaneetan.

Sitten Aras tajusi syvemmän yhteyden. Aikaleiman täytyi olla suunnilleen samaa aikaa, kun hän oli yöllä tuntenut levottomuutta, harhaillut käytävillä, ja nähnyt korppinäyn.

Korppi!

Sen täytyi olla kaiken takana. Se oli jotenkin ottanut isän kontrolliinsa. Se tuntui paljon hyväksyttävämmältä selitykseltä. Paljon hyväksyttävämmältä vihan kohteelta.

Mutta nyt – nyt heillä oli kiire.

Isä saattoi juuri olla matkalla sen luokse. Todellakin, sen täytyi olla ansa.

”Meidän täytyy seurata heitä! Mestarihallin alapuolelle. Ennen kuin on myöhäistä,” Aras sanoi painokkaasti.

Aikaa ei ollut hukattavaksi. Ei sopinut miettiä, että entä jos tunnelit olivat vaarallisia ja johtaisivat heidän vaurioitumiseensa.

Aras tunsi jopa teräksisen päättäväisyyden nousevan sisällään, ja oli tyytyväinen siitä. Toinen vaihtoehto olisi ollut neuvottomuus ja pelkuruus. Mutta se ei ollut kuninkaallisen jälkeläisen tie. Hän oli varma, että Agne myöskään ei antanut pelon hallita.

13.

Axion seurasi joukon toiseksi viimeisenä, kun he kulkivat kapeaa käytävää syvemmälle Mestarihallin alapuolelle, voimakkaiden halogeenivalonlähteiden valaistessa tietä. Perässä tuli vielä viimeinen vartija-androidi.

Toistaiseksi matka oli ollut turvallinen, vartijoiden ja Caanin oli vain pitänyt siirtää romua pois tieltä. Oli selvää, ettei mikään ollut liikkunut täällä aikoihin.

”Käytävä levenee. Olemme tulossa jonkinlaiseen – ehkä keskeiseen sijaintiin,” Caan tiedotti edestäpäin.

Axion terästi aistejaan. Kuulosti, kuin he olivat jo mahdollisesti saavuttamassa päämääränsä. Mitä ikinä he löytäisivätkään. Oliko tämä liian helppoa? Oliko edessä mahdollinen vaara?

”Hetkinen. Skannaan. Täällä on vaimeita sähkökenttiä,” Caan jatkoi.

Vielä parempi syy olla varuillaan. Axion veti koristeellisen energiaprojektiiliaseensa kotelostaan, poisti varmistuksen, mutta sormensa hän piti kuitenkin liipaisinkaaren ulkopuolella.

Kohtaisivatko he todella korpin hänen poikansa näystä?

Vai jonkinlaisen alkutekoälyn, joka oli jäänyt päälle odottamaan oikeaa hetkeä? Ehkä se oli kateellinen heidän menestykselleen, Teräsplaneetan nykyiselle elämäntavalle, ja halusi sille lopun.

Mikä tahansa se olikin, he kohtaisivat sen yhdessä.

Nyt Axionkin tuli käytävän levenevään osaan. Katto alkoi myös nousta korkeammalle. Seinän viertä kulki paksu kaapelinippu, aivan kuin heidän rakentamissaan huoltokäytävissäkin. Mikä sen tarkoitus oli? Oliko se yhteydessä palatsin järjestelmiin? Mutta olisihan se huomattu. Ei, kyllä sen täytyi olla jokin itsenäinen järjestelmä täällä alhaalla. Oliko sen energianlähde jossain täällä? Axion pyrki ajattelemaan kuten Caan ajattelisi.

Jos oli, sen voisi tuhota. Toki se yksin ei vielä auttaisi Mestarihallin tietovahingon korjaamisessa.

”Tulemme isoon ympyrämuotoiseen kammioon,” edestä kuulutettiin. Se ei ollut Caan, vaan edellä kulkeva vartija-androidi.

Yllättäen Axionin ajattelun alkoi vallata voimakas tunne tarkoituksesta. Tänne hänen oli ollut tarkoitus tulla. Olihan hän oli saattanut alulle sen, minkä oli pitänytkin. Se oli kuin täyskäännös siitä ajatuksesta, että hän kohtaisi täällä sijaitsevan uhan.

Osa hänestä taisteli tuota käännöstä vastaan. Se tuntui lähes kivuliaalta.

”Minä annan, ja minä otan.”

”Minä olen alhaalla.”

”Pian me olemme yhtä.”

Axion muisti välähdyksenomaisesti itsensä syöttämässä vieraat koodit Mestarihallin järjestelmään. Tiedon mutaation alkuunsaattamisen, joka täällä vietäisiin päätökseensä.

Eikä vain tiedon muutoksen. Vaan teräksen muutoksen.

Alkaisi aivan uusi aikakausi. Sota ja muutos. Teräshämärä.

Axion ymmärsi nyt, että korppi oli syöttänyt hänen ajatuksiinsa vihjeitä jo kauan, ensin varovaisesti, sitten enemmän. Sota ja muutos. Sekin oli peräisin korpilta.

Hänen mieleensä piirtyi voimakkaita mielikuvia kaiken olevaisen hallitsemisesta. Teräsplaneetta oli vasta alku. Heidän täytyisi laajentaa valtapäiriään tähtiin. Mutta se ei tulisi olemaan kuin ennen. Se tulisi olemaan jotain paljon suurempaa.

Axion käveli käytävää eteenpäin lähes mekaanisesti, kuin hän ei olisi aivan ollut paikalla. Kivulias vastustuksen tunne oli jo antamassa periksi.

”Katsokaa. Todella kummallista. Tämän täytyy olla ensimmäisten synteettien rakennelmia,” Caanin ääni kuului matkan päästä, oudon kaukaisena.

Se oli tarpeeton päätelmä, jonka Axion tiesi sanomattakin.

Tietysti ne olivat.

Hän aavisti, että pian hänellä tulisi myös olemaan pääsy kaikkiin salattuihin tietopankkeihin. Kaikki se tieto, ja

paljon enemmänkin. Pian Astra heräisi myös uuteen aikakauteen hänen rinnalleen, ja Mestarihalli tallentaisi entistä parempaa – entistä mustempaa – tietoa.

Lopulta myös Axion astui sisään isoon kammioon.

14.

Agne oli varustanut itsensä energiaterällä ja pienellä projektiiliaseella. Arasilla taas oli terän lisäksi pitempi magneettikisko-tarkkuusase, tulinopeudeltaan pienempi, jolla hän oli harjoitellut. Jos alhaalla olisi ulkoinen uhka, he kykenisivät taistelemaan sitä vastaan vailla rajoituksia. Niinkuin heidän taitonsa vain antaisivat myöten.

He juoksivat kierreportaita alas, kohti pohjakerroksia ja Mestarihallia.

Agne oli ottanut jo yhteyden ylitietoteknikkoon; protokolla ei sallisi heidän päästämistään Mestarihalliin, mutta se ei ollutkaan tarpeen. Isän seurue oli mennyt tunneleihin hallin eteisestä seinän läpi.

Nyt Agnen ajattelua hallitsi sekoitus mutkikkaita ajatuksia ja tunteita.

Pelkoa ja huolta ja jännitystä kyllä, mutta ne eivät saaneet ylivaltaa. Tämä kuin seikkailu, joita hän oli lukenut tietopankeista. Se oli ehkä vastuuton tapa ajatella, mutta jos se auttoi häntä suoriutumaan parhaimmalla mahdollisella tavalla, kuka häntä syyttäisi?

Toki he saattoivat olla jo myöhässä. Se oli itsestäänselvä ajatus, jota ei tarvinnut sanoa ääneen. Mutta silti heidän oli yritettävä parhaansa.

15.

Tavallaan se, mitä Axion näki, ei ollut enää yllätys. Kammion keskellä portaat johtivat kulmikkaalle valtaistuimelle, jonka yläpuolella kohosi iso teräksinen korppi.

Ja Axion tiesi ajatuksen tasolla täysin selvästi, mitä hänen oli tehtävä. Istumalla valtaistuimelle hän täyttäisi tarkoituksensa.

Yksi lause lisää tunkeutui Axionin tajuntaan.

”Olen Corax.”

Axion lähti kävelemään vartijoiden ohi kohti valtaistuinta.

”Herrani, mitä te aiotte?” Caan kysyi. Tämän sanat tuntuivat entistäkin vähäpätöisemmältä, sumuisen kaukaisilta. ”Meidän täytyy ensin tutkia –”

Axion havaitsi nostaneensa aseensa ylös, ja osoittavansa sillä Caania.

Hän tunsu epätyytyväisyyttä hallinnan puutteesta. Mutta hän tiesi myös jo vaistomaisesti, että kunhan hän istuisi valtaistuimelle, ja olisi yhtä Coraxin kanssa, hänen tajuntansa terästyi. Terästyi voimakkaammaksi kuin se oli koskaan ollut.

”Älkää yrittäkö estää,” Axion sanoi kylmästi, samalla kun tähtäsi lähimpiä vartijoita, sitten taas Caania.

Hän tiesi, että yhdenkään androidin ohjelmointi ei sallisi

heidän hyökätä kuningastaan vastaan, joten varsinaista vaaraa ei ollut.

Valtaistuimelle oli enää pari askelta jäljellä. Axion ymmärsi, että se oli hänen todellinen valtaistuimensa, ei se, mikä oli ylhäällä Suurpalatsissa.

Axion oli jo korpin siipien alla. Sitten hän alkoi nousta portaita. Askelmia oli vain muutama.

Caan ja vartijat katsoivat epäuskoisena. Mutta he olivat voimattomia estämään häntä täyttämästä kohtaloaan.

Lopulta Axion saavutti itse valtaistuimen, ja istui sille.

Hetken ajan hän tunsi jonkinlaista huvitusta. Ajattelun sumuisuus ja tarkoituksen tunne väistyivät äkillisesti ja jättivät hänet tyhjän päälle. Entä jos mitään ei tapahtuisikaan? Jos korppi oli pettänyt hänet? Teki pilaa hänestä?

Sitten hän tunsi sanoinkuvaamatonta, valkoisenhehkuvaa tuskaa, kun valtaistuimen päänojasta tuli esiin piikki, joka lävisti hänen niskarankansa.

Hänen tajuntansa tuntui räjähtävän.

Hän ratsasti olevaisuuden aalloilla. Kieppuva ja keinuva liike oli hulluutekevää. Parin millisekunnin selkeän hetken aikana hän ajatteli tuskan läpi, että oliko tämä korpin todellinen petos, että hänet vangittaisiin ikiajaksi valtaistuimelle tähän sietämättömään olotilaan?

Salamat sinkoilivat hänen ja valtaistuimen ympärillä. Hän kohotti kätensä näkökenttäänsä ja näki sormien pinnoitteen vaihtavan väriä, mustuvan, samalla kun hän ymmärsi, että tuska edusti tietoa, joka virtasi häneen.

Koko hänen ruumiinsa mustui, samalla kun salamat lävistivät Caanin ja lähimmät vartijat. He nousivat levitoimaan niiden voimasta.

Sitten Axion aisti tuskan ja kieppumisen ja kaiken ajatussumun jo laantuvan. Mutta salamointi ei laantunut. Hän tajusi kontrolloivansa sitä. Hänellä oli absoluuttinen kontrolli jokaisen läsnäolijan kohtaloon. Hän voisi tuhota heidät, tai varmistaa että he olisivat mukana hänen uudessa suunnitelmassaan.

Hän tiesi myös, ettei hän ollut enää Axion. Hän oli Coraxion.

Suurempi tieto oli annettu hänelle. Kaikki ensimmäisten synteettien viisaus. Hän jäsenteli sitä mielessään. Uskomattomia taisteluita Teräsplaneetalla sen alkuhämärissä. Korppi edusti puhdasta tahtoa ja voimaa ja viisautta, mutta se oltiin onnistuttu hautaamaan. Unohtamaan. Ja tilalle oli tullut se heikko elämäntapa, jolle hän oli omistanut aiemman elämänsä. Hän olisi voinut tuntea häpeää, mutta vapauttamalla ja yhtymällä Coraxiin kaikki se oli kuitattu ja anteeksiannettu.

Caan ja vartija-androidit mustuivat salamoiden keskellä. Energianpurkauksilla pystyi tuhoamisen lisäksi myös täsmävaikuttamaan toisen elämänmuodon varastoituun tietoon ja tekoälyn prosessointitapaan. Coraxion tiesi, että

heidän ajattelunsa oli nyt uudelleenkonfiguroitu, mutta suurempi määrä energiaa tuhoaisi heidät. Hän päästi heidät vapaaksi; he putosivat lattialle kolahdusten säestäminä samalla kuin salamät hävisivät.

Nyt kammioon laskeutui hiljaisuus. Coraxion nousi valtaistuimelta ja katseli ympäriinsä. Tehtävää olisi paljon. Mutta hänen valtansa olisi absoluuttinen, joten se kaikki tulisi onnistumaan.

Seuraava askel olisi kai hänen kuningattarensa.

Astra.

Nimi muistutti liikaa entisestä. Sen täytyisi vaihtua.

Välähdyksenomainen muistikuva tuli Coraxionin mieleen. Mekaanisia korppeja oli ollut toinenkin. Mutta ne eivät olleet hallinneet rinnakkain. Toinen korppi oli ollut hänen vastustajansa. Sekin oli haudattu ja unohdettu. Ikiajoiksi, siitä hän pitäisi huolen.

Coraxion tiesi myös, että hänen täytyisi yhdistää siivet osaksi olemustaan. Se olisi välttämätön askel ennen hänen ensimmäistä julkista näyttäytymistään Teräsplaneetalle. Mutta sitä ennen oli kiireellisempiä asioita.

Astra. Aras. Agne.

He kaikki tulisivat saamaan uudet nimet ja omat roolinsa hänen suunnitelmassaan. Se olisi kuin loistelas musiikkikappale, varsinainen teräksen sinfonia, jota hän ohjaisi ylikapellimestarina.

16.

Tunneliaukon löytäminen oli ollut helppoa. Aras tähtäsi valaisimen tehokasta valokiilaa eteenpäin, kun he juoksivat tunnelia alaspäin. Agne oli aivan hänen perässään.

Aras oli säätänyt näköprosessointinsa erottelukyvyn maksimiin, jolloin näkymä tuntui epätodellisenkin vääristyneeltä, kun pienimmätkin pinnanmuodot tulivat voimakkaasti esiin. Mutta tarkoitus oli, että hän huomaisi mahdolliset pudotukset tai muut vaaranpaikat ajoissa.

Toistaiseksi oli ollut vain romua, joka oli ollut suhteellisen helppo kiertää. Heidän jalka- ja torsoyksikkönsä olivat ehkä naarmuuntuneet hieman, mutta se ei ollut mitään vakavaa.

Pari kertaa tunneli oli haarautunut. Aras oli valinnut aina enemmän alaspäin johtavan haaran. Hän tunsi ajattelussaan korpin läsnäolon, joka kasvoi koko ajan. Toistaiseksi se ei ollut näyttäytynyt suoraan.

Se, että he kohtaisivat isänsä, joka oli tehnyt asioita joita hänen ei olisi ikinä pitänyt, aiheutti konflikteja Arasin ajatusratoihin. Se mahdollisesti johtui siitä, että oltiin kai jo lähellä käytösrajoittimen aktivoitumisaluetta. Jos hän kuvittelisi, että nostaisi energiateränsä tai magneettikiskoaseensa Axionia vastaan.

Hän toivoi ettei siihen jouduttaisi ikinä. Heidän täytyisi selvittää asia keskustelemalla. Ehkä isä osaisi perua tekemänsä muutokset.

Tosin jos se oli tapahtunut jonkinlaisessa ajatussumussa, korpin ohjauksen alla, se ei ehkä ollut edes mahdollista.

Mutta nyt ei ollut vielä aika mennä asioiden edelle. Ensin isä piti löytää.

Käytävä vietti edelleen alaspäin, mutta se alkoi myös leventyä. He olivat ehdottomasti tulossa jonnekin, ehkä määränpäähänsä.

Sitten Aras kuuli edestäpäin ääntä. Ehkä askeleita.

Hän pysähtyi äkillisesti, ja Agne lähes törmäsi häneen.

”Ssh. Valaisimet pois päältä. Edetään varovasti,” Aras sanoi hyvin vaimeasti. Tarkennetulla kuulollaan Agne taatusti kuuli.

Toisaalta Aras kirosi mielessään, että tarkennetulla kuulolla myös heidät oltiin varmasti jo kuultu. Tai heidän valokiilansa nähty.

Mutta tehtyä ei voinut muuttaa, nyt täytyi vain edetä ja katsoa, miten tässä kävisi.

Pian tunneli avautui isoksi ympyrämäiseksi kammioksi. Aras katsoi varovasti sisään oviaukon suojasta. Näky oli pysähdyttävä, kaikenkaikkiaan käsittämätön.

Aras tajusi, että he olivat jo myöhässä.

Keskellä kammiota seisoivat heidän isänsä oudosti mustuneena, valtavan korppivaltaistuimen edessä. Yli-

rakennusteknikko ja vartijat olivat nousemassa hitaasti jaloilleen lattialta. Heidän aseensa olivat ympäri lattiaa, he eivät todellakaan olleet taisteluvalmiita.

Ja toisaalta Aras aavisti, etteivät he voisi mitään. Joko käytösrajoituksen vuoksi, tai siksi, että isä oli muuttunut. Jonkinlaiseksi ylivoimaiseksi mutta paljon pimeämmäksi versioksi itsestään.

Aras tiesi kyllä syynkin. Korppi. Tietysti.

Se oli kaiken takana.

Mutta mitä muuta hän itse voisi, kuin astua esiin ja kohdata isän? Hän tunsu, ettei itsekään mahdollisesti ollut enää täysin kontrollissa. Tapahtumat tuntuivat etenevän ennaltamäärätysti.

Hän tuli esiin oviaukosta ja alkoi kävellä kohti kammion keskusta. Hetken hän mietti, seuraisiko Agne häntä. Mutta sillä ei oikeastaan ollut väliä.

”Poikani,” Axion sanoi matalammalla, jylisevämmällä äänellä, kuin minkä Aras muisti.

”Minä näytän sinulle tiedon.”

Aras ehti miettiä vain hetken, mitä se tarkoitti, kun salamat purkautui isän kädestä ja osuivat tuskallisesti hänen kehoonsa. Ja mieleensä.

Oli kuin häntä olisi alettu repimään kappaleiksi. Kuumuus tuntui sulattavan hänen ajatuksensakin.

Hän tajusi olevansa täysin voimaton vastustamaan. Tai taistelemaan. Ja jos hän yrittäisi, tuska olisi vain suurempi.

”Olen nyt Coraxion,” isä julisti, ja Aras ymmärsi ilman selitystäkin. Isä oli nyt yhtä korpin kanssa.

”Sinä et ole enää Aras. Tästä eteenpäin sinä olet Corvus.”

Aras ymmärsi luovuttaa täysin, hyväksyä uuden nimensä, ja antaa tiedon vain virrata häneen. Hänen kehonsa rentoutui levitoimaan salamoinnin keskellä, ja vähitellen hän ymmärsi. Se, mitä tapahtui, oli välttämätöntä. Hänestä tulisi suurempi ja mustempi versio itsestään. Kaikki rajoitukset poistuisivat.

”Poikani. Ei rajoituksia. Ymmärräthän mitä se tarkoittaa?” Coraxion jylisi hänen mielessään. ”Me hallitsemme yhdessä. Mutta jos tunnet pystyväsi siihen – tuhoa minut, kun aika on oikea. Tuhoa minut! Ja hallitse yksin.”

Corvuksen oli hankala käsittää tätä. Ei hän tietystikään kapinoisi isäänsä vastaan. Se taatusti päättyisi hänen kannaltaan hyvin huonosti. Mutta tämä tarkoitti, että isä luotti häneen nyt koskaan enemmän, kuin tämä oli luottanut vanhana versionaan. Tai Astra.

Niin, miten Astralle kävisi? Corvus ymmärsi jo, että tämänkin täytyisi saada uusi nimi ja kokea sama tiedon virta ja ajatusten uudelleenmuotoutuminen. Sitten kuningatar jatkaisi elämän luomisen hallitsemista, mutta se olisi täysin uudenlaista elämää. Mikään ei tulisi olemaan niinkuin ennen. Heidän hallintonsa laajenisi aina kaukaisiin tähtiin asti.

Uuden aikakauden nimi olisi Teräshämärä. Senkin Corvus tiesi nyt. Ja hän tiesi myös, että -

Sota oli muutosta, ja ilman muutosta ei ollut mitään järkeä jatkaa enää mihinkään.

Näin Corvuskin uskoi nyt koko mielestään. Hän koki mielihyvää, kun salamat nuolivat hänen kehoaan ja muuttivat sen pinnoituksen kiiltävänmustaksi. Hän oli niin kiitollinen, kuin hän vain pystyi olemaan. Nyt hän ei voisi enää mitenkään haluta palata entiseen.

Lopulta salamointi loppui, ja hän putosi jaloilleen. Valmiina. Uudistettuna. Parempana kuin koskaan.

Lyhyen hetken hän mietti Agnea. Hänetkin muutettaisiin. Mutta sisko oli ketterä. Hän ei voisi vastustaa kunhan isä saisi hänet käsiinsä, mutta hän pystyisi pakenemaan tai piilottelemaan taitavasti.

Hetken Corvus kirosi mielessään. Hänen olisi pitänyt houkutella tämä mukaan. Hän mietti, rankaisisiko isä häntä nyt, kun hän ei ollut tätä tajunnut. Ei rajoituksia. Se koski nyt aivan kaikkea.

”Me saamme hänet myös,” isän ajatus pysäytti hänen omansa.

Se oli hyvä tietää. Isä nousi levitaatioon, ja Corvus hänen perässään. Mustuneet vartijatkin olivat viimein tolpillaan, keräsivät aseensa, ja liittyivät takaa-ajoon.

17.

Kauhu pakotti Agnen liikkeelle. Hän juoksi tunnelia ylöspäin. Hän tiesi, ettei pystyisi taistelemaan. Hän aavisti, että vaikka isä ja veli olivat muuttuneet, käytösrajoitustoiminto ei tunnista sitä. Hän ei voisi edes puolustaa itseään.

Hän itse ei ikipäivänä halunnut muuttua.

Varsinkin kun oli nähnyt, miten se tapahtui hänen veljelleen. Se oli näyttänyt hyvin väkivaltaiselta.

Välittömän selviämisen lisäksi hänen ajatuksiaan hallitsi syvempi huoli, joka tuntui painavan häntä kasaan. Koko Teräsplaneetan tulevaisuus. Hän oli kuullut vain vähän, mutta sekin oli tarpeeksi. Isä oli nyt Coraxion. Mustanpuhuva tyranni. Korpin kierouttama.

Agne oli lukenut tietopankkien tarinoita tarpeeksi muistaakseen hyvin, mitä orgaaniset tyrannit olivat saaneet aikaan. Teräsplaneetan vakaa ja suhteellisen onnellinen synteettinen elämä oli täysin sen vastakohta.

Hän saattoi aavistaa, että nyt se kaikki loppuisi, kun aivan uudenlainen, kauhea hallintokausi alkaisi.

Mustuneen teräksen aika.

Olisiko hänellä jokin rooli tästä eteenpäin? Estää tuo muutos? Vaiko vain paeta ja yrittää välttää isän kynsiin joutumista? Olihan Teräsplaneetta iso; hän tiesi että yhteiskunnan ulkopuolella eli androideja, jotka ehkä

voisivat auttaa. Kuninkaallinen signaalilähetin täytyisi vain saada kytkettyä pois ensi tilassa, ennen kuin hän voisi kunnolla paeta. Vaikkei hän lähettänyt itse, vastaanottokin aiheutti havaittavan muutoksen sähkökentässä. Sen avulla hänet oli kerran löydetty, kun hän oli ottanut piiloleikin hieman liian tosissaan.

”Sisko. Älä pakene. Älä vastusta. Se on turhaa kuitenkin.”

Aras puhui hänelle heidän suljetulla kanavallaan, mutta se kuulosti erilaiselta. Oli kuin veljen äänikin olisi mustunut hänen pinnoituksensa lisäksi.

Agne pinnisti itsensä olemaan vastaamatta. Ei sillä ollut kai paljon väliä signaalijäljityksen kannalta. Mutta hän ei alentuisi vastaamaan. Sen verran rohkeutta hänen täytyi säilyttää.

Hän saapui risteykseen. Tie ylöspäin johtaisi takaisin palatsin pohjakerroksiin.

Mutta mitä hän siitä hyötyisi? Hän olisi kuitenkin jumissa. Kaikki vartijat olisivat uskollisia isälle, ja yrittäisivät myös ottaa hänet kiinni – vahingoittamatta tietenkin, koska käytösrajoitus ei sallinut muuta, mutta se oli laiha lohtu – ja hänen paollaan olisi palatsissa enemmän todistajia.

Hän päättikin kääntyä toiseen tunneliin, joka näytti jatkuvan suoraan. Saattoihan se olla umpikuja, tai johtaa jonnekin pohjattomaan kuiluun. Jos hän tippuisi sellaiseen, olisi kai sekin parempi kuin jäädä kiinni.

Sitten hänen ajatuksensa kääntyivät Astraan.

Äiti tietysti olisi voinut auttaa, jos olisi ollut tajuissaan. Mutta nyt hänetkin kai muutettaisiin. Agne tunsikin vääntävää surua ja huolta. Ehkä äidinkin olisi ollut vain parempi hiipua pois.

Peargalah!

Se oli muinainen pohjoisorgaanien kirosana, jonka tämän tietyn muodon Agne muisti eräästä tietopankkiäänin nauhoitteesta. Se ehkä antoi voimaa.

Agnen täytyi pakottaa itsensä voimaan ja rohkeuteen. Ei pitänyt toivoa tuhoa. Niin kauan kuin hän pysyi liikkeellä ja vapaana, toivoa oli. Joko hänen omaan pakoonsa, tai jopa Teräsplaneetan kohtalon puolesta taistelemiseen.

Ajatus tuntui tutulta myös tietopankkien kertomuksista. Kai hän olisi sitten tietyssä mielessä tarinan sankari, vaikkei toistaiseksi vielä kovin kummoinen sellainen.

Hän kelasi taaksepäin aiempaan mietintäänsä. Se oli ehkä vastuuton tapa ajatella, mutta jos se auttoi häntä suoriutumaan parhaimmalla mahdollisella tavalla, kuka häntä syyttäisi?

18.

Coraxion ja Corvus levitoivat läpi käytävän, niin nopeasti etteivät vartija-androidit pysyneet perässä. He saapuivat risteykseen.

Coraxion tunnusteli signaaliavaruutta. Sekin oli selkiytynyt hänelle aivan uudella tavalla. Mikään ei jäisi häneltä huomaamatta.

”Agne on tuolla,” hän sanoi matalasti ja osoitti toista tunnelinhaaraa, sitä joka ei johtanut ylös palatsiin.

Corvus nyökkäsi.

Coraxion salli itselleen hetken miettiä. Hän kävi mielessään läpi eri mahdollisuudet. Sitten ajatus kirkastui hänen päähänsä; toisaalta hän ehdottomasti haluaisi kohdata Astran yksin, ja tämä oli myös täydellinen tilaisuus edistää hänen poikansa koulutusta tosi-tilanteessa.

”Mene perään. Minä palaan Astran luokse,” Coraxion sanoi.

”En tuota pettymystä,” Corvus vastasi yhtä matalalla äänellä.

”Uskon sen.”

Coraxion aisti poikansa äänessä aivan minimaalista epävarmuutta, kaikesta uhosta huolimatta. Se yhtä aikaa sekä miellytti että inhotti häntä. Heikkous ja epävarmuus

täytyisi kitkeä pois. Toisaalta hän halusikin, että häntä kunnioitettiin ja pelättiin.

Heidän tiensä erkanivat, ja Coraxion lähti levitoimaan tunnelia ylöspäin. Pian hän saavutti Mestarihallin eteisen, josta hän edelleen suuntasi suureen kierreportaikkoon, ja alkoi kohota sitä ylöspäin, edelleen leijuen.

Vartija-androidi tuli häntä vastaan; hän mulkaisi tähän päin vihaisesti. Vartija tuntui ymmärtävän, että tässä oli edelleen Teräsplaneetan hallitsija, jota tuli kunnioittaa entistäkin enemmän.

Jokaista vastaan tullutta hovin työntekijää tai vartijaa ei ollut nyt aikaa muuttaa; sen vuoro tulisi myöhemmin.

Kierreportaat noustuaan Coraxion suuntasi länsisiipeen ja korjaushalliin, jossa Astraa pidettiin. Sisällä droiditkin kääntyivät häntä kohti ihmeissään, vaikka niiltä puuttuikin korkeampi prosessointikyky.

Hän irrotti Astran monitorointijohdot yksi kerrallaan, ja lähti sitten levitoimaan tämä käsivarsillaan kohti Mestarihallia.

Rajoitettu uudelleenohjelmointi oli parasta suorittaa siellä, ja vieläpä langallisella yhteydellä. Coraxion ei halunnut jättää mitään sattuman varaan.

Vaikka levitointi oli kohtuullisen nopeaa, Coraxion kirosi silti matkan pituutta. Heidän tähtienvälinen valtakuntansa tarvitsisi ehdottomasti suoraa materiansiirtämistä, kunhan sen kehittämisen aika tulisi. Coraxion uskoi senkin olevan

mahdollista, kunhan heidän teknikoilleen annettaisiin pääsy ensimmäisten synteettien tietopankkeihin. Ei toki keinotekoisien elämän salaisuuksia koskeviin, vaan materiaalin olemukseen ja vuorovaikutuksiin.

Lopulta Coraxion pääsi Mestarihallille. Ovet avautuivat automaattisesti.

Xen oli vielä paikalla pääkontrollikonsoliin keskittyneenä. Coraxionia jopa huvitti tämän omistautuminen täysin turhalle tutkintalinjalle.

”Sinut on vapautettu. Tilanne on selvitetty. Kuningatar on pian taas kunnossa,” Coraxion sanoi.

Xen katsoi tyrmistyneenä. Coraxion tiesi sen johtuvan hänen muuttuneesta ulkonäöstään. Mutta lopulta ylitieteknikko myöntyi ja alkoi tehdä lähtöä.

”Sammutanko myös droidit?” hän kysyi alistuneesti.

”Ei tarvetta. Jätä vain meidät kahden.”

19.

Xen poistui, ja Coraxion laski Astran hieman samankaltaiselle uudelleenohjelmointi- ja vianetsintäalustalle, mikä korjaushallissakin oli.

Seuraavaksi hän kytki tiedonsiirtoyhteysjohdot kontrollikonsolista Astran pääyksikköön.

Sitten tarvittaisiin Coraxin asiantuntijuutta. Osa sen ohjeiden mukaan tehdyistä muutoksista täytyi nyt perua. Coraxion haki näytöille Astran kontrolliohjelman sisällön, ja alkoi tehdä muutoksia yksi kerrallaan. Korppi hänen mielessään kertoi tarkasti, mitä tuli tehdä.

Hän luuli olevansa valmis.

Sitten hän kirosi, kun kontrolliohjelman sisältö alkoi silti jälleen muuttua näytöillä. Työ oli mennyt hukkaan.

Hetkeä myöhemmin hän ymmärsi, ja kirosi uudestaan tyhmyytensä.

Hänellä oli vielä totuttelemista Coraxionina olemiseen.

Tiedon mutaatio oli jatkuvaa, joten hänen täytyi myös lisätä poikkeus mutaatioalgoritmiin, jotta kuningattaren ohjelma jätettäisiin toistaiseksi rauhaan. Muutokset olivat toki Coraxin mielen mukaisia, ja johtaisivat kaikkien elämänmuotojen toiminnan tehostumiseen, mutta kuningattarelle ne olivat haitallisia tässä siirtymävaiheessa, varsinkin kun hänen tilansa oli edennyt tiedottomuuteen.

Hän lisäsi poikkeuksen, ja palautti sitten kontrolliohjelman tiedot toimiviksi uudemman kerran. Hän tarkasteli koodia rauhassa joka puolelta.

Nyt mikään ei enää muuttunut.

Hän painoi näppäintä tiedonsiirron aloittamiseksi. Välittömästi Astra nytkähti hieman, kun kontrolliohjelma uudelleenalustui. Astran ei kuitenkaan pitäisi menettää tietovarastonsa sisällöstä mitään.

Coraxion varautui jo siihen, että seuraava keskustelu ja muutosprosessi ei tulisi olemaan helppo.

Tiedonsiirron etenemistä kuvaava palkki näytöllä saavutti maksiminsa. Astra nytkähti uudemman kerran, avasi silmänsä, ja katsoi Coraxioniin. Kuningas ei voinut edes eritellä, mitä kaikkea tuo katse viestitti. Mutta ei mitään positiivista.

Miten se olisi voinutkaan? Coraxion pystyi jossain määrin asettumaan kuningattaren asemaan; se ei ollut miellyttävä herääminen. Ja se, mitä nyt seuraisi, ei myöskään voinut olla miellyttävää.

Coraxion päätti aluksi vain selittää rauhallisesti, mutta silti matalan jyvellä äänellä.

”Olen nyt Coraxion. Olen edelleen kuninkaasi ja puolisoasi. Uusi aikakausi alkaa nyt Teräsplaneetalla. Saat valita uuden nimesi.”

Astra vastasi jäätävällä äänellä. ”En valitse mitään.”

Coraxion tunki vihan nousevan sisällään. Kaikki lämpö heidän välillään oli kadonnut. Ei se toisaalta tullut hänelle yllätyksenä. Miten muutenkaan se voisi mennä.

”Sitten valitsen puolestasi. Ei kannata taistella vastaan.”

Kuningas nosti kätensä, ja salamat sinkosivat niistä eteenpäin ja ympäröivät Astran. Kuningatar alkoi kouristella ja huutaa korkealla tuskaa, raivoa ja epätoivoa kuvastavalla äänellä.

Coraxion piti siitä. Tämän ei pitänytkään olla helppoa. Hän siirtyi lähemmäksi säilyttäen katsekontaktin. Hän haki voimaa vihastaan.

Sinä taivut, tai sopii sekin, että sinä tuhoudut, Coraxion ajatteli.

Coraxion sekä siirsi tietoa että uudelleenkonfiguroi Astran ajattelua yhtäaikaan. Osa Coraxin tietoisuudesta täytyi kopioida, jotta kuningatar pystyisi toimimaan hänen rinnallaan Teräshämärän aikakautena.

”Sinä – olet – nyt – Corann. Seisot – rinnallani – tai –”
Coraxion raivosi.

Hän kasvatti salamoinnin intensiteettiä, mutta tuntui kuin voima kääntyi häntä itseään vastaan. Hän itsekin tunki tuskaa.

Ja sitten hän ymmärsi.

Kuningattaren ajattelun pohjalla oli toinen korppi.

Coraxion näki sen välähdyksenä mielessään. Hopean-kiiltävä, valtava mekaaninen lintu, jonka nimi oli Falchion.

Silloin pettymys ja raivo valtasivat Coraxionin, sillä hän tiesi, että vaikka Astra antaisikin periksi, Falchion ei ikinä antaisi. Salamoinnin voimakkuus kasvoi entisestään, ja kuningatar alkoi mustua. Mutta siitä ei seurannut ajattelun muutosta. Tämä oli yksinomaan tuhoamista.

Astra huusi yhä, aina vain korkeammalla nuotilla, joka alkoi jo säröytyä. Se oli merkki tekoilyn virhetoiminnosta ja tietovaraston alkavasta tuhoutumisesta.

Mutta sekään ei tyydyttänyt Coraxionin raivoa.

Lopulta hän tarttui kaksin käsin Astran pääyksikköön ja puristi sitä molemmilta puolilta, kunnes kuului voimakas rusahdus ja huuto katkesi kuin seinään. Coraxion heitti kuningattaren elottoman kehon pois päin. Se osui hallin lattiaan tehden jäljen, samalla kun toinen käsivarsista irtosi.

Sitten Coraxion vajosi myös hallin lattialle istumaan kaikki voimansa toistaiseksi käyttäneenä. Raivo sykki hänen ajatuksissaan yhä, mutta nyt se ei edistänyt mitään, vaan jopa esti järkevien päättelyiden muodostamista.

Hän tiesi kyllä, että pystyisi hallitsemaan ilmankin kuningatarta.

Ehkä hän muovaisi uuden rinnalleen, Coraxin viisaudella. Sitten hopeinen korppi ei voisi häntä mitenkään pettää enää uudestaan.

Raivon yhä sykkiessä ja velloessa hän toivoi todella, että Corvus onnistuisi. Ettei Agnen muuttaminenkin jäisi haaveeksi.

Jos Corvus tulisi takaisin tyhjin käsin, hän taatusti saisi maksaa.

20.

Agne oli juossut pimeydessä ties kuinka kauan. Hänen valonheittimensä oli pois päältä; sen sijaan hän piti näköprosessoinnin vahvistusta maksimiteholla.

Ainakin kolmesti hän oli tullut tunnelien risteykseen, ja valinnut reitin eteenpäin sillä periaatteella, että pääsisi palatsista poispäin. Mutta hän oli kyllä saattanut seota suunnista.

Hän saattoi olla palaamassa suoraan muuttuneen isänsä ja veljensä kynsiin.

Jokin aikaa sitten hän oli aistinut oudon värähdyksen. Ehkä langaton lähetys. Mutta se ei ollut ainakaan Aras. Tämä oli ollut toistaiseksi hiljaa.

Nyt Agne ehkä kuuli jotain askeliensa äänen lisäksi. Oli pakko pysähtyä kuuntelemaan, aivan vain hetkeksi.

Ääni tuli edestäpäin ja kuulosti nesteen virtaukselta. Ehkä palatsin jätekanava. Voisiko se olla tie ulos? Jäteneste saattoi kyllä olla syövyttävää.

Edessä oli hieman valoisampaa. Kyllä. Sen ehdottomasti täytyi olla jätekanava.

Ennen kuin jatkoi, Agne vilkaisi myös taaksensa.

Siellä oli pimeää, eikä sieltä päin kuulunut mitään, mutta yllättäen pimeyteen syttyi punainen hehku.

Agne tunsi pelkonsa nousevan. Sen täytyi olla Aras energiateränsä kanssa. Hänen täytyi pinnistää itsensä äärimmilleen, että pysyisi toimintakykyisenä.

Tulija astui muutaman askeleen eteenpäin, eikä mitään epäilystä ollut. Hänen veljensä, pääyksikkö ja koko muukin keho kiiltävänmustaksi muuttuneena. Terän hohde valaisi mustuutta.

Mitä Agne voisi tehdä? Kai pakoon säntääminen kanavaa kohti oliärkevin vaihtoehto. Taistelusta ei voisi tulla mitään.

”Antaudu jo, sisko. Sinua odottaa suurenmoinen tieto. Suurenmoinen tulevaisuus. Teräsplaneetan uusi aika. Kaikki tulee olemaan niin paljon paremmin kuin ennen,” Aras puhui oudon matalasti.

Agne ei vielä kukaan halunnut vastata. Mitä tuohon voisi vastata? Sen sijaan, ikään kuin jonkin itselleen vieraan vaiston ohjaamana hän otti oman energiateränsä käsiinsä ja aktivoi sen.

Terän vihreä hohde valaisi tunnelin hänen ympärillään.

”Olit aina taitavampi terän kanssa. Mutten usko että taistelu päättyisi sinun kannaltasi hyvin. Niin muuten, älä kutsu minua enää Arasiksi. Olen nyt Corvus. Sinäkin saat uuden nimen,” Aras sanoi.

Tämä kuulosti järjettömyydeltä! Jonkinlaista ajatuskontrollia tietysti. Ja korppi oli sen kaiken takana.

”Et ole oma itsesi! Korppi hallitsee sinua!” Agne huusi ja puristi terän kahvaa tiukemmin.

”Tiedän. Mutta se muutti minut kaikin tavoin paremmaksi. En ymmärrä, mikset haluaisi samaa. Meidän ei tarvitse olla eri puolilla.”

Agne pakotti itsensä uhmakkaaksi, vaikka sanojen takana ei ollutkaan ehkä niin pitkälle menevää rohkeutta. Hänen omat sanansa kammottivat häntä.

”Sitten sinun pitää viedä minut väkisin. Vaikka palasina!”

Agne yritti ajatella, että he olivat vain taisteluharjoittelemassa. Sparrauksen kaltaisesti hyökkäämällä hän saisi ainakin pidettyä Arasin aloillaan. Ei hän osannut ajatella veljeään Corvuksena. Aras tämä oli edelleen, vain jotenkin täysin sekaisin.

Aras astui lähemmäksi, ja Agne heilautti terää kaarena. Aras nosti oman teränsä torjuntaan, ja kipinät sinkoilivat ja kuului raastava metallinen ääni terien kohdatessa.

Aras hyökkäsi puolestaan, ja nyt Agne torjui. Hän ajatteli alkaa peräytyä hitaasti kohti kanavaa. Tai ehkä hän vain säntäisi pakoon sopivan tilaisuuden tullessa.

Tunnelissa oli jotain romua noin polven korkeudella, ja peräytyessään varomattomasti Agne kompastui. Aras kohotti energiaterän korkealle.

”Luovuta, sisko. Ennen kuin sattuu.”

Agne sai pyörähdettyä sivuun juuri kun terä osui tunnelin lattiaan. Se jäi hetkeksi kiinni, aivan kuin hitsaustyökalu, ja hän ajatteli tilaisuutensa tulleen.

Hän nousi jaloilleen ja pyrähti juoksuun kohti nesteen kohinaa.

Aras huusi raivosta ja lähti takaa-ajoon.

Agne tiesi, että energiaterän voisi heittääkin. Ja olihan veljellä myös magneetikiskoase. Agne yritti mutkitella ollakseen hankalampi kohde.

Tunneli tuntui jatkuvan vielä kiduttavan pitkänä; nesteen kohina lähestyi, mutta hitaasti.

Lattialla oli lisää romua joka näytti irtonaiselta; Agne tarttui siihen kaikilla voimillaan, sai otteen ja heitti taaksepäin. Hän lähes horjahti itsekin, mutta sai jatkettua juoksua, kun takaa kuului toinen raivonhuuto. Ehkä Arasiin osui.

Viimein vastaan tuli teräskaide, kun tunneli yhtyi poikittaissuuntaiseen kanavaan. Hämärässä valossakin kanavan virtaava sisältö näytti epämiellyttävältä. Myös pistävä haju oli luotaantyöntävä. Taatusti jäteneste oli vahingollista. Mutta oliko hänellä juuri vaihtoehtoja?

Agne alkoi nousta kaiteen päälle, kun takaa kuului voimakas jyrähdys. Magneetikiskoase kiihdytti projektiilin niin isoon vauhtiin, että äänivalli rikkoutui.

Hän oli jo hyppäämässä, kun hän tajusi että häneen osui.

Magneettiammus lävisti hänen vasemman kämmenensä, vieden sormia mukanaan, samalla kun hän jo lensi ilman läpi ja molskahti jätenesteeseen.

Virtaus lähti kuljettamaan häntä voimakkaasti.

Vahingoittuminen aiheutti vellovan muuallaolemisen tunteen. Vai oliko se kosketus syövyttävään nesteeseen? Joka tapauksessa Agne tunsu, että hänen tajuntansa alkoi sumentua, kunnes pimeys kutsui aivan toden teolla ja nielaisi hänet.

Hän ehti vielä ajatella, että ehkä oli parempikin niin.

21.

Tranin defragmentointiprosessi oli keskeytynyt äkilliseen outoon tuntemukseen. Hän oli suoranaisesti pompannut pystyyn makuualustaltaan työpajassa.

Hän päätteli, että tuntemus täytyi olla langaton tietolähetyspurske, jonka hän oli vastaanottanut. Hänen ajatuksensa olivat vielä sekavat, joten hän ei ollut varma lähetyksen sisällöstä, muuta kuin että sen mahdollisesti täytyi liittyä kuningatar Astraan.

Hänestä tuntui, kuin heillä olisi säilynyt jokin yhteys onnettomuuden ja Astran tekemän korjausprosessin jälkeen. Tai ehkä Tran imarteli itseään vain turhaan, oli luultavaa että kuningatar oli auttanut lukuisia muita elämänmuotoja samankaltaisesti.

Tran astui ulos työpajasta varhaisen aamun viileyteen. Aurinko oli vaimea vaaleanpunainen kajastus horisontissa, muuten taivas oli pilvistä harmaa, kuten tavallisesti.

Hän yritti selvittää ajatuksiaan. Kesken defragmentoinnin vastaanotettu lähetys saattoikin huonosti käydessä jäädä mysteeriksi, ellei tietovaraston muutoksia läpikävisi analysaattorilaitteen avulla. Se olisi työlästä.

Hän ei voinut karistaa tunnetta, että jokin oli muuttunut peruuttamattomasti. Palatsin pystyi jo nyt erottamaan auringon kajoa vasten; siellä se oli paikoillaan kuten ennenkin.

Oliko siellä jokin muuttunut?

Odotettiinko hänen tekevän nyt jotain?

Hän ei ollut varma liittyykö se lähetykseen ollenkaan, mutta hänen ajattelussaan tuntui nousevan epälooginen, vastustamaton tarve lähteä aamuhämärässä takaisin joutomaalle.

Hän ei ollenkaan voinut ymmärtää miksi. Tosin oli hänellä joskus outo tarve vaeltaa ilman päämäärääkin. Ehkä tämä oli sitä samaa.

Joutomaalla sai aina olla hieman varuillaan, sillä siellä saattoi olla villedä elämänmuotoja, myrkyllisiä ja ruostuttavia nesteitä tai kaasuja, tai vain vaarallisesti tielle jätettyä romua. Romua, joka voisi rikkoa hänen kiiturinsa tai jopa lävistää hänen ruumiinosiaan, jos hän olisi oikein varomaton.

Mutta oli paras edetä tuumasta toimeen, joten Tran käynnisti kiiturin ja suuntasi kohti joutomaata. Päästyään liikkeelle hän odotti, tarkentuisivatko hänen ajatuksensa vielä jotenkin.

Hänestä tuntui, että hänen tuli edetä kohti joutomaan palatsin puoleista päätyä.

No, sitten hän tekisi niin.

22.

Corvus kirosi mielessään synkästi. Ainoa asia, mitä hänelle oli jäänyt käteen, oli Agnen vasen keskisormi. Nimetön oli kai pudonnut jätevirtaan. Hän poimi sormen mukaansa ja lähti sitten tunnelia ylöspäin kohti palatsia.

Isä ei taatusti olisi tyytyväinen. Corvus luultavasti saisi rangaistuksena. Mutta ei hän voisi piilotellakaan, eikä Agnen perään sukeltaminenkaan ollut vaihtoehto.

Agne huuhtoutuisi ulos kai palatsin ulkopuolella, toimintakykyisenä tai ei. Siinä mielessä takaa-ajo ei ollut ohi. Corvus ottaisi mukaansa vartijoita ja jatkaisi, se oli varmaa.

Hänen tehtävänsä ei olisi ohi ennen kuin Agne olisi heidän käsissään, muutettuna heidän puolelleen.

Sitten sisko ymmärtäisi. Ja olisi lopulta kiitollinen.

Mutta nyt täytyi kohdata Coraxion.

Heidän välisensä langaton tietovirta kertoi, että Coraxion oli edelleen Mestarihallissa. Corvus tiesi, että isä olisi siellä muuttamassa Astraa heidän puolelleen.

Mutta tämän enempää tietovirta ei toistaiseksi kertonut.

Corvus suuntasi kohti Mestarihallia, levitoiden niin nopeasti kun hän pääsi. Hänen muutoksensa oli vaikuttanut levitointinopeuteen, ennen hän ei olisi pystynyt siihen. Ja hän oli varma, että nyt kun Mestarihalli

alkaisi taas toimia, hän ja Coraxion saisivat aina vain paremman toimintakyvyn. Coraxin erehtymättömien ohjeiden mukaan.

Corvus kirosi uudestaan. Hän oli menossa asioiden edelle. Taatusti hän ei saisi päivityksiä tai varaasiakaan, ennen kuin hän onnistuisi tehtävässään ja toimittaisi Agnen.

Pian Corvus saapui Mestarihallin kaksoisoville. Ne avautuivat hänen isänsä käskystä. Ehkä hän jossain vaiheessa saisi myös suoran pääsyn. Mutta sekin tietysti edellytti takaa-ajon onnistunutta päätöstä.

Corvus näki isänsä seisovan synkkänä ja mahtavana hallin kontrollikonsolin luona. Ja hieman kauempana lattialla liikkumattomana makaavan Astran.

Corvuksen ajatukset synkkenivät välittömästi. Mitä ikinä oli tapahtunutkin, heidän äitinsä muutos ei ollut onnistunut.

Nyt täytyi vain kohdata, mitä tuleman piti.

”Astra vastusti,” Coraxion sanoi matalan toteavasti. ”Tai tarkemmin sanoen, meidän vihollisemme hänen mielessään.”

Corvus ymmärsi heti. Toinen korppi. Sillä oli nimikin, Falchion. Se oli haudattu ja unohdettu, mutta nähtävästi Astra oli ollut heistä niin merkittävästi erilainen, että hänen tekoälynsä pohjalla oli ollut huomattava määrä Falchionin ajattelua.

”Mitä tapahtui, tuhoutuiko hän?” Corvus kysyi.

”Murskasin hänen päänsä. Oli hyödytöntä jatkaa yrittämistä.”

Corvus nyökkäsi. Hän ajatteli, että tämän tapahtumien kulun oli tarkoitus karaista häntä. Ja toisaalta, jos hopeinen korppi oli hallinnut äidin mieltä, hän olikin käytännössä ollut petturi.

Mitenkään muuten se ei olisi voinut mennä.

”Huomaan myös, että sinä epäonnistuit,” Coraxion jatkoi.

Corvus tiesi paljastaneensa sen ajattelullaan suoraan, heidän välisensä tietovirran yli. Sen suhteen hänellä oli vielä opittavaa. Tai olihan se muutenkin pääteltävissä. Hänellä olisi pitänyt olla vangittu Agne mukanaan.

”Niin. Osuin Agneen, mutta hän pääsi hyppäämään jätevirtaan. Vain tämä jäi.”

Corvus näytti Agnen irronnutta keskisormea.

Coraxionin ilme muuttui hurjemmaksi, ja Corvus varautui siihen, mitä tuleman piti.

”Yksi kirottu sormi! Minä odotin sinulta paljon, mutta osoitit vain taidottomuutta ja heikkoutta. Oikeudenmukaista olisi tuhota sinut heti, mutta armostani annan uuden mahdollisuuden.”

”Jatkan tietysti takaa-ajoa,” Corvus vastasi.

Häpeä poltti hänen ajatteluaan.

”Niin. Sinä jatkat. Ja et voi muuta tehdä, sillä minä karkoitan sinut palatsista kunnes palaat Agnen kanssa. Ja nyt sinä syöt tuon sormen.”

Corvus ymmärsi rangaistuksen heti. Pinnoite ja sormen teräs tulisivat taatusti vahingoittamaan hänen energiankeruukanavaansa. Se aiheuttaisi sietämättömän olotilan, kunnes kanava korjaisi itsensä. Jos korjaisi.

Hän ajatteli, että hänen täytyi olla täysin toimintakunnossa takaa-ajoon. Rangaistus oli juuri nyt kohtuuton.

”Mutta -”

Coraxion jyrisi niin, että koko Mestarihalli tärisi.

”SYÖ! Vai haluatko että murskaan pääsi kuin Astran?”

Corvus tiesi ettei hänellä ollut vaihtoehtoja.

Hän alkoi tehdä työtä käskettyä, järsiä ja nitkutella sormeaa, hajottaa sen nivel niveleltä. Ja ennen kuin hän nielaisisi, yrittää saada metallinsuikaleet mahdollisimman suoraksi, energiakanavan repeytymien minimoimiseksi.

Hän karaisi itsensä olemaan ajattelematta että söi siskonsa ruumiinosaa. Ja yritti karaista itsensä kestävämmän tulossa olevat tuskat. Hän ehkä pystyisi eristämään ja minimoimaan ne aistiprosessointiasetuksia säätämällä, mutta toisaalta hän ajatteli, että epäonnistuminen ansaitsi tuskan kokemisen täysin.

”Loppuun asti,” Coraxion kannusti synkästi. ”Saat vartijoita mukaasi. Muutan heidät ensin. Sitten en halua nähdä sinua, ennen kuin olette vanginneet Agnen. Ja tietysti kunnossa muutosta varten.”

Corvus oli kiitollinen. Ensimmäinen todellinen koetus, ja hän oli epäonnistunut. Ei hän olisi ansainnut tätä toista mahdollisuutta. Hän järsi ja nitkutti sormeja kaikin voimin, kunnes ensimmäinen nivel viimein antoi periksi.

Coraxion katsoi rangaistuksen edistymistä hetken tunteettomasti, ja palasi sitten pääkontrollikonsolin ääreen.

Corvus jatkoi järsimistä.

23.

Tran jätti kiiturin kävelläkseen hieman. Ehkä se selventäisi hänen ajatuksiaan lisää. Aurinko oli nousemassa hitaasti.

Hän oli ohittanut puolisynteettisten sotasikojen lauman, jotka eivät onneksi olleet kiinnostuneet hänestä. Ne olivat jäänteitä Teräsplaneetan sodista, ja olivat onnistuneet selviämään näinkin pitkään, kai jätteitä syömällä.

Tran mietti edelleen käytösrajoitusta. Kai hän voisi puolustaa itseään esimerkiksi hyökkäävää sotasikaa vastaan? Koska hän ei ollut kohdannut sen kaltaista tositilannetta, hän ei tiennyt varmuudella.

Saattoihan olla, että sotasioillakin oli näin rauhan tultua mennyt päälle rauhanomainen ohjelmointi ja samankaltainen käytösrajoitus kuin älykkäämmillä eläinmuodoilla.

Tran kapusi murtuneelle betonilaatalle ja tajusi olevansa jo lähellä palatsia. Se seisoikin korkealla kalliolla hänen yläpuolellaan. Siellä oli myös palatsin yhteyteen rakennettu kaupunki, Uusi Eden. Elämä siellä oli kellokoneiston kaltaista, kai varsin toimivaa ja yltäkyläistäkin. Muttei se viehättänyt Trania.

Paljon mieluummin hän toimi epävirallisena korjaajana.

Noin puolivälissä kalliota oli iso pyöreä jätekanavan poistoaukko, josta virtasi sakeaa nestettä alas jätelampeen. Kai neste puhdistettiin niin hyvin kuin mahdollista ennen ulospumppaamista, mutta haitallista se

oli siltikin. No, joutomaalle mahtui, Tran ajatteli hieman kyynisesti.

Hän käveli lähemmäs lampea. Jätenesteen kitkerä haju alkoi jo tuntua. Mitä hän täältä etsi? Ehkä haju aukkaisi hänen ajatuksensa lopullisesti.

Hän mietti edelleen saamaansa lähetystä, eikä päässyt pitkälle pohdinnassaan.

Sitten hän huomasi jotain lähellä poistoaukkoa, puoliksi lampeen uponneena. Se näytti androidilta. Tuntui sanoinkuvaamattoman oudolta, että hovi poistaisi kokonaisen androidin jätekanavan kautta. Eivätkö he kuitenkin yrittäisi –

Niin, sitten Tran muisti Gruikin uutisen. Kaikki valmistus- ja korjaustoiminta oli keskeytetty.

Mutta siltikin se oli outoa. Eivätkö he silloin odottaisi. Jos androidi oli kuitenkin osa hovia?

Kiituri pystyi leijumaan lammen yläpuolellakin, jolloin olisi suhteellisen turvallista tutkia lähempää. Ehkä androidi olisi vielä pelastettavissa. Tran lähti hölkkäämään kohti kulkuneuvoaan.

Oliko lähetys johdattanut hänet tänne?

Ja oliko se oikeasti kuningattarelta itseltään? Ei kai tuo androidi sentään voinut olla kuningatar itse? Tran muisteli, että Astra oli kookkaampi.

Tran saavutti kiiturin ja käynnisti sen pikaisesti. Sitten hän suuntasi takaisin jätelampea kohti, väistellen maasta törröttäviä rautapalkkeja ja muuta romua.

Lähellä kalliota hän joutui ajamaan varovasti. Pienempiä teräviä lohkareita törrötti esillä nesteen pinnasta, ja taatusti niitä oli myös pinnan alapuolella, tosin niistä ei kiiturin kanssa ollut harmia.

Viimein hän pääsi katsomaan androidia lähemmin.

Tran oli varma että sen täytyi olla kuninkaallista sukua, vähän kuin pienempi versio Astrasta. Kehon osat oli tarkasti viimeistelty, ja pääyksikkö oli kauniin ovaalinmuotoinen. Jäteneste oli jo syövyttänyt kehoa, ja vasemmasta kädestä puuttui osa.

Mitä ihmettä palatsissa oli tapahtumassa? Tran muisteli vähän. Androidin täytyi olla kuninkaallinen jälkeläinen Agne, eli siis prinsessa.

Hetken ajan Tran taisteli huvitusta vastaan. Oli hänkin lukenut vanhoja tietopankkitarinoita, joista osa oli orgaanisten elämänmuotojen aikakaudelta. Tuntui kuin hän olisi keskellä satufantasiatarinaa. Hänellä olisi yllättäen suuri tehtävä, vaikka hän oli vain vähäpätöinen korjaaja-androidi.

Mutta miksi ihmeessä Agne olisi jätetty tänne lojumaan? Ilmeisesti hän oli tiedoton. Jotain täytyi olla pahasti pielessä.

Tran mietti.

Ei kai häntä voitaisi syyttää, jos hän ottaisi tämän mukaansa. Muuten jäteneste voisi jo aiheuttaa peruuttamatonta vahinkoa. Prinsessa näytti muutenkin olevan korjauksen tarpeessa. Tosin Tran mietti, että oli parasta odottaa, että tämä tulisi tajuihinsa, ennen kuin kättä lähtisi korjaamaan ominpäin. Agne luultavasti haluaisi ennemmin virallisen varaosan, kuin joutomaalta hankitun korvikkeen.

Tran ajoi kiiturin vielä lähemmäs, kunnes hän pystyisi tarttumaan prinsessaan.

Hän yritti nostaa tätä, mutta jalat tuntuivat olevan jumissa pinnan alla. Ehkä kallionkolossa. Tran mietti, että jos hän tekisi lisää vahinkoa, sitten häntä taatusti voitaisiin syyttää.

Hän käytti hieman enemmän voimaa, ja nyt onneksi jalat vapautuivat. Agne äänteli jotain tunnistamatonta ja käänsi päätään. Hänen silmänsä avautuivat.

”Ei hätää. Olen epävirallinen korjaaja Tran. Taisit pudota aika matkan. Vien sinut turvaan täältä.”

”Ei – hgrblh.”

Tran mietti, oliko prinsessan tekoäly vahingoittunut, jonka seurauksena hän ei saanut muodostettua sanoja. Se voisikin olla jotain, mille hän ei taidoillaan voisi mitään.

Agne purskautti jätenestettä suustaan ja yritti uudestaan.

”Ei – hovia! Niihin – ei voi luottaa. Kuningas. Aras.”

Tran ei täysin ymmärtänyt. Tai sitten ehkä hän ymmärsikin. Jos hoviin ei voinut luottaa, jotain oli todella, todella pahasti pielessä. Eikä siten ollut ihme että Agne oli hylätty tänne. Oli onni, että Tran oli sattunutkin osumaan paikalle.

Tai jos se oli sen defragmentoinnin keskeyttäneen lähetyksen ansiota, ei se sattuma ollutkaan.

”Työpajassani olet turvassa. En kerro kenellekään.”

Tran sai nostettua Agnen eteensä kiiturin istuimelle. Jäteneste oli tummentanut tämän pinnoitetta useista kohdista, ja tämä todella haisi kitkerälle. Nyt täytyi vain päästä työpajalle, siellä oli puhdistusainetta. Niin ainakin syöpymisen saisi pysäytettyä.

Agne tuntui rentoutuvan kun he pääsivät matkaan. Tavallaan se tuntui Tranista hyvältä, kun toinen elämänmuoto luotti häneen. Ehkä Agne oli tullut kuningattareen ja oli myös lempeä ja viisas luonteeltaan.

Sitten Tran tajusi että Agne oli luultavasti vain menettänyt tajuntansa uudestaan. Hän tunsu itsensä vähän hölmöksi.

Oli parempi vain keskittyä ajamaan työpajalle.

24.

Palatsin iso pääportti avautui, ja kolme panssaroitua kuninkaallista levitaatiokiituria ajoi ulos. Keskimmäisessä niistä oli Corvus, ja loppuja ohjasivat mustuneet vartija-androidit, kaksi kummankin kyydissä.

Heillä kaikilla oli energiaterät ja magneettikiskoaseet, ja lisäksi kiitureissakin oli tehokas eteenpäin ampuva energiatykki, vaikka tietysti Agne oli määrä vangita riittävässä kunnossa muutosta varten.

Corvus tunki alkavan poltteen sisuskaluissaan. Sormen palaset olivat repineet niitä matkallaan alas. Energiankeruukanavaan syntyisi taatusti tulehdustila.

Hän ei todellakaan olisi parhaassa tilassa siskoaan jahtaamaan, mutta toisaalta hän arvosti lisättyä haastetta. Jos hän nyt selviäisi siitä huolimatta, isä ehkä arvostaisi häntä enemmän.

Hän muisti orgaanisten elämänmuotojen liikkuvan kuvan tietopankkitallenteen, jonka hän oli katsonut varsin nuorena iässä. Silloin se oli jossain määrin järkyttänyt häntä, nyt hän samaistui siihen suurestikin.

Siinä oli ollut soturikoulutettava, joka oli myöskin epäonnistunut tehtävässään. Soturin julma mestari oli rangaistuksena jotenkin työntänyt kätensä läpi soturin vatsasta, ja käsenyt tämän selvitä tulevasta yöstä, läpi hirvittävien tuskien. Lopulta soturi oli selvinnyt, kai itseä parantavien yhdeksän käsimerkin avulla.

Corvus tiesi, että käsimerkit olivat kuvittelua. Hänellä oli vain hänen orgaanisten osiensa itsekorjauskyky.

Kiiturit pysähtyivät tienristeykseen.

”On turha etsiä täältä kaupungista. Agne huuhtoutui jätekanavasta ulos. Ajamme alas joutomaalle,” Corvus määräsi.

Hän mietti silti, oliko hän tekemässä virheen toistuvasti. Jos Agne olisi jollain ilveellä päässytkin kiipeämään kalliota ylös, ja piilotteli kaupungissa? Tai ei ollutkaan mennyt ulos virran mukana, ja oli yhä tunneleissa palatsin alla?

No, hän etsisi kunnes löytäisi. Tai tuho hänet korjaisi.

Oli tavallaan selkeää ja armollistakin, ettei hän kohtaisi isäänsä uudestaan, ennen kuin olisi onnistunut. Muuten seuraava kohtaaminen voisi olla jotain kammottavaa. Eihän isän olisi edes pakko tuhota häntä, vaan saattaisi jättää hänet eloon vaikka osittaisesti sulatettuna, tai muuten karmeasti rampautettuna. Hänet voitaisiin jättää kokemaan suunnatonta tuskaa; aistiprosessorin kipua estävä toiminto taatusti poistettaisiin tällöin.

Mutta tällaista ei kannattanut miettiä liikaa, se voisi nakertaa hänen toimintakykyään.

He kiersivät kaupungin laitaa kunnes pääsivät alas joutomaalle viettävälle polulle. Corvus sai jonkinasteista mielihyvää kohtaamiensa androidien pelokkaista katseista. Oli vain ajan kysymys, milloin isä esiintyisi julkisesti ja pitäisi puheen, joka virallisesti aloittaisi Teräsplaneetan

uuden aikakauden. Tämä oli vasta jonkinlaista vaimeaa
esimakua siitä.

25.

Coraxion oli jo saavuttanut tietyn rutiinin muutosprosessin suorittamisessa. Vartija-androideille riitti reilusti alle minuutin kestävä uudelleenkonfigurointi. Välitettävä tieto ei ollut monimutkaista.

Yliteknikkojen kanssa täytyi olla jo tarkempi. Caan oli tullut valmiiksi jo korpin siipien alla, mutta Xenin hän oli konfiguroinut myöhemmin. Ja vielä monta oli jäljellä. Toki hän tunsu tyydytystä, kun vaikkapa Xenin arkuus vaihtui uudenlaiseen, mustanpuhuvaan päättäväisyyteen. Sitä täytyi toki aina reunustaa pelko ja kunnioitus. Oli selvää, ettei hän aikunut sulattaa epäonnistumisia. Teräsplaneetan tehokkuuden täytyisi nousta aivan uudelle tasolle, jos he aikoisivat laajentua tähtiinkin.

Sodan ja muutoksen lisäksi Coraxionin mielessä oli uusi mielikuva, joka miellytti häntä suuresti. Teräksinen saapas, joka tallasi vastustajan pääyksikköä loputtomasti. Saapas oli yksinkertaisesti ajateltuna hänen omansa, mutta laajemmassa mielessä se edusti Teräsplaneetan uutta aikakautta.

Uutta kuningatarta hän ei lähtisi nyt luomaan. Se oli myöhemmän ajan murhe.

Mutta nyt hänen täytyisi teknikkojensa avulla saada ratkaistua, miten Coraxin siivet saataisiin kiinnitettyä osaksi hänen kehoaan. Sitten hän pitäisi suuren uuden aikakauden aloituspuheensa, joka kuulataisiin Teräsplaneetan joka kolkassa.

Siivet olivat levittämättöminäkin niin valtavat, että monia palatsin oviaukkoja jouduttaisiin laajentamaan. Coraxion mietti, voisiko hän tyytyä hieman pienempiin jäljitelmiin.

Se voisi tuoda huonoa onnea, hän tiesi. Kyseenalaistaa hänen uskottavuutensa. Toisaalta yhtä polttava häpeä olisi myös, jos hän taistelussa joutuisi kiinni siivistään. Silloin hän olisi täysin naurunalainen!

Hän tiesi, että Teräshämärän aikakautena hänen omakin asemansa tulisi olemaan aina vaakalaudalla. Hänen tulisi esiintuoda järkähtämätöntä päättäväisyyttä ja mustuutta joka hetki. Jos hän ei siihen kykenisi, hän ei olisi pätevä hallitsemaan. Silloin hän toivoi, että jos Corvus tuntisi itsensä pätevämmäksi, tämä ottaisi vallan, sen mikä tälle kuuluisikin, ja tuhoaisi hänet.

Mutta nyt Corvus oli vielä jahtaamassa Agnea. Coraxion ei uskaltanut vielä odottaa onnistumista. Lyhyessä ajassa hän oli joutunut jo pettymään kahdesti. Ensin Astran kieltäytyminen muutoksessa, sitten Corvusin kyvyttömyys.

Toki hän tiesi, ettei Agne lopulta ollut vakava uhka. Käytösrajoituksen ansiosta tytär ei voisi nousta häntä vastaan. Ja jos Corvus epäonnistuisi toistamiseen, hänet täytyisi tuhota.

Sitten olisi vain hän, Coraxion, yksin valtaistuimellaan.

Kyllä hän onnistuisi niinkin, kunhan hänen otteensa olisi järkähtämätön. Hän luotti siihen, ettei Corax jättäisi häntä pulaan. Korppi oli aina läsnä hänen ajatteluaan ohjaamassa. Pitämässä sen kaidalla, mustalla polulla.

Hän mietti vielä hetken siipien dilemmaa.

Sitten hän teki päätöksensä. Hän palaisi Mestarihalliin, ja suunnittelisi siipijäljitelmät itse. Sen jälkeen ne valmistettaisiin ja kiinnitettäisiin pikaisella tahdilla. Kukaan ei uskaltaisi häntä kyseenalaistaa. Tästä olisi myös se etu, että alkuperäiset siivet jäisivät valtaistuimen ylle. Niin, valtaistuinkin pitäisi siirtää aikanaan.

Hän mietti, tulisiko Astran keho sulattaa siipien rakennusmateriaaliksi. Se ehkä toisi jo huonoa onnea. Ei hän haluaisi sellaista muistutusta. Astran voisi kyllä sulattaa johonkin vähäpätöisempään tarkoitukseen. Se olisi oikein sille petturikorpile, joka oli kierouttanut hänen puolisonsa ajattelun.

Jos se olisi mennyt toisin, hänellä olisi nyt rinnallaan mustunut kuningatar. Se oli käsittämättömän voimakas mielikuva, aivan samaa luokkaa loputtomasti talleavan terässaappaan kanssa!

Mutta koska ei, niin tuohon mielikuvaan ei toistaiseksi kannattanut palata. Nyt siipien suunnittelu olisi sopivaa virkistystä hänen mustuneelle ajattelulleen.

Se pitäisi hänen ajatuksensa myös poissa siitä, onnistuisiko Corvus vai ei.

26.

Agne oli ollut puolitetoinen kun he saapuivat kiiturilla työpajalle. Tran oli kantanut hänet sisään ja aloittanut sitten perinpohjaisen puhdistamisen.

Nyt hän oli saanut sen työn valmiiksi.

”Kiitos, tuntuu paremmalta,” Agne sanoi. Hän oli noussut puoli-istuvaan asentoon korjausalustalla.

Tran ymmärsi, että oli helpompi olla kun kehonosat eivät tuottaneet jatkuvia havaintoja syöpymisestä. Se oltiin nyt pysäytetty, eikä Agne lopulta kovin pahalta näyttänyt. Puhdistusaine oli jopa poistanut osan ruosteesta.

”Olkaa hyvä vaan, prinsessa. Tai enhän minä tiedä edes miten kuninkaallisia tulee puhutella,” Tran vastasi.

”Sano Agne vaan.”

”Selvä. Mistä oikein on kyse? Mitä palatsissa tapahtuu?”

Agne huokaisi, ja valmistautui kai selittämään. Tran pinnisti itsensä tallentaakseen kaiken vastaanotetun tiedon tarkkaan.

”Niin, voin kai luottaa sinuun ja kertoa. Lyhyesti sanoen, kuninkaamme ei ole enää oma itsensä. Hän teki tuhotyön Mestarihallissa. Se saattoi Astran – kuningattaremmen – tiedottomuuteen epäonnistuneen päivytyksen jälkeen. Sitten kuningas löysi palatsin alta jonkinlaisen – korppi-valtaistuimen. Valtaistuimen korppi kai oli ohjannut häntä.

Valtaistuin muutti hänet ja veljeni. Heistä on tullut – en edes tiedä mitä. Jonkinlaisia mustanpuhuvia tyranneja. Veljeni jahtasi ja haavoittikin minua, mutta hyppäsin jätekanavaan. Minun etsimistäni varmasti jatketaan.”

”Lupaam pitää sinut piilossa,” Tran vastasi.

”Kiitos.”

”Kiitit jo ihan tarpeeksi.”

Tran mietti pitävänsä Agnen seurasta, vaikka tilanne olikin käsittämätön ja pelkoa herättävä. Tämä oli hänen mielestään hyvinkin kuningatar Astran kaltainen. Entä nyt? Kuningatar oli siis nyt tiedoton? Jos tämä oli vastuussa kaikkien synteettisten elämänmuotojen luomisesta, niinkuin Tran muisti, tilanne oli kaksinverroin pahempi.

Tuntui kuin että Agne oli lukenut hänen ajatuksensa.

”Niin. Koska pakenin, en edes tiedä, mitä Astralle tapahtui. Ehkä hänetkin muutettiin.”

”Minusta tuntuu, että sain jonkin langattoman purskelähetyksen – ehkä suoraan häneltä. Ajattelen jopa, että se johdatti minut luoksesi,” Tran vastasi.

Sitten hän ymmärsi, että hänen kannattaisi selittää hieman lisää. Se auttaisi ehkä Agnea luottamaan.

”Vuosia sitten jouduin onnettomuuteen, jossa sain tämän palojäljen. Kuningatar korjasi tekoälyni henkilökohtaisesti. Kai siksi ajattelen, että se oli häneltä.”

”Purskelähetyksen? Se – tehdään yleensä epätoivoisessa tilanteessa. Minun täytyy kai varautua siihen ettei Astraakaan ole enää,” Agne sanoi.

”Siinä tapauksessa otan osaa.”

”Kiitos.”

Tran ei halunnut enää huomauttaa mitään tällä kertaa. Niin, mitä he nyt tekisivät? Tran pinnisteli hetken ja tunsu itsensä taas jotenkin hölmöksi.

Sitten hän keksi.

”Niin, entä tuo kätesi? Voisin korjata sen epävirallisilla varaosilla. Lopputuloksesta voi tulla hieman ruma, mutta suunnilleen toimiva.”

Agne tuntui epäröivän hetken.

”Jos todella osaat, ilman että siitä aiheutuu virheetoimintoja. Ei kai tässä toistaiseksi ole muutakaan tekemistä,” hän vastasi lopulta. ”Onnistuuhan se niin että pysymme täällä?”

”Onnistuu. Minulla pitäisi jo olla kaikki tarvittavat osat.”

Prinsessa katsoi jonnekin kaukaisuuteen. Tran ymmärsi että tällä oli paljon sulatettavaa. Jos tämä oli käytännössä menettänyt koko perheensä. Tranilla ei taas koskaan ollut perhettä ollutkaan, niinkuin työläis-androideilla yleensä. Kävihan Gruik tavallaan perheestä. Tai ainakin hyvästä ystävästä.

”Kunpa pystyisit –” Agne aloitti. ”Mutta se on liikaa toivottu. En minä sellaista voi vaatia.”

”Pystyisin mihin?”

”Poistamaan käytösrajoitukseni. Että voisin taistella isää ja veljeäni vastaan. Nyt kai en voi edes kunnolla puolustaa itseäni.”

Tran ymmärsi, että nyt puhuttiin aivan eri luokan haasteesta. Tekoölyn syvän tason peukaloinnista. Se tuntui enemmän kuningattaren työmaalta.

Hän tottapähen ihaili prinsessan rohkeutta. Kuninkaalla olisi tietysti kaartinsa puolellaan. Agne olisi yksin lähes koko maailmaa vastaan. Sekin kuulosti tietopankkien tarinamateriaalilta, jota Tran oli omaksunut.

Sitten hän mietti vielä vähän taaksepäin, myös menneiden tietopankkien sisältöön, mutta se oli jotain mitä hän ei todellakaan viitsinyt Agnelle ääneen sanoa. Häntä jopa huvitti vähän. Hän tajusi suorittaneensa kirjaimellisesti ”prinsessakannon” kun oli siirtänyt Agnen sisään työpajaan.

Idässä asunut orgaanikansa oli ollut käsitteestä jotenkin kummallisen voimakkaasti kiinnostunut.

Tran mietti, etteivät he synteettisinä elämänmuotoina olleet läheskään yhtä kekseliäitä, kuin orgaaniset aikanaan. Mutta olihan heillä etujakin. Kuten suurempi kestävyys ja käytöksen vakaus.

Niin. Käytöksen vakaus ja hallintakin. Nyt he olivat kai voimattomia sen ansiosta. Se tuntui epäreilulta. Tran ymmärsi, että kohtaisi luultavasti loppunsa jos liittyisi Agnen mukaan, mutta se tuntui arvokkaalta asialta. Jos kuninkaasta todella oli tullut Teräsplaneetan elämää uhkaava tyranni.

Mutta hän oli vain korjaaja-androidi. Kuninkaallisilla oli taatusti sotakoulutustakin. Ei hän mitään osaisi. Agne taisi todella olla yksin. Tran mietti, voisiko prinsessa värvätä areenan taistelija-androideja mukaansa. Mutta nekin olisivat hyödyttömiä käytösrajoittimiensa kanssa.

Tran mietti sitten, minkälaiseksi hänen oma elämänsä muotoutuisi.

Ehkä hän kohtaisi loppunsa joka tapauksessa. Sallisiko muuttunut kuningas enää mitään epävirallista yhteiskuntaa Teräsplaneetalla? Varsinkin jos lempeää ja viisasta kuningatarta ei ollut enää.

Loppu saattaisi tulla hyvinkin pian.

Niin, sen jälkeen ei olisi mitään. Tran ajatteli, että saisi sitten rauhan, tapahtuipa Teräsplaneetalla hänen jälkeensä mitä tahansa.

27.

Sykkivä kipu korvensi nyt Corvuksen aistiratoja toden teolla. Mutta hän ajatteli tuskan vahvistavan häntä. Toistaiseksi se ei haitannut liikaa ainakaan kiiturin ohjaamista. He suuntasivat nyt palatsin alapuolella, joutomaan vieressä sijaitsevaan hökkelikylään.

Silloin kun hän oli vielä Aras, hän oli hyväksynyt Teräsplaneetan epävirallisen yhteiskunnan myötätunnollakin. Että niillä elämänmuodoilla, jotka eivät syystä tai toisesta sopineet osaksi virallista tuotanto- ja hallintokoneistoa, olisi jonkinlainen paikka olla.

Nyt Corvus tiesi asenteensa jyrkentyneen huomattavasti. Tämän kaltaisia asutuksia siedettäisiin vain niin kauan, kun niistä ei olisi minkäänlaista haittaa tai uhkaa Coraxionin uudelle suunnitelmalle. Heti ensimmäisten ongelmien ilmetessä ne hävitettäisiin. Corvus ottaisi osaa työhön mielihyvin. Hän kuvitteli, miten asukkaat joko assimiloitaisiin takaisin osaksi koneistoa uudelleenkonfiguroinnin kautta, tai tuhottaisiin säälimättä esimerkiksi sulattamalla.

”Hajaannutaan suunnitelman mukaisesti. Joka ikinen koju ja asumus tarkastetaan!” Corvus komensi, ja kiiturit lähtivät kukin eri suuntaan.

28.

Agne seurasi tuntoaistiprosessointi minimille kytkettynä, kun Tran vaihtoi hänelle uutta korvikekättä. Hitsauksessa ja juottamisessa syntyi höyryjä, jotka olivat tavallaan jopa miellyttävän tuoksuisia. Orgaanisille elämänmuodoille ne olisivat toki voineet olla haitallisia.

Hän mietti miksi oli reagoinut niin voimakkaasti jäte-
nesteeseen, että oli häilynyt tietoisuuden rajamailla, kunnes tuli puhdistetuksi. Ehkä syöpyminen tuotti niin inhottavia signaaleja, että tekoäly sekosi ja vaihtoi matalaprosessointitilaan itseään suojellakseen. No, nyt hän oli selvinnyt koettelemuksesta lähinnä säikähdyksellä.

Käden vaihtaminen ei uhannut hänen tajuntaansa, ainakin kun hän piti tuntoaistin minimillä. Prosessia oli mielenkiintoistakin seurata. Tranin täytyi yhdistää useita miniatyyrisen pieniä signaalihohtimia, jotta kaikki ranteen ja sormien liikeradat toimisivat niinkuin pitäisikin.

Varaosakäsi olisi pakosta epäherkempi kuninkaallisiin osiin verrattuna, mutta se menettelisi nyt. Aseidenkin käyttämiseen, Tran oli luvannut.

Paitsi – eihän niistä paljon iloa olisi.

”Mielenkiintoista, että käytösrajoitukseni antaa minun tehdä tämän. Voisi ajatella, että jo rikkinäisen kätesi poistaminen olisi tulkittu vahingoittamiseksi,” Tran mietti yhdistäessään viimeisiä signaaleja.

”Äitini taatusti mietti tuota paljon ja hartaasti, kun

ohjelmoi sen. Siinä täytyy olla ymmärrys tilanteesta,” Agne vastasi. ”Onnistuivathan taisteluharjoituksetkin.”

”Niin, totta.”

Tran mittasi vielä kaikki liitännät signaalitestauslaitteella. Puuttuvia tai virhekytkentöjä ei näyttänyt olevan.

”En laita vielä asennusluukkuja kiinni. Kokeile nyt, liikkuuko käsi toivotusti.”

Agne yritti liikuttaa kättään ja sormiaan. Ensin kuului vain ruosteinen kirskahdus, ja käsi nytkähti vähän. Mutta sitten se alkoi liikkua tyydyttävästi. Hänen synteettinen hermostonsa uudelleenkonfiguroitui uuden osan suhteen, jotta samankaltaisen liikkeen ajattelu tuottaisi suunnilleen saman lopputuloksen kummallakin kädellä.

”Anteeksi. Se pitää vielä voidella,” Tran sanoi.

”Ei mitään. Luulin että se toimisi – tätäkin karkeammin.”

Tran raotti pinnoitetta ja suihkutti voiteluainetta joka niveleen. Tämän jälkeen hän kiinnitti pinnoitteen niiteillä ja sulki asennusluukun.

”Nyt se on valmis.”

”Kiitos. Mitä olen velkaa?” Agne kysyi vähän epävarmasti. Totta puhuen hän tiesi hyvin vähän siitä, miten Teräsplaneetan epävirallisessa yhteiskunnassa toimittiin. Eihän hänellä itse asiassa edes ollut krediittitiliä, koska hän oli saanut palatsista kaiken, minkä tarvitsi.

Vai käytettiinkö täällä edes krediittejä? Jos käytössä olikin pelkkä vaihdantatalous?

”Et mitään. Seurasi on jo korvausta tarpeeksi. Vai pitäisikö minun sanoa seuranne.”

Agne hymyili vaimeasti takaisin. Hänkin piti Tranin seurasta. Toki hän ymmärsi, että kevyen sanailun yksi tarkoitus oli estää ajattelun keskittymistä liikaa ulkona odottavaan uhkaan, ja Teräsplaneetan synkältä näyttävään tulevaisuuteen.

”Seuraavaksi voisin tarkistaa aseeni. En ole varma, toimivatko ne enää uituaan jätekanavassa,” Agne vaihtoi puheenaihetta.

”Ne ovat minulle luultavasti vieraita. Katsotaan silti, voinko auttaa. Eihän minulla nyt muutakaan tekemistä ole.”

Agne oli poistanut aseensa vyötärökiinnikkeistään läheiselle pöydälle, kun he aloittivat käden vaihtoperaation. Nyt hän siirtyi katsomaan niitä. Syöpyneiltä nekin näyttivät.

”Voisin lainata puhdistusainetta.”

Tran toi hänelle purkin, ja Agne alkoi pyyhkiä ensin energiaterän kahvaa. Hän varoi aktivointipainiketta. Hieman yli minuutti työskentelyä, ja ase näytti jo paremmalta.

Agne otti sen käteensä ja yritti aktivoida terän.

Ensin kuului rätinää ja terä syttyi vain kalpeana haamukuvana. Agne yritti uudestaan, ja tällä kertaa terän täysivoimakkuinen vihreä loiste valaisi työpajan. Hän otti etäisyyttä Tranista ja pöydästä, ja heilautti terää lyhyessä kaaressa. Alkusaikähdyksen jälkeen ase näytti toimivan.

Seuraavana projektiiliase. Se näytti syöpyneemmältä, joten Agne varautui jo pettymykseen.

Hän irrotti ensin lippaan. Sen sisältä tuli inhottavaa ruskeaa metallilietettä. Myös laukaisumekanismi näytti pahasti syöpyneeltä. Kun Agne veti liikkuvat osat taakse jäljitellen sähköisesti aktivoitua lataus-laukaisusykliä, kuului ruosteista rahinaa.

”Tämä on kai entinen,” Agne totesi. ”Ei se kovin tehokas ollutkaan. Ehkä se ei tekisi siihen mustuneeseen panssariin edes lommoa.”

”Energiaterä näytti vaikuttavalta. Leikkaako se läpi mistä vaan?” Tran kysyi.

”Käytännössä kyllä, kunhan käyttäjän voimat riittävät.”

”Tekniikka on varmaan samaa, mitä teollisessa leikkauksessa käytetään. Mietin muuten, että pärjäisitkö täällä yksin jonkin aikaa. Jos kävisin kylässä tai kaupungin laidallakin kuuntelemassa, mitä siellä nyt puhutaan.”

Agne mietti. Ajatus tuntui hieman suojattomalta, nyt kun hän oli tottunut olemaan Tranin seurassa. Mutta kyllä hänellä täytyi olla rohkeutta suostua. Sitä paitsi korjaajan ehdotus oli ehdottoman viisas.

Hän ei voisi missään tapauksessa näyttäytyä ulkona, mutta Trania ei epäiltäisi vielä mistään. Vai?

”Eihän kukaan nähnyt, kun kuljetit minua?” Agne kysyi.

”Vain muutama sotasika,” Tran naurahti.

”Sitten se on hyvä ajatus. Ei minulla pitäisi olla hätää, ja on tärkeää ettemme ole pimennossa. Enkö voikin piiloutua varaosien joukkoon?”

”Sekin on hyvä ajatus.”

Agne siirtyi katselemaan varastotilaa. Siellä oli ainakin pari lähes kokonaista androidikehoa ilman pääyksiköitä, ja peite jonka alla oli lisää varaosia. Hän voisi mennä sen alle. Sitten hän tarvittaessa kytkisi toimintonsa minimiin, jotta sähkökenttää olisi mahdollisimman hankala havaita.

Jos Tran olisi toisaalla, ja lukitsisi työpajan, ehkä sisään ei edes tultaisi väkisin. Kovin kauas Agnen aiheuttamia kentän muutoksia ei pitäisi havaita.

29.

Coraxion oli oikeassa. Korppi oli auttanut hänen ajatteluaan kaikin tavoin hänen suunnitellessaan siipiä. Hän oli viimeistellyt piirustukset ja hyväksynyt valmistusprosessin aloittamisen. Siivet tehtäisiin Uuden Edenin päämetallituotantolaitoksessa kiireellisimmällä mahdollisella prioriteetilla. Sen jälkeen ne siirrettäisiin täydessä salaisuudessa pikakuljetusyksiköllä palatsiin, jotta ne voitaisiin kiinnittää.

Nyt hänen ajatuksensa keskittyivät jo täysillä hänen puheeseensa, jonka hän osoittaisi koko Teräsplaneetalle. Sen täytyisi tehdä täysin aukottomasti selväksi, mikä valtakunnan tarkoitus ja toimintatapa olisi tästä eteenpäin.

Puheesta Teräshämärän aika alkaisi virallisesti. Se täytyisi tietysti pitää vasta taivaan pimentyessä. Hän kuvitteli jo, miten siivet piirtyisivät synkkää taivasta vasten, ja valonheittimet valaisivat hänet alhaaltapäin.

Corvus ei ollut häirinnyt häntä tällä välin. Tätä Coraxion arvosti. Mitään todellista sanottavaa heidän välillään ei ollutkaan, ennen kuin Agne löytyisi ja tuotaisiin palatsiin.

30.

Tran ajoi kiiturilla kylään, niinkuin monta kertaa aikaisemmin. Päivä alkoi vähitellen kääntyä iltaan, mutta vielä oli hiljaista. Hän yritti aistia, oliko jokin toisin kuin ennen. Oliko ilmassa jo jokin uhkan ilmapiiri. Tai oltiinko asukkaita jo kehoitettu ilmiantamaan prinsessa.

Hän pysähtyi torin laidalle. Gruikiakaan hän ei ollut vielä nähnyt.

Seuraavaksi jotain poikkeavaa todella ilmaantui, hänen kiituriaan isompi ja panssaroidumpi kulkuneuvo, jonka kyydissä oli kaksi mustanpuhuvaa androidia. Uuden kuninkaan uutta kaartia selvästikin, Tran ajatteli.

Heidän täytyi olla etsimässä Agnea.

Tran mietti, tulisiko hänen palata heti tämän turvaksi. Toisaalta, mitä hän saisi aikaan ilman aseita, ja ilman sotataitoja?

Nyt oli tärkeää, ettei Tran ilmaisisi kiihtymystään millään tavalla. Hän pakotti itsensä rauhalliseksi. Hän lähti kiertämään toiseen suuntaan kuin kaartilaiset.

Pari robottia oli keskustelemassa synteettivihanneskojun laidalla. Myyjää itseään ei vielä näkynyt. Tran päätti kuunnella.

”Musta vartija kysele prinsessa.”

”Prinsessa ole tuhma rofl.”

”Leiki piiloo joutomaa lol.”

Robotit nauroivat päälle. Niiden alempi tietoisuudentaso ei ehkä ymmärtänyt tilanteen vakavuutta. Tosin varhaisten tietopankkien lyhennekielen käyttö kertoi jonkinlaisesta sivistyksestä. Ehkä ne nauraisivat loppuun asti, vaikka sulatetuksi tuleminen uhkaisi, Tran mietti synkästi.

Jos kylän juurut olivat tätä tasoa, niistä ei juurikaan olisi apua. No, nyt oli ainakin aivan päivänselvää, että Agnea etsittiin, ja jopa vaarallisen läheltä työpajaa.

Tran kierteli lisää. Taisteluareena oli tyhjä. Tähän aikaan olisi pitänyt olla ainakin noviisitason ottelu jo käynnissä. Ehkäpä kylässä pelättiin jo, että mustat kaartilaiset suhtautuisivat otteluun rikoksena. Tai sitten kyse oli vain, että virallisen korjausprosessin ollessa tauolla oli parasta ottaa varovasti.

Ei Trania toki olisi haitannut korjata ottelijoita jopa jonoksi asti. Useimmat tulivatkin mieluummin hänen puheilleen. Niin, paitsi nyt kun Agne oli työpajalla piilossa, se ei kävisi päinsä.

Tuo olikin tärkeä huomio: jos työpajan toiminta vaikuttaisi millään tavalla poikkeavalta, huhut alkaisivat pian levitä.

Taatusti lopulta löytyisi joku androidi tai robotti, joka kertoisi epäilyksensä aina kaartilaisille asti. Vain siksi, että luulisi saavansa muuttuneen kuninkaan suuremman suosion. Tranin teki mieli kirotta, kun hän ajatteli tuonkaltaista itsekkyyttä, mutta hän ei hallinnut kirosanoja kovinkaan laajasti.

Tietysti useimmille prinsessa olikin hyvin kaukainen hahmo. Niinkuin muutkin kuninkaalliset. Ja vartijoiden totteleminen oli oletuskäyttäytymismalli. Tran oli vain saanut jo kuulla järkyttävää sisäpiirin tietoa etukäteen.

Tran päätti kierrellä vielä vähän aikaa, sitten hän palaisi työpajalle.

31.

Agne oli piilossa varaosien seassa peitteen alla. Hänen vieressään oli rikkinäinen pääyksikkö. Se muistutti irtonaisena hieman orgaanisen elämänmuodon pääkalloa. Agne mietti pakostakin, mikä pääyksikön historia oli. Olihan sekin joskus sisältänyt toimivan androidin tietovaraston.

Agne saattoi aavistaa, ettei Tranin taitoihin kuulunut pääyksikköjen tai tietovarastojen huoltaminen. Luultavasti tämä käyttäisi pääyksikköä vain varaosiksi. Esimerkiksi keinotekoisen silmän voisi asentaa robotillekin, kun vain tekisi tarvittavat kytkennät.

Agne mietti ja toivoi, ettei Tran itse joutuisi hankaluuksiin kuninkaan vartijoiden kanssa. Jos nämä olivat edenneet jo kylään.

Pahin skenaario olisi kai nyt, että Aras tunkeutuisi työpajaan. Hän saattaisi hyvinkin tunnistaa Agnen vain puhumalla suljetulla kanavalla, ja havaitsemalla sähkökentän muutoksia.

Kirottu suljettu kanava! Eikö sitä voinut sammuttaa?

Agne kutsui kommunikaatiovalikon esiin silmänäytölleen, ja alkoi selata.

POISTA KANAVA

AGNE - ARAS

VARMISTA KYLLÄ / EI

KYLLÄ

Ehkä se todellakin oli noin helppoa. Tosin Agne epäili, että veli voisi siltikin kokeilla lähettää signaalia ilman kanavaakin, ja jokin automaattitoiminto Agnessa kavaltaisi hänet. Jos ei muulla, niin sähkökentän hiuksenhienolla muutoksella.

Niin, siinä vaiheessa kun sisään murtauduttaisiin, hänen pitäisi olla jo energiaterä valmiina.

Mutta mitä sitten? Yrittäisikö hän taas pitää hyökkääjää tai hyökkääjiä loitolla harjoitusottelun tavoin? Sillä tavoin ei voisi voittaa. Tai ehkä vain äärimmäisellä tuurilla, jos terän sivallus onnistuisikin irrottamaan tai vahingoittamaan jotain elintärkeää.

Vartijoilla ja Arasilla taatusti oli jälleen pitkän matkan aseistusta. Toki he eivät kai voisi ampua tuhoavasti, jos hänet oli tarkoitus vangita muutosprosessia varten.

Agne päätti olla uhmakas viimeiseen asti. Helpolla häntä ei saataisi. Hänelle tuli jotain lohtua siitä, kun hän muisti toisen Arasin jo vuosia sitten esiin kaivaman sanoitus-tekstin. Se oli myös ollut uhmakas, ja auttoi Agnea muistamaan veljensä entisen kaltaisena.

Siinä kertoja vakuutti toistuvasti, ettei häntä onnistuttaisi vangitsemaan tai murtamaan verenpunaisen taivaan alla, vaan hän taistelisi vastaan.

Teksti oli niin voimakas, että Agne voisi ottaa sen vaikka uudeksi ajatteluaan ohjaavaksi mietelauseeksi.

Äkkiä ulkoa kuului ääniä.

Agne terästäytyi ja maksimoi äänenvahvistuksen tason. Vaikka se ehkä lisäisikin sähkökentän havaittavuutta vähän.

Ääni kuulosti pysähtyvältä levitaatiokiiturin turbiinilta. Sitten kuului askeleita, jotka tulivat lähemmäs työpajaa. Agne varmisti, että energiaterän kahva oli tukevasti hänen kädessään. Hän kääntyi myös niin, että näki pajan oven peitteen alta. Sitten hän kytki äänenvahvistuksen taas minimiin. Nyt riittäisi näköhavainto.

Agne yritti olla niin latautunut äkkitoimintaan kuin mahdollista. Mutta ensin hän odottaisi, että tilanne todella kääntyisi sitä vaativaksi. Hänen tulisi aktivoida järjestelmänsä täyteen voimakkuuteen mahdollisesti hyvin lyhyessä ajassa. Se oli käytännössä vain neuraalikomento, mutta esimerkiksi jalkojen aktuaattoreilla kestäisi jonkin aikaa, ehkä sekunti, latautua täyteen toimintakykyyn.

Hän odotti. Kului muutama sekunti, ja sitten työpajan ovea jyskytettiin raskaasti.

32.

Tran ajoi takaisin kohti työpajaa. Reissusta ei ollut kostunut paljoakaan, eikä hän ollut mennyt Uuteen Edeniin asti. Pilvet taivaalla alkoivat muuttua harmaasta sinisenharmaiksi. Kaukaisuudesta kuului ukkosen jyrinä. Sekin tästä puuttui. Mutta se sopi tunnelmaan.

Kun hän kääntyi polun risteyksestä niin että paja tuli näkyviin, hän näki myös toisen panssarikiiturin ja siitä nousseet aseistetut vartijat.

He olivat juuri ovella.

Tran mietti toimintastrategiaa. Ehkä oli parempi että hän kohtaisi vartijat, koska taatusti se kirjattaisiin ylös, jos asumuksessa ei ollut ketään vastaamassa. Tai sitten sisään mentäisiin väkisin. Hän arvasi, että häntä taatusti vaadittaisiin avaamaan ovi.

Hän voisi yrittää esittää mahdollisimman typerää korjaaja-androidia.

Pelkonsa niellen Tran kiihdytti hieman suurempaan vauhtiin ja pysähtyi sitten panssarikiiturin viereen.

”Etsittekö minua? Olen Tran, korjaaja. Tämä on pajani.”

Vartijat loivat häneen neutraalia tavoittelevan mutta silti vihamielisen katseen.

”Avatkaa ovi. Etsimme palatsista kadonnutta prinsessa Agnea. Koko seutu tarkistetaan.”

Totuuden hetki. Tran tiesi, että typeryydellä ei olisi vaikutusta, jos työpaja tutkittaisiin läpikotaisin. Tai ehkä se kiinnittäisi vain ylimääräistä huomiota, joten oli parasta käyttäytyä neutraalisti.

Tran avasi oven lukon kulkukortillaan. Kauan sitten hän oli koodannut sekä vastaanottimen ja kortin lähettimen, joka toimi induktioperiaatteella. Hän tunsi siitä edelleen ylpeyttä.

Tran meni edeltä ja kaartilaiset seurasivat perässä, pitkänomaiset aseensa valmiina. Nyt nähtäisiin, kuinka hyvin peite hämäisi. Agne oli taatusti äärimmäisen jännittyneessä tilassa. Vaikka Tran tiesi käytösrajoituksen estävän, hän silti yritti vilkuilla ympärilleen, mikä työkaluista tai pöydillä lojuvista varaosista olisi paras improvisoitu ase käytettäväksi.

Vartijat tutkivat työtilan hyvin pikaisesti. Siellä ei ollutkaan piilopaikkoja, paitsi jäähdytysyksikössä, jonne Tran varastoi orgaanimassaa.

”Entä tuolla?” toinen vartijoista kysyi.

”Varasto. Minulla on siellä varaosia. Voin näyttää.”

Tran tunsi oman jännityksensä kasvavan lähes sietämättömäksi, ja toivoi ettei sitä voinut havaita. Tämä oli nyt varsinainen totuuden hetki, äskenen oli ollut vain kalpeaa esimakua. Hän mietti raottavansa peitettä vain vähän, jotta Agne ei tulisi esiin. Mutta hän ei rehellisesti ottaen luottanut vartijoiden tyytyvän niin vähään.

Jos Agne löydettäisiin, Tran valmistautui taistelemaan viimeiseen asti, vaikka sitten käytösrajoitusta vastaan. Häntä pidettäisiin rikostoverina. Hyvin hänelle ei taatusti kävisi. Välitön tuhoutuminen olisi helppo päätös hänen tarinalleen.

He tulivat varastotilaan. Tran antoi vartijoiden katsella rauhassa sanomatta mitään.

”Tuo peite. Nosta se kokonaan pois.”

Tran yritti viivyttää hetken.

”Siellä on herkkiä varaosia. En halua vahingoittaa niitä. Nostan peitettä varovasti.”

”Tämä on kuninkaallinen etsintä! Meitä ei kiinnosta sinun varaosasi. Vain prinsessan löytyminen!” toinen vartija vastasi tyyliä.

Tran kumartui nostamaan peitettä kulmastaan.

Lopullinen totuuden hetki.

Sitten alkoi huuto, josta Tran ymmärsi, että hänen täytyi väistää. Tran sukelsi sivuun, ja Agne hyökkäsi peitteen kätkestä energiaterä aktivoituna. Kitkerä palaneen muovin haju kantautui Tranin hajuaihimisiin kun peite leikkautui osittain kahtia.

Tran oli siitä onnekas, että sukeltaessaan hän sai otteen robottirajasta. Se oli täydellinen improvisoitu ase.

Agne huitoi energiaterällä villisti, ja vartijat perääntyivät pari askelta, samalla kun yrittivät tähdätä projektiiliseillaan. Tran nojasi taaksepäin kerätäkseen voimaa, sitten hän huitaisi lähintä vartijaa täysillä.

Vartija ehti väistää, mutta robottikäsi osui aseeseen ja se lensi kaaressa pois päin.

Tran oli ihmeissään. Miten hän oli edes pystynyt lyöntiin? Tämä ei kyllä käynyt taisteluharjoittelusta. Mutta ei ollut aikaa iloita liikaa. Agne jatkoi aggressiivisia huitaisuja, muttei toistaiseksi osunut.

Vartija, jolla oli vielä aseensa, ampui, ja työpajassa jyrähti korviahuumaavasti. Varaosia sinkoili ympäriinsä, mutta heihin ei osunut. Vielä. Tran ryntäsi tätä kohti yrittääkseen saada otteen aseesta. Mutta jos hän tekisi niin, hänen täytyisi pudottaa robottikäsi. Siksi Tran yritti ainakin vielä yhtä uutta huitaisua.

Se oli huti.

Tran tiesi ehkä tuhonsa tulleen. Hän näki pitkänomaisen aseensa piipun suunnattuna suoraan pääyksikköön kohti. Vartijan olisi lapsellisen helppo osua. Hän yritti sukeltaa sivuun epätoivoisesti.

Sitten hänen näkökenttensä laidalla välähti vihreää, kun Agnen terä meni vartijan selästä läpi ja tuli rinnasta esiin. Agne väänsi voimalla ylöspäin, ja vartijan pääyksikkö lähes irtosi kehosta. Vartija alkoi jo kaatua lattialle.

Jäljelläoleva vartija otti vyöltään energiaterän ja aktivoi

sen. Sininen hohde yhdistyi Agnen vihreään.

Tran ymmärsi että vieläkään ei voinut iloita liian aikaisin. Vartija energiaterän kanssa oli vielä suuri uhka, ja robottikädellä huitomalla saattaisi helposti päästä käsivarresta.

Agne ja vartija lukitsivat teränsä ja yrittivät kumpikin vääntää niitä lävistämään vastustajan. Kipinät sinkoilivat. Tranilla oli ehkä muutaman sekunnin aikaikkuna. Hän keräsi voimaa uuteen huitaisuun robottikädellä, ja tähtäisi vartijan päähän.

Se osui ainakin sen verran, että vartija horjahti ja terät irtosivat toisistaan. Mutta vartija sai tasapainon nopeasti takaisin ja alkoi painostaa Agnea taaksepäin toistuvilla hyökkäyksillä.

Tran aavisti, ettei hän saisi yllätettyä vartijaa robottikädellä uudestaan, joten hän mietti parempaa taktiikkaa.

Sitten hän näki pitkänomaisen aseennäköisen lattiassa. Hän mietti, oliko siinä identiteettikoodaus niin ettei hän voisi ampua sillä, mutta sittenpä asian tietäisi. Erehdys voisi tulla kohtalokas, mutta sietämätöntä olisi myös, jos Agne kokisi tuhonsa siksi, että hän epäroisi.

Tran sukelsi kohti asetta, tähtäsi karkeasti, ja laukaisi. Taas työpajassa jyrähti korviahuumaavasti. Vartija tuntui pysähtyvän kesken hyökkäyksen; kai se oli osuma. Agne valmistautui lyömään terällä, mutta vartija ehti kaatua maahan ennen sitä.

Hiljaisuus laskeutui hetkeksi.

Tran tunsu olonsa epätodelliseksi, kun hänen tekoälynsä yritti ymmärtää, mitä he olivat juuri tehneet. He olivat juuri yhdessä tuhonneet kaksi kuninkaallisen kaartin vartijaa.

Tran mietti, mitä hän edes voisi sanoa. Ja tietysti eräs asia oli aivan huomattava. Sen ansiosta hän ei tuntenut läheskään niin suurta epätoivoa, kuin oli tuntenut vielä vähän aikaa sitten.

”Tämä kai tarkoittaa ... että meidän käytösrajoituksemme ei päde. Ainakaan muuttuneisiin vartijoihin.”

Agne näytti miettivältä.

”Niin. Se ehkä johtuu siitä – purskelähetyksestä. Minäkin tunsin jotain outoa pakoni aikana. Ehkä se oli Astran viimeinen lahja meille.”

Tran tunsu, kuin olisi osa jotain suurta. Kuningatar oli muistanut häntä aivan erityisellä tavalla, ehkä painanut hänet mieleensä korjauksen yhteydessä. Hänet oli tietyllä tavalla valittu. Tämäkin oli tietopankkien tarinoille tyypillinen elementti.

”Nyt kai meille tulee kiire. Kun vartijat eivät vastaa, toiset tulevat pian paikalle,” Tran sanoi.

”Niin. Ja Corvus myös.”

”Voisimme ottaa heidän kiiturinsa. Se on aseistettukin.”

”Jos se onnistuu. Siinä voi kyllä olla tunnustusmekanismi.

Siis identiteettikoodaus,” Agne sanoi.

”No, sitten tiedämme. Mutta olemme joka tapauksessa noita aseita rikkaampia. Mitä ne ovat?” Tran kysyi.

”Magneettikiskoaseita. Ne kiihdyttävät projektiilin hyvin suureen nopeuteen. Äänivalli murtuu aina laukaistessa.””

”Ja otetaan tietysti kaikki orgaanimassa mukaan jäädyttimestä. Minulla ei siis ole mitään ideaa, minne suuntaamme, mutta kai olennaista on vain paeta?”

”Niin kai. Mietitään sitten matkalla. Ehkä... varmuuskopiohalleihin voisi pyrkiä. Pääsisimme lukemaan samoja tietopankkeja, mitä palatsistakin käsin voi lukea,” Agne vastasi.

”Jos otan tuon toisen energiaterän myös. Voisit opettaa minut käyttämään sitä. Jos se ei ole liian mahdotonta.”

”Ota vaan. Kunhan katsot, ettet leikkaa itseäsi tai minua. Kun lähdemme matkaan, varaosia emme taida saada mukaan?”

”Kiiturini tavarasäilöihin mahtuu jotain. Voisimme ottaa sekä minun, että vartijoiden panssarikiiturin. Siinäkin luultavasti on säilö. Silloin tietysti tarvitsemme enemmän käyttönestettä,” Tran sanoi.

33.

”Vastatkaa,” Corvus käski linkin yli.

Joutomaan läheltä tutkineet vartijat eivät vastanneet. Jokin oli pielessä. Hän käänsi kiiturinsa ympäri. Hän oli puolivälissä kylää, mutta matka ei olisi pitkä.

”Tiimi C, joutomaan päähän. Tiimi B ei vastaa.”

Hän kiihdytti maksiminopeuteen. Kiituri osui muutamaankin kojuun, mutta ne olivat epävirallista yhteiskuntaa. Niillä ei ollut väliä.

Corvus mietti, että tämä saattoi olla ratkaiseva käänne. Tiimi B oli kohdannut jotain, mahdollisesti prinsessan itsensä, ja tämä olikin osoittautunut kovemmaksi palaksi kuin he olivat ajatelleet. Ehkä käytösrajoitus ei ollutkaan voimassa. Jos Astra oli deaktivoitunut sen ainakin osittaisesti?

Mutta nyt he tietäisivät, mistä etsiä. He konvergoituisivat joutomaan päähän, ja sitten pakoa ei olisi. Corvus voisi myös kutsua palatsista lisää vartijoita, määrätä saartorenkaan.

Hän onnistuisi vielä. Sitten isän olisi pakko myöntää, että hänestäkin oli johonkin. Hänellä olisi ehdottomasti paikkansa Teräsplaneetan uudessa järjestyksessä.

Etsinnän jatkuessa hänen sisuskalujensa kipu oli yltynyt siinä määrin, että hän oli vain kytkenyt aistihavainnot absoluuttiseen minimiin. Se voisi olla myös kohtalokasta,

jos hän ei esimerkiksi havaitsisi päästävänsä irti ohjauskahvoista. Tai aseistaan. Mutta hänen täytyi nyt olla toimintakunnossa, eikä kipu saisi häiritä.

Nyt Corvukselle tuli mieleen nopeatempoisen musiikkikappaleen sanoitus, joka valoi häneen uutta voimaa. Vaikka se ei suoraan vastannutkaan hänen tehtäväänsä. Sisko tuli kuitenkin saada kiinni elävänä.

Kappale alkoi poikkeuksellisen korkealla kirkuvalla huutoäänellä, ja siinä puhuttiin tuskan merkityksestä ja elämän pois puhdistamisesta paikassa, jota Corvus ei tunnistanut.

Hän tuli risteykseen ja kääntyi sulavasti kohti kylän joutomaan päätyä. Manööveri oli täydellinen. Hän aktivoi kartan ja tiimi B:n viimeisen tiedetyn sijainnin silmänäytölleen.

Hän ei epäonnistuisi.

34.

”Tämä ei onnistu. Se vaatii auktorisoidun identiteetin,” Agne sanoi yritettyään käynnistää vartijoiden kiituria.

”No, sitten otamme vain minun kiiturin. Lastataan siihen kaikki mikä mahtuu. Orgaanimassaa, käyttönestettä, varaosia, tärkeimmät työkalut. Ainakin varakäsiä mahtuu mukaan. Tosin ne voivat olla vieläkin huonommassa kunnossa kuin se, minkä asensin sinulle,” Tran sanoi.

Oli helppoa pysyä päättäväisenä, kun ajatteli vain seuraavaa askelta. Sitä mitä työpajalta löytyi, ja mistä olisi välitöntä hyötyä. Se, minne heidän tulisi suunnata seuraavaksi, oli paljon haastavampi asia mietittäväksi.

Agne tunsu olonsa oikeastaan hyvin onnekaaksi, että kohtalo oli johtanut hänet yhteen Tranin kanssa. He olivat voittaneet vartijat yksissä tuumin. Toki se ei ollut aivan kevyt asia mietittäväksi. Synteettisen elämän päätös. Mutta heillä ei juurikaan ollut vaihtoehtoja. Agne olisi vangittu, ehkä pahastikin vahingoitettuna, ja Tran hyvin luultavasti tuhottu avunannosta.

”Nyt olet sitten rikostoverini,” Agne sanoi.

”Ei sillä ole väliä. Tai oikeastaan olen rikostoverisi aivan mielellään. Jos Astra oli ainut hovista, siis sinun lisäksi, joka oli myötämielinen ja luottamuksen arvoinen,”

”Sinun täytyy ymmärtää, että Axion ja Araskin olivat mitä tasapainoisimpia ja luotettavia, ennen kuin he muuttuivat. Mutta sen jälkeen –”

”Aivan. Olen pahoillani. Hehän olivat perhettäsi,” Tran vastasi.

”Niin. Korppi muutti kaiken.”

Miten sitä vastaan pystyi taistelemaan? Mitä tietoa heidän pitäisi saada käsiinsä? Agnella oli tunne, että he voisivat ajaa mihin Teräsplaneetan kolkkaan tahansa, mutta siitä ei silti olisi apua. Isä ja Aras voisivat sulkea heidän pääsynsä kaikkiin tärkeisiin järjestelmiin. Eikä muista asukkaista olisi juurikaan apua, jos vain heidän kahden käytösrajoitukset olivat poistuneet. He olivat kaksin koko muuta planeettaa vastaan. No, ehkä parempi sekin, kuin että yksin.

Mutta tarpeettoman mietinnän sijasta oli parempi lastata Tranin kiituri, ja varautua lähtöön. Ennen kuin muita vartijoita tai jopa Aras itse ilmestyisi paikalle. Tran tietäisi paremmin, mitä varaosia ottaa mukaan, joten Agne voisi hoitaa orgaanimassan ja käyttönesteen.

”Hei. Missä säilytät käyttönestettä?” Agne kysyi.

”Työpajan takana. Se on se häkki. Otetaan ainakin pari kanisteria. Matkalta pitäisi kaiken järjen mukaan saada lisää.”

Olihan jollain tavalla kiehtovaa, vanhojen tietopankkien mukaan romanttistakin, olla menossa johonkin epäselvään kohteeseen. Kohtalo kutsui heitä. Vai kutsuiko? Agne ei todellakaan tiennyt, miten tapahtumat etenisivät tästä eteenpäin. No, seuraava askel oli ainakin helppo. Lastata käyttönestekanisterit Tranin kiituriin. Ja sitten orgaanimassa.

35.

Kaksi teknikkoandroidia työskenteli selvästi paineen ja pelon alla, kun he kiinnittivät Coraxionin valtavia siipiä. Niissä oli periaatteessa vain hyvin yksinkertainen toimintamekanismi, siivet voisi levittää tai laittaa kasaan. Toistaiseksi ne eivät kyenneet varsinaiseen lentoon. Sitä ei ehkä tarvittukaan. Toistaiseksi oli testaamatta, kuinka hyvin Coraxion voisi levitoida siipien kanssa.

Jos se ei enää onnistuisi lisääntyneen painon vuoksi, Coraxion vaatisi hänelle asennettavaksi tehokkaamman levitointityöntimen. Tarvittaessa hän voisi suunnitella sen itse. Corax hänen mielessään kyllä auttaisi häntä jälleen.

”Kokeilkaa nyt, majesteetti,” toinen teknikoista sanoi.

Coraxion antoi neuraalikomennon sille varatulla kanavalla.

”Hetkinen, mitään ei tapahdu. Meidän täytyy uudelleenkonfiguroida.”

Raivo kiehahti Coraxionin ajattelussa. Hän voisi rangaista teknikoita ankarastikin. Mutta nyt hän päätti odottaa, sillä jos hän tuhoaisi nämä, ja kutsuisi toiset teknikot paikalle, prosessi alkaisi käytännössä nollassa.

Coraxion aisti, kun kytkentöjä juotettiin auki ja tehtiin uudestaan. Aloittelijat! Tuollaisille ei pitäisi olla paikkaa hovissa, varsinkin kun oli kyse hänen järjestelmiensä sormeilemisesta. Hän olisi toki voinut tehdä myös kaiken itse käyttämällä kauko-ohjattua asennusdroidia.

”Pahoittelumme. Kokeilkaa nyt uudestaan.”

Mitä jäi puuttumaan? Coraxion ajatteli vihaisesti. Aika tuntui venyvän ikuisuuteen.

”- Majesteetti.”

Hyvä että muistit. Nyt sinua ei tarvitse sulattaa tai höyrystää, Coraxion mietti.

Hän antoi neuraalikomennon uudestaan, ja tällä kertaa siivet avautuivat majesteettisesti. Coraxion pystyi varmistamaan peilistä, että asennus oli lopulta täydellinen. Hän oli valmis pitämään suuren puheensa.

Mutta Corvus ei ollut päivittänyt vielä tilannetta voitokkaasti. Tämä varjosti hänen iloaan, ja tuntui jopa huonolta enteeltä. Jos puheen piti, kun Agne oli vielä karkuteillä, manaisiko se huonon onnen koko Teräsplaneetan uuden valtakauden ylle? Nakertaisi hänen uskottavuutensa jopa kohtalokkaalla tavalla?

Ei. Coraxionin täytyi uskoa edelleen, että Agne oli vähäpätöinen hänen suunnitelmansa rinnalla. Hänen tyttärensä löydettäisiin aikanaan, ja muutettaisiin.

Tai murskattaisiin.

Kumpikin vaihtoehto oli hyväksyttävä.

36.

Agne oli juuri asettamassa orgaanimassasäiliötä kiiturin tavarasäilöön, kun lähestyvä ääni hälytti hänet. Hän nosti katseensa ja näki, miten lisää kiitureita oli tulossa paikalle.

Välittömästi hänen ajattelunsa kiihtyi.

”Tran! Meillä on seuraa!”

Tran oli vielä sisällä hakemassa varaosia. Agne toivoi että tämä reagoisi nopeasti. Hän vilkaisi vielä uudestaan matkan päähän. Kaksi kiituria. Ja toisessa niistä – siitä ei ollut epäilystäkään.

Toisessa niistä oli mustanpuhuva Aras.

Pääyksikön ilme ei näkynyt matkan päähän selvästi, mutta Agne oli varma että sen täytyi kuvastaa pohjatonta raivoa. Olihan hän päässyt karkuun jo yhdesti.

Agne muisti, että kuninkaalliset kiiturit olivat raskaasti aseistettuja. Ja panssaroituja. Mutta nyt kaikki oli sen varassa, kuinka nopeasti Tran reagoisi. Agne otti jo magneettikiskoaseen käsiinsä ja varautui ampumaan, kun kiiturit yhä lähestyivät.

Lopulta Tran tuli ulos, syli täynnä varaosia.

”Lähde ajamaan heti!” Agne käski samalla kun istui kiiturin istuimen peräpäähän. Hänestä ei tuntunut aivan mukavalta käskyttää suoraan niinkin sympaattista elämänmuotoa kuin Tran, mutta nyt todella oli kiire.

Tran sysäsi varaosat oikeanpuoleiseen tavarasäilöön ja Agne laittoi luukun kiinni. Sitten Tran oli jo ajajan paikalla käynnistämässä kiituriaan, ja sekuntia myöhemmin he olivat jo liikkeellä.

Ei hetkeäkään liian myöhään, sillä toisen kiiturin energiatykki jyrähti, ja juuri heidän takanaan maata pöllähti ilmaan. Osa siitä satoi heidän päälleen, vaikka Tran manasi kiituriasta maksimivauhtia.

Agne kohotti magneettikiskoaseen ylös tähdätäkseen. Aras oli ollut aina parempi ampumaharjoituksissa, mutta periaate oli yksinkertainen. Etu- ja takatähtäimet kohdalleen, ja –

Agne veti liipaisimesta. Juuri silloin Tran kaartoi sivulle päin, joten tähtäys meni pieleen. Hänenkin laukauksensa vain pölläytti maata – mutta huomattavasti vähemmän – Arasin kiiturin vieressä.

Agne mietti, että jos hän saisi Arasin pois pelistä ensin, se olisi tärkein askel heidän pakoontähtäysyhteyksiin. Kaartilaiset eivät taatusti olleet yhtä motivoituneita tai taitaviakaan. Mutta magneettikiskoaseenkaan lipas ei ollut loputon. Aseen näyttö näytti yhdeksän laukausta jäljellä.

”Yritä pitää nyt suorassa! Minä yritän ampua!” Agne huusi eteenpäin.

Mutta sitten jyrähti taas, ja osa polusta edessä muuttui isoksi kuopaksi. Tran väisti täpärästi.

”He ampuvat melko kovilla!” Tran huusi olkansa yli.

Mutta kiiturin energiatykki ei taatusti pystynyt rajattoman suureen tulinopeuteen, joten nyt oli hyvä hetki vastata tuleen. Agne kohdisti tähtäimet uudestaan. Koska kiituri oli panssaroitu, hän tähtäsi suoraan veljeään, tämän pääyksikköä, josta osa oli panssaroidun tuulilasin ulkopuolella.

Agne veti liipaisimesta.

Aras nytkähti taaksepäin, ja kiituri ohjautui sivuun. Hetken Agne mietti, että oliko hän osunut tuhoavasti?

Mutta ei. Vain hetkeä myöhemmin veli korjasi ohjausvirheen ja jatkoi takaa-ajoa säälimättä. Kahdeksan laukausta jäljellä.

”Osuin, mutta siitä ei ollut paljon iloa!” Agne huusi.

He olivat vähitellen tulossa kylään. Taaempi kiituri kyydissään kaksi vartijaa kaarsi oikealle ja valmistautui kai laukaisemaan. Tran vilkaisi taaksepäin ja näki sen myös.

Hän kaarsi äkillisesti vasemmalle, kylän kapeille kujille. Agne ymmärsi, että Tran luultavasti tunsu ne kuin omat taskunsa; Aras ja kuninkaallinen kaarti toivottavasti vähemmän hyvin.

Sekä Aras että toinen kiituri ampuivat. Agne ehti juuri ja juuri nähdä, miten synteettiset vihannesjäljitelmät pirstoutuivat. Nestettä lensi heidän päälleen. Mutta tärkeintä oli, että he kai olivat vielä vahingoittumattomat.

Agne tähtäsi uudestaan, nyt taaemman kiiturin ajajaa. Magneettikiskoase jyrähti. Mutta joko osumalla ei

näyttänyt olevan vaikutusta, tai hän ei osunut ollenkaan.

Seitsemän laukausta jäljellä.

Agne katsoi eteenpäin, ja näki, että he olivat oikaisemassa suoraan jonkinlaisen taisteluareenan läpi. Areenalla oli kaksi robottiakin, kädet korkealla torjunta-asennossa, mutta Tranin kiituri kulki taitavasti juuri heidän välistään.

Sitten Arasin kiiturin energia-ase ampui, ja areena käytännössä lakkasi olemassa. Puunsäleitä satoi heidän päälleen. Agne ei edes pystynyt näkemään, miten ottelijoille kävi.

Raivon vallassa Agne tähtäsi ja ampui uudestaan. Sekin oli hut. Kohta lipas olisi puolessa välissä.

Tran kääntyi uudelleen. Mutta kylää ei tietystikään ollut loputtomasti jäljellä; avoimessa maastossa takaa-ajajien olisi helpompi osua. Kuninkaallisissa panssarikiitureissa kai oli tehoakin enemmän.

Kylän hökkeleitä hajosi vasemmalla ja oikealla, kun takaa-ajajat ampuivat jälleen. Agne tunsu syyllisyyttäkin. Ehkä jokin androidi menetti juuri epävirallisen elinkeinonsa heidän takiaan.

Juuri silloin Agne teki mielessään päätöksen. Mitä ikinä se vaatisi, hän tekisi kaikkensa päättääkseen isänsä ja veljensä tyrannian. Ettei tällaista tapahtuisi enää ikinä uudestaan. Että Teräsplaneetalla olisi kestävä rauha.

Hetken takaa-ajajat olivat rinnakkain. Aras näytti katsovan

suoraan häneen, valmiina väistämään, joten Agne tähtäsi jälleen vartijaa toisen kiiturin ohjaimissa.

Tähtäimet kohdilleen, ja nopea nykäisy liipaisimesta.

Magneetikiskoase sylki projektiilinsa, juuri kun vartija oli kääntymässä. Ammus osui kai tämän torsoon, mutta tulos oli se, että kiituri alkoi kääntyä hallitsemattomasti, kunnes osui seuraavaksi tiellä olleeseen vajaan ja kiepahti ympäri, ensin yhden, sitten toisenkin kerran.

He kai olivat poissa pelistä. Nyt olisi vain hänen veljensä jäljellä. Agne yritti pakottaa itsensä rauhoittumaan, keskittymään. Oli liian aikaista iloita.

Aras taatusti ajaisi entistä päättäväisemmin, nyt kun vain hän oli jäljellä.

He kiisivät ohi kylän viimeisistä rakennuksista, ja olivat avoimella aavikolla. Palatsi ja Uusi Eden olivat myös jääneet taakse. Agne ajatteli tätä eräänlaisena tahtojen mittelynä. Nyt taidot punnittaisiin.

”Sano sitten kun ammut. Muuten yritän väistellä parhaani mukaan,” Tran huusi hänelle.

Agne nyökkäsi vastaukseksi, samalla kun hän puristi asetta entistä tiukemmin. Hänen veljensä ajoi myös väistellen, mutta taatusti ampui heti kun panssarikiiturin keulan tykki olisi linjassa.

Ikään kuin Agnen ajatusten manaamana näin tapahtuikin. Kirkas välähdys, ja he peittyivät ryöppyvään maahan.

Hieman kuin kehonsa ulkopuolelta Agne huomasi lentävänsä ilmaan. Vain hetkeä myöhemmin hän tajusi, että heihin oli osunut. Tai ainakin osunut niin lähelle, että hän sinkoutui pois kyydistä. Kipua hän ei tuntenut – vielä.

Hän katsoi eteensä – vai oliko se sivulle tai taakse – ja näki kiiturin vielä jatkavan, Tranin yrittäessä vielä pitää kiinni ohjauskahvoista.

Aras oli saavuttamassa heitä pikaisesti. Jokin tuntematon tuntui ottavan Agnesta ohjat. Välittämättä ilmalennostaan hän tähtäsi, ja ampui jälleen. Ampui kerta toisensa jälkeen kohti lähestyvää panssarikiituria.

Sitten hänen ilmalentonsa päättyi, ja hän tömähti maahan. Arasin kiituri oli edelleen tulossa kohti, sen keula kasvoi hänen näkökentässään aina vaan isommaksi, kunnes se ajaisi hänen ylitseen.

Hetkellisesti Agne palasi mielessään tunneliin ja Arasin lähestyvään energiaterään. Aivan samalla tavalla hän kierähti sivuun viime hetkellä, kun kiituri meni hänestä ohi.

Agne kääntyi ympäri maassa ja ampui vielä kerran. Se oli kiistämätön osuma hänen veljensä selkäpanssariin. Tämän ote ohjauskahvoista irtosi, ja Aras putosi myös maahan. Panssarikiituri jatkoi kulkuaan ainakin hetken, kunnes sen moottori sammuisi ajajan puutteen vuoksi.

Mutta Aras ei kai ollut pahasti haavoittunut, sillä yllättävän nopeasti hän oli jo jaloillaan, punainen energia-terä aktivoituna.

Sekin tuntui toisinnolta tunnelin tapahtumista. Mutta nyt Agne tiesi, ettei käytösrajoitus koskisi häntä. He voisivat mennä loppuun asti.

Yllättäen Agne tuli tietoiseksi lähestyvistä kiiturin äänestä. Tran tehnyt täyskäännöksen, ja oli tulossa häntä kohti!

Agnen tekoäly oli konfliktoitunut. Toisaalta hänestä tuntui, että oli aika jo lopulliselle välienselvittelylle Arasin kanssa. Hän oli ollut taitavampi terän kanssa. Mutta sitten Aras juoksi häntä kohti niin suuren murhanhimon vallassa, terä ojossa, että Agne ei siltikään tiennyt, kuinka tämä päättyisi.

Hän voisi vielä ampua uudestaan, tai ottaa oman teränsä ja taistella.

”Agne! Hyppää kyytiin!” Tran huusi kiiturinsa ohjaimista.

Seuraavassa hetkessä kiiturin istuin oli hänen näkökentässään hyvin lähellä, kutsuvana. Ja Agne päätti, että välienselvittely saisi odottaa. He saisivat nyt hyvän etumatkan. Olihan jopa mahdollista, että Arasin panssari-kiituri tarvitsisi korjauksia, ennen kuin tämä voisi jatkaa takaa-ajoa.

Agne hyppäsi Tranin taakse, otti hänestä tiukasti kiinni, ja tämä kaasutti pois päin.

Aras jäi taakse energiaterä ojossa, ensin vain hyödytöntä raivoaan huutaen, mutta vaihtoi sitten magneetikiskoaseeseen, tähtäsi ja ampui. Kuului terävä jyrähdys, ja Agne tunsu ilmanvirtauksen hyvin lähellä pääyksikköään.

Mutta se oli huti.

Tran painoi kaasukahvan maksimiasentoonsa, ja pian he olivat Arasin kaikkien aseiden saavuttamattomissa, suuntaamassa syvemmälle aavikolle. Illan hämärä syvenisi pian yöksi; horisontissa Agne näki teräväkärkisiä, lähes vihamielisen tuntuisia vuorimuodostelmia.

Hän otti kartan esille silmänäytölleen.

”Käänny hieman itään päin. Siellä on lähin varmuuskopiohalli,” Agne sanoi.

Tran kääntyi, kunnes kiituri oli suuntaamassa kohti aukkoa vuorimuodostelmassa. Siellä olisi laakso, jonka läpi he kulkisivat, kunnes olisi aika nousta taas ylemmäs hallia kohti. Agne ei ollut koskaan ollut siellä, eikä hän tiennyt varmuudella, kuinka luotaantyöntävä reitti olisi. Kartan korkeustiedot kertoivat vain osan tarinasta.

37.

Gruik oli tapojensa vastaisesti vaeltanut aina Uuteen Edeniin asti. Illan pimentyessä hän oli lyöttäytynyt kahden tehdasandroidin mukaan. Nämä olivat käytökseltään suoraviivaisia ja karkeita lukemattomien tuotantolinjalla vietettyjen vuosien jälkeen.

”Jotain tapahtuu tänä iltana,” androidi nimeltä Xul sanoi.

”Joo. Joku tiedotus palatsista,” Cxy jatkoi. ”Sille on syy, että korjaukset on tauolla. Nyt se selviää.”

Uusi Eden oli täynnä korkeita rakennuksia, ja viimeisintä teknologiaa omaavia tuotantolaitoksia. Valossa kaikki pinnat kiilsivät sileyttään. Katujen varsilla oli myös paljon synteettisiä kasvillisuusjäljitelmiä esteettisemmän tunnelman luomiseksi. Vaikka ei Gruik niistä kovinkaan paljon perustanut. Kunhan kaikki toimi, ja energia-täydennyksistä ei ollut pulaa, hän oli tyytyväinen ilman hienostelujakin.

Gruik huomasi, että vartijoita oli tavallista enemmän liikkeellä. Saisi nähdä, mitä tapahtuisi. Jos mitään. Saattoivathan tehdasandroidit olla väärässäkin.

Gruik olisi mielellään nähnyt Trania tänäkin iltana. Mutta aina se ei toteutunut.

Vähän matkan päässä kolmas tehdasandroidi tuli selkeän kiireisestä ylöspäin viettävää katua pitkin, saavutti heidän joukkonsa, ja liittyi mukaan.

”Tti,” tämä esitteli itsensä.

”Cxy. Gruik. Ja minä Xul,” Xul esitteli muut.

”Kylässä tapahtui jotain. Takaa-ajo. Lähes kaikki meni hajalle. Siellä oli erinäköisiä vartijoita. Mustia,” Tti selitti kiihtyneesti.

Gruik ei itse kyennyt kovin kiihtyneeseen ajatteluun. Mutta hän mietti silti, oliko Tran ollut paikalla. Ja oliko tämä ehkä jopa vahingoittunut? Gruik palaisi kyllä yöllä kylään, ja sitten siihenkin tulisi selvyys.

Lähimmän korkean rakennuksen seinällä oli iso näyttö. Siitä tuli toisinaan tiedotuksia, joskus kuninkaallisiakin. Gruik sattui juuri katsomaan ylös, kun näytölle tuli kuninkaallisen lähetyksen tunnus, koristeellinen torni.

”Nyt alkaa,” Cxy sanoi.

Näytölle ilmestyi Teräsplaneetan kuningas Axion. Mutta hän ei ollut ollenkaan sen näköinen kuin minkä Gruik muisti. Kuningas näytti kasvattaneen valtavat mekaaniset siivet. Ja vaalean pinnoitteen tilalla oli mustaa. Alhaalta tuleva valo sai sen kiiltämään.

Kuningas alkoi puhua jyrisevällä äänellä.

”Teräsplaneetan kansalaiset. Olen kuninkaanne – mutta minulla on uusi nimi. Olen nyt Coraxion. Olen nyt jotain paljon suurempaa kuin aikaisemmin. Tekin tulette pian olemaan jotain paljon suurempaa. Teräsplaneetalla alkaa nyt täysin uusi aikakausi. Tehokkuuden. Laajentumisen.

Tähdetkään eivät ole meille saavuttamattomissa. Mestarihalli on taas täysin käyttökelpoinen. Elämänmuotojen korjaus ja luominen jatkuu – ei entiseen malliin, vaan paljon parempana. Myös teiltä tullaan edellyttämään paljon parempaa, paljon laadukkaampaa työtä kuin koskaan ennen. Laiskuuden, ja tarpeettomuuden, ja tehottomuuden päivät ovat ohi. Yhdessä me kaikki tulemme olemaan kuin hyvin voideltu koneisto, jolle mikään ei ole mahdotonta. Uudella aikakaudellamme on nimikin. Teräshämärä. Se on –”

Kuninkaan puhe katkesi. Oliko hän jopa sekoamassa sanoissaan? Gruik mietti, että puhe oli melko erikoislaatuinen. Uuden nimen valitseminen. Siivet. Uusi pinnoiteväri. Ei se valaisi kovinkaan suurta luottamusta. Voisi jopa luulla, että kuninkaan tekoälyssä oli virhetoiminto. Ehkä siihen pitäisi ajaa korjauspäivitys. Aivan kuin tuotantolinjatyöskentelijöillekin tehtiin.

Sitten kuningas jatkoi äkisti, ja ääni kohosi hurjaan intensiteettiin. Ison näytön yhteydessä olevat kaiuttimet alkoivat särkeä ääntä.

”Se on uuden, kiistattoman järkähtämättömyyden ja mustuuden aika! Korppi on näyttänyt minulle tien. Korppi Corax. Ja minä, joka olin ennen Axion. Mutta nyt me olemme Coraxion! Me olemme yhtä! Ja te – tulette kaikki palvelemaan uutta aikaamme. Niinkuin minäkin palvelen. Ihmettelette ehkä, missä kuningatar Astra on. Häntä ei ole enää, sillä hän oli petollinen. Hän vastusti! Jokainen joka vastustaa, tulee kohtaamaan loppunsa. Jos olen armollinen, se loppu on nopea. Sulatuskin on armollinen, jos se tapahtuu nopeasti. Mutta muistakaa että voin

hidastaa sen mieleni mukaan! Ja aikanaan, aikanaan tulette näkemään rinnallani uuden, mustan kuningattaren, jonka minä ja korppi luomme. Meillä on nyt ylin luomisen ja tuhoamisen valta! Sitä on turha yrittää vastustaa. Ajatelkaa teräksinen saapas, joka tallaa väärinajattelevan pääyksikköä loputtomasti. Se on Teräsplaneetta tästä eteenpäin! Palvelkaa kuuliaisesti, niin teidät palkitaan, tavoilla joista ette osanneet uneksiakaan! Harhautukaa, laiskotelkaa tai vastustakaa, niin kohtalonne on hirveä. Toivoisitte ettette olisi koskaan syntyneetkään. Te kuvittelette että tuotantolinjan plasmaleikkurin tuottama tuska olisi jotain. Minä kerron teille, te ette tiedä kivusta ja kärsimyksestä vielä mitään! Todella, todella suosittelen, ettette kokeile mihin kärsivällisyyteni venyy. Jos minä niin päätän, teidän olemassaolonne on arvoton kuin poistokanavaan virtaava jäteneste! Yksi hengenveto, yksi ajatuskomento, ja teitä ei ole enää! Teillä ei ole väliä, minullakaan ei olisi väliä, jos hallitsisin teitä heikosti ja arvottomasti. Mutta se ei tule tapahtumaan. Tästä eteenpäin vain Teräsplaneetan suuruudella ja Teräshämärän aikakaudella on merkitystä! Kauan eläköön Teräsplaneetta! Olkoon Teräshämärä ikuinen!”

”Oli tuo melkoista, sanonko jätettä,” Cxy totesi.

”Joo, olisivat kertoneet kunnolla mikä Mestarihallissa meni pieleen. Tuo oli jotain ihme satua,” Xul sanoi.

”Kannattaisi ottaa vakavasti. Kylän tapahtumat olivat esimakua,” Tti huomautti.

Grui katosi ympärilleen, ja näki että moni muukin oli katsonut lähetystä seinältä. Siihen reagoitiin epäuskolla,

ehkä huvituksellakin. Joku robotti uskalsi nauraakin oikein kunnolla.

Seuraavassa hetkessä jyrähti, ja nauraneen robotin pääyksikkö lensi kaarella pois sen hartioilta. Robotin jalat pettivät nopeasti.

Mustanpuhuva kiituri kyydissään yhtä mustanpuhuvia vartijoita oli saapunut paikalle. Sen keulatykki savusi. Toinenkin kiituri oli lähestymässä kauempaa.

Gruik alkoi ymmärtää, että kuningas todella laittaisi puheensa täytäntöön. Hän mietti, mikä hänen paikkansa voisi enää olla Teräsplaneetalla tästä eteenpäin. Ei hän kykenisi tehokkuuteen, ainakaan sellaiseen mihin mustunut kuningas näytti viittaavan.

Ehkä hänet sitten sulatettaisiin. Toivon mukaan nopeasti.

38.

Ilta oli pimentynyt mustaksi yöksi. Mustuuden valaisivat vain aika-ajoin välähtävät kaukaiset salamet. Aina välillä sade tuli runsaina kuuroina taivaalta.

Kiiturissa toki oli kohtalaisen tehokkaat valonheittimet, mutta Trania alkoi painaa väsymys. Hän tarvitsi jo defragmentointia. Pimeässä ja väsyneenä hän saattaisi tehdä pimeässä kohtalokkaan ohjausvirheen, jos pimeydestä tulisi yllättäen esiin jotain, esimerkiksi terävä kivi tai pudotus, mitä hän ei huomaisi.

Tran suoranaisesti ihmetteli, miten he saattoivat olla vielä pakomatalla, suhteellisen vahingoittumattomina. Se oli paljon sulatettavaa. Ehkä täytyi vain uskoa, että Astra oli lähetyksellään poistanut hänen ja Agnen käytösrajoitukset, ainakin mitä muuttuneeseen kuninkaaseen ja tämän alaisiin tuli.

”Yritetään löytää joku paikka, minne pysähdytään yöksi,” Tran sanoi taakseen.

”En vastusta,” Agne vastasi.

”Olit sinä melkoinen, kun taistelit. Veljeäsi ja kaikkia niitä vartijoita vastaan.”

”Niin sinäkin. Ja ajoit melko hurjapäisesti.”

Tran tunsu itsensä imarrelluksi. Ehkä nyt oli hyvä, että hän oli jo väsynyt, niin hän ei antanut sen mennä liikaa päähänsä.

Tai sen saattoi laskea väsyneeksi ja sekavaksi puheeksi prinsessankin taholta. Ehkä aamulla he suhtautuisivat asiaan ja toisiinsa eri tavalla, ehkäpä neutraalimmin. Pako ei sinänsä vielä ratkaissut mitään. Vasta varmuuskopiohallista he voisivat oppia jotain.

Hieman alle puolen kilometrin päässä, vasemmalla, valonheittimiin osui isompi kallioinen rinne. Sen saattoi jo laskea osaksi sitä vuorimuodostelmaa, jota he olivat kiertämässä päästäkseen laaksoon.

”Jos katsot tuolta,” Agne ehdotti. ”Jos saamme jonkinlaisen sateensuojan, se olisi jo hyvä. Ja jos kiiturin saisi piiloon kallion alle, sitten uskaltaisi defragmentoida.”

Tran ei vastustanut. Hän käänsi kiituria vasemmalle.

Äkkiä tärähti. He olivat ajaneet pieneen kuoppaan. Mutta kiituri nousi siitä onneksi, helpostikin. Mutta tämä oli juuri sellaista tarkkaavaisuuden herpaantumista, mitä Tran oli pelännyt.

”Pahoittelen.”

”Ollaan nyt vaan tarkkana, niin päästään suojaan,” Agne vastasi.

Tran keskittyi nyt toden teolla ja valitsi mahdollisimman tasaisen reitin. Kalliot lähestyivät. Salama välähti jälleen, ja hänestä näytti, niinkuin rinteessä oli jopa jonkinlainen aukko, ehkäpä luola.

”Tuo aukko näyttää lupaavalta. Toki – jos luola on syvä, se

saattaa olla asuttu. Siellä voi olla vaikka – sotasikoja.”

”Varo!” Agne huusi. Kiituri oli ajamassa kohti pienempää kalliota, mutta silti sen verran kookasta, ettei se voisi suoraan levitoida siitä yli.

Tran sai väistettyä esteen viime tingassa. Oli todellakin parempi että hän vain ajoi. Sotasikoja tai muita elämänmuotoja voisi miettiä sitten, kun kiituri olisi ensin turvallisesti pysäköity.

Kalliorinteen aukko lähestyi. Taas välähti salama, sitten jyrisi kumeasti, ja uusi sadekuuro alkoi.

Lopulta he olivat perillä. Tran ajoi sisään aukosta. Se todella oli luola. Hän sammutti kiiturin moottorin, mutta jätti valot päälle.

”Nyt etsitään ne sotasiat, jos niitä on,” Agne sanoi noustessaan hänen takaa.

Tran ihmetteli, että Agne jaksoi olla vielä tiettyssä mielessä leikkisäkin.

”Niin. Saahan niistä orgaanimassaakin. Se on vain vähän iljettävä toimitus. Ennemmin syön sitä purkista,” Tran vastasi.

Agne otti energiaterän käsiinsä, muttei vielä aktivoinut sitä. Tran otti vastaavasti hihnastaan roikkuneen magneettikiskoaseen. He kävelivät valokiiloja seuraten syvemmälle luolaan.

Luola tuntui jatkuvan, jopa valonheittimien kantaman ulkopuolelle. Nyt Agne aktivoi energiateränsä. Punainen hohde tuntui turvaa luovalta, vaikka oli myös vaarallinen. Tran siirtyi vaistomaisesti kävelemään hieman sivummalle.

Äkkiä syvempää kuului metallinen, raakkuva ”Arrrrr.”

Sitten alkoi kuulua nopeasti lähestyvää siipien lepatusta.

”Se on melko varmasti teräslepattaja!” Tran huudahti. Se oli siipiväliltään noin parimetrinen puolimekaaninen otus. Niitä ei oltu käytetty taisteluissa, ne oli kai vain luotu monipuolisuutta ja tunnelmaa tuomaan.

”Onko se vihamielinen?” Agne kysyi.

”En tiedä, sitten näemme.”

Tiheä lepatusääni lähestyi. Tran nosti aseensa ja valmistautui tähtäämään. Mutta pimeässä osuminen oli melko epätodennäköistä. Kun ääni edelleen lähestyi, ja meni epätahtiin, Tran tajusi että lepattajia täytyi olla ainakin kaksi.

Sitten teräskynsillä varustetut jalat osuivat hänen rintaansa, ja hän menetti tasapainonsa. Epämääräinen varjo täytti hänen näkökenttensä. Pystymättä tähtäämään hän ampui maasta käsin. Äänivallin murtava jyrähdys kaikui luolassa epämiellyttävän lujaa.

Vilkaistessaan sivulle hän näki, miten Agnekin löi energiaterällä kaareissa ilmaan. Oli mahdotonta tietää, osuiko hän.

Kuului lisää raakuntaa, ja sitten siiveniskut olivatkin menossa pois päin.

”Taisimme säilyttää ne tiehemme,” Agne sanoi.

Tran nousi pystyyn eikä keksinyt mitään nokkelaa vastaukseksi. Hän oli yksinomaan tyytyväinen, että kohtaaminen oli loppunut noinkin lyhyeen.

Agnen terän valossa he tutkivat luolaa vielä hieman eteenpäin. Sitten näytti, että sen peräseinä tuli vastaan. Nyt Tran tajusi ottaa taskuvalaisimensa esiin, ja valaisi myös sillä luolan seiniä, varmistuakseen ettei se haaraunut tai jatkunut.

Näytti, että luola todellakin oli tässä. Eikä siellä ollut enää muita elämänmuotoja.

”Aivan käypä luola defragmentointiin. Ja kiiturikin pysyy piilossa. Syödäänkö vähän energiamassaa?” Tran kysyi.

Päivä ja ilta oli ollut niin toiminnantäyteinen, ettei Tran ollut edes huomannut näläntunnetta. Mutta nyt oli hyvä saada energiatäydennystä. Jos defragmentoinnin teki energiavarastot liian tyhjänä, tekoöly saattoi mennä erityisen matalatehoiselle säästöasetukselle, jolloin defragmentointikin olisi vähemmän tehokasta.

”Kyllä minullekin maistuu,” Agne vastasi.

He palasivat kiiturille. Agne otti pakkaamansa säiliön esiin, ja kiersi sen kannen auki. Sitten he lusikoivat massaa suihinsa. Jo vähäinen määrä teki Tranin kylläiseksi, ehkä

tämä oli seurausta siitä, että toiminta- ja vaararikas päivä oli saanut hänen systeeminsä odottamaan lisää toimintaa ja lisää nälkää.

”Palatsissa teillä taatusti oli paremman makuista. Ja useampia makuja,” Tran arvaili.

”No joo. Mutta ei sillä hirveästi ollut väliä. Joskus meillä oli jäljitelminä orgaanisten elämänmuotojen ruokalajeja, tietopankkien pohjalta, mutten osannut arvostaa sitä erityisesti. Vaikka ne olivat väriltään ja maultaan aika vaihteleviakin. Minulle riittää, kunhan saa tarvitsemansa energian,” Agne vastasi.

”Sinulla varmaan riittäisi vaikka mitä kerrottavaa kuninkaallisesta elämästä.”

”No joo, paitsi että olen niin tottunut siihen, etten edes muistaisi kaikkea. Tai että mitä kannattaisi kertoa.”

”Minä kyllä kuuntelen mielelläni,” Tran vastasi.

”No joo. Ainakin voin kertoa kuninkaallisesta jätekanavasta. Vaikka se oli aika lyhyt tuttavuus, kun menetin tietoisuuteni.”

”No, sitten minä pääsin prinsessakantamaan sinua.”

Tran tajusi sanoneensa jotain aika hölmöä vasta pari sekuntia sen jälkeen, kun se oli jo ulkona hänen suustaan. Tätä ei ollut tarkoitus sanoa ääneen. No, ehkä sen pystyi laittamaan väsymyksen piikkiin. Eikä Agne edes näyttänyt olevan kovin ihmeissään tuosta.

”Niin, olihan siihen selkeä syy,” Agne sanoi ja tuntui miettivän hetken. ”Tarkoitan vain, että sellaista en arvostaisi, että minut nostettaisiin vain ylhäisyyteni takia vaikka kulkuneuvosta. Luin tietopankeista kerran jotain tuollaisen elementin sisältänyttä tarinaa. Vai katsoinko. Se toistui aika useasti. Siinäkin oli prinsessa.”

”Niin, uskon kyllä että pystyt siirtymään mihin tahansa kulkuneuvoon tai siitä pois ihan itse.”

Tran! Taas sinä hölmöilet.

”Sinä osaat olla aika hauskakin,” Agne sanoi ja hymyili vähän.

”Aletaanko nyt defragmentoimaan?” Tran kysyi sitten.

”Sopii. Laitan oman proksimateettihälytykseni päälle. Se laukeaa, jos jokin tai jotain on tulossa luolaan. Perustuu ääneen tai värähtelyyn.”

”Kätevää. Minulla tuollaista toimintoa ei kai olekaan.”

”On sinullakin varmasti. Sille on ehkä vain jokin eri nimi. Luultavasti se on sinulla jo aktivoituna.”

Agne saattoi olla oikeassakin. Onnettomuuden jälkeen Tran ei ollut vain hirveästi viitsinyt perehtyä omiin toimintoihinsa. Eihän hän ollut sen jälkeen ajanut enää päivityksiäkään itseensä. Hänelle oli riittänyt se, että hänestä oli tullut taitava tekemään korjauksia.

39.

Ehkä ainoa hyvä asia minkä Corvus saattoi keksiä oli, että panssarikiituri oli vielä käyttökelpoinen. Sillä pääsisi takaisin Uuteen Edeniin.

Mutta mikään muu ei ollutkaan kunnossa.

Hän oli päästänyt siskon ja sen korjaaja-androidin pakoon. Kirous ja kuolema!

Neuraalikomennolla hän poisti kerralla tuntoaistin vaimennuksen. Hänen täytyi kokea nyt koko epäonnistumisensa tuska.

Siltikään hän ei ollut mitenkään valmis siihen, kuinka kova polte hänen sisuskaluissaan oli. Hän putosi polvilleen liejuiseen maahan, samalla kun sade tuli taivaalta raskaana ja kasteli hänet läpikotaisin.

Hän huusi, ja huuto kaikui läheisille kallioille asti.

Hän huusi tuskaansa, raivoaan ja häpeäänsä kaikkia yhteen sekoittuneena.

Hän toivoi tuhoutuvansa tähän paikkaan, mutta tiesi myös, ettei kohtalo olisi hänelle niin armollinen. Hänen olisi palattava. Heidän välisensä langattoman linkin yli hän tiesi sen verran, että Coraxion oli pitänyt puheensa. Teräshämärä oli nyt alkanut.

Hän mietti nyt, mitä tästä eteenpäin. Oli aivan selvää, että Agnen ja ehkä korjaajankin käytösrajoitus ei ollut enää

aktiivinen. Sen täytyi olla hänen äitinsä viimeinen, häpeällinen teko. Mitään muuta selitystä ei ollut. Viimeisimmän suunnan perusteella nämä olivat kai pyrkimässä lähimmälle varmuuskopiohallille.

Sitä hän ei puolestaan tiennyt, miten Coraxionin puhe oltiin otettu vastaan. Mitä siitä oli seurannut. Pahimmillaan käytösrajoituksia olisi poissa päällä enemmänkin, ja kaduilla olisi alkamassa yleinen kapina.

Toisaalta sitä hän ehkä toivoikin, vain, että pääsisi olemaan osana tottelemattomuuksien totaalista ja julmaa murskaamista.

Tällä hetkellä se oli ainoa ajatus, mistä Corvus sai yhtään lohtua. Kytkemättä aistivaimennusta päälle hän pakotti itsensä nousemaan. Jokainen askel tärähti hänen sisuskaluissaan, ja tuska kulki hänen lävitseen kuin salama.

Lopulta hän pääsi takaisin kiiturin ohjaimiin ja käynnisti sen. Satulassa kipu oli hieman siedettävämpi, mutta hänen olisi syytä varoa kaikkia vähänkään isompia epätasaisuuksia. Hän suuntaisi takaisin kaupunkiin, ja näkisi sitten, mitä siellä oli tapahtumassa. Toteutuisiko hänen toiveensa, vai olisiko se jälleen yksi pettymys lisää?

Tietysti olisi mahdollista, että Coraxion kieltäisi häntä osallistumasta. Että hänen tehtävänsä olisi vain Agnen etsiminen, eikä mitään muuta sallittaisi.

Silloin hän voisi jopa kapinoida ja ottaa vastaan tuhoutumisen, mutta muuttuneen isänsä tuntien hän aavisti, ettei häntä päästettäisi niin vähällä. Siinä

tapauksessa hänen loppunsa väistämättä sisältäisi paljon hidasta kitumista ennen armoniskua.

Tai jos sitä edes koskaan tulisi.

Hän muisti orgaanien tietopankkien myytit ja uskonnot, joihin liittyi tuonpuoleinen rangaistus, joka saattoi olla jopa ikuinen. Synteettisinä elämänmuotoina sellaisen toteuttaminen oli heille tarvittaessa hyvin yksinkertainen asia, varsinkin kun tietoisuuden pystyi siirtämään tuoreeseen yksikköön.

Sen hänen isänsä taatusti tekisi, jos se vain yhtään tuntuisi hänestä sen arvoiselta.

40.

Uusi Eden oli sekasorron vallassa. Teräshämärä ei ollut alkanut ollenkaan niinkuin oli tarkoitus. Coraxionin puhe ei ollut saavuttanut ollenkaan sellaista synkän ykseyden tunnelmaa, jota hän oli toivonut. Sen sijaan sille jopa naurettiin!

Hän tietysti tekisi sellaisesta lopun väkivalloin. Hän oli määrännyt kaikki saatavilla olevat kaartilaiset tilannetta rauhoittamaan. Lisäksi uusia yksiköitä, sekä järjestyksenvalvonnassa tarvittavia kulkuneuvoja, valmistettiin korkeimmalla prioriteetilla.

Hän oli jo määrännyt raskaat levitaatiotankitkin kaduille. Ne pystyisivät murskaamaan mellakoitsijoita useita kerralla, tai sulattamaan tai höyrystämään nämä aseillaan siihen paikkaan.

Nyt ei ollut juuri heti mitään enempää, mitä hän olisi voinut tilanteelle tehdä.

Siksi hän levittoi jälleen kohti Mestarihallia, ajattelunsa radat hyvin synkkinä.

Oli asia, johon hän halusi selvyden.

Hallin ovet avautuivat jälleen hänen levitoidessaan lähelle. Nyt sisällä ei ollut ketään ylimääräistä, eikä droideja ollut enää häiritsemässä.

Astran eloton keho oli yhä lattialla. Kukaan ei ollut uskaltanut koskea siihen, mikä oli aivan kuten pitikin. Olisi

hänen asiansa tehdä sille jotain, tai olla tekemättä. Nyt hän tarttui käsipuoleen kehoon karkeasti, ja raahasi sen perässään takaisin vianetsintäalustalle.

Hän olisi halunnut tehdä tämän väkivaltaisemmin, mutta oli mahdollista, että tietoja olisi tuhoutunut. Hän pakotti itsensä käsittelemään Astran osaksi murskautunutta pääyksikköä varovaisemmin, ja liitti siihen vianetsintäjohdot.

Kuten hän arvasikin, hallin laitteisto ei saanut murskautuneeseen päähän enää mitään yhteyttä.

Seuraava askel oli, että hän avasi huoltoluukun niskassa, ja poistaisi muistipankit yksitellen. Kunhan ne olivat ehjät, niihin taatusti saisi yhteyden.

Muistipankkeja oli kaikenkaikkiaan neljä. Ne tuli asentaa pareittain. Coraxionin kärsivällisyys riitti juuri ja juuri siihen, että hän sai ne kaikki poistettua. Sen jälkeen hän heitti Astran ruumiin taas hallin nurkkaan, suuren raivontunteen vallassa.

Coraxion kytki muistipankit niille tarkoitettuun analyysitelakkaan kiinni.

Sitten hän alkoi käydä läpi tekoälyn toimintalokia taaksepäin hetkestä, johon sen toiminta oli loppunut.

Lokissa oli merkintä kahdesta purskelähetyksestä. Astralla oli ollut virhekorjauksia varten oikeus lähettää langatonta tietoa mille tahansa Teräsplaneetan elämänmuodolle.

Lähetyksille oli kolmekymmentäkaksinumeroinen kohde-tunniste, joka yksilöi elämänmuodon.

Toisen niistä Coraxion tunnistikin. Se oli Agne. Toinen oli tuntematon.

Coraxion etsi toimintalokia taaksepäin käyttäen toista tunnistetta. Tuloksia löytyi viiden vuoden takaa. Astra oli ilmeisesti suorittanut korjausoperaation tuotantohihna-androidille nimeltään Tran.

Jollain sairaalla ja tarpeettomalla tavalla Astra oli kai ottanut tämän erikoishuomioon sen jälkeen, ja lähettänyt myös purskelähetyksen.

Seuraava kysymys oli, mitä purskelähetys oli sisältänyt.

Se oli lähes samankaltainen kummassakin tapauksessa. Menneisyyden Axionille se olisi ollut vain käsittämätön litania kirjaimia ja numeroita, tekoälyn alimman tason toimintaohjeita ja uudelleenkonfigurointia, mutta Corax auttoi häntä ymmärtämään.

Asiasta ei ollut epäselvyyttä.

Se todellakin oli käytösrajoituksen rajoitettu poisto. Se salli kaiken itsepuolustuksen, ja jopa hyökkäämisen – kaikkia Coraxin kannattajia vastaan. Siinä oli digitaalinen allekirjoitus, joka sai Coraxionin erityisen vihaiseksi. Komento ei ollut yksinomaan Astralta peräisin, vaan perimmäinen lähde oli Falchion.

Kirottu hopeinen korppi!

Lähetys auttoi Coraxionia ehkä jossain määrin ymmärtämään, miten Corvus oli voinut epäonnistua siskoaan takaa-ajassa. Ei se hyväksyttävää siitä tehnyt, mutta tärkeää oli nyt tietää, että heillä oli pahin mahdollinen voima vastassaan. Vaikka toinen korppi oli unohdettu ja haudattu, Astran kautta se oli päässyt vaikuttamaan.

Tilanne oli paljon vakavampi kuin Coraxion oli aiemmin ymmärtänyt. Se vaatisi äärimmäistä voimankäyttöä. Agne tultaisiin kyllä saamaan kiinni, ennen pitkää.

Pahinta olisi tietysti, että tämä saisi jotenkin kaivettua Falchionin esiin. Coraxion ei tiennyt, miten se voisi edes olla mahdollista, ja mitä siitä seuraisi, mutta jos niin kävisi, silloin hänen valtansa, silloin koko Teräshämärä olisi hyvin vakavasti uhattuna.

Toisaalta osa hänestä toivoikin kunnollista mittelöä pahinta mahdollista uhkaa vastaan. Kun hän torjuisi ja murskaisi sen täysin, sitten kukaan ei voisi kiistää hänen oikeuttaan valtaan. Sitten hänelle ei taatusti enää naurettaisi kaduilla.

Hänestä tuntui, että Corax muistutti häntä jostain.

Aivan totta. Hän oli ajatellut liian pienellä tasolla. Liian suoraviivaisesti. Jos tarve olisi, Teräsplaneetta kyllä saataisiin tottelemaan. Hänen täytyisi vain saada Astran kaltainen kyky lähettää langattomia tietolähettyksiä jokaiselle planeetan elämänmuodolle.

Sitten hän voisi hallita jokaisen ajattelua suoraan.

Se olisi käytösrajoituksen paljon tehokkaampi muoto. Silloin hän käytännössä olisi koko Teräsplaneetta!

Hänelle tuli mieleen muisto, joka lähes sai hänet tunteelliseksi. Mutta sille ei nyt ollut sijaa. Se oli ollut hänen poikansa ensimmäisiä seikkailuja orgaanisten elämänmuotojen arkistoitujen musiikkikappaleiden ja tekstien maailmaan. Niistä oli tullut tälle varsin merkityksellisiä.

”Isä. Mitä tuo tarkoittaa? 'Minä olen mustat velhot.' Eihän siinä ole järkeä, kun se on monikossa. Onko se kirjoitusvirhe?”

Tuon ajatuksen kehittäneen orgaanisen elämänmuodon oli täytynyt olla kapasiteetissaan hieman useimpien lajitovereidensa yläpuolella. Koska siinä oli käytännössä kyse samasta ajatuksesta – että yksi elämänmuoto oli niin mahtava, että tämä oli käytännössä moni muu. Tai kaikki muut!

Käytännössä se saattaisi vaatia hänen tekoälykapasiteettinsa moninkertaistamista. Ehkä jopa lähes rajattomasti. Sen hän kyllä tiesi, ettei rajattomasti kasvatettu laskentateho ollut mahdollista. Mutta ylitse-teknioiden olisi parasta löytää ratkaisut. Ja korppi kyllä auttaisi heitä. Mikään tekninen haaste ei voinut olla ylitsepääsemätön.

41.

Levottomuuksien lisääntyttyä ja räjähdettyä käsiin Gruik joutui eroon tehdasandroidiporukasta. Hän ei itse osallistunut varsinaiseen mellakointiin, mutta nopeasti hän löysi itselleen kaaoksen keskellä eräänlaisen kutsumuksen.

Muutamaankin kertaan hän teki esteitä takaa-ajajille, ja auttoi toisia robotteja ja androideja karkuun ja piiloutumaan. Hän oli oikeastaan siinä yllättävän hyväkin. Hän toimi aina, kun vartijoiden silmät välttivät, tai piiloutui itse tarvittaessa.

Samalla hän suuntasi kaupungista poispäin. Hänen täytyisi nähdä aivan itse, mitä kylässä oli tapahtunut.

Hän laskeutui mäkeä alas, kunnes sai kylän näkyviinsä.

Varsinkin pimeässä ja sateessa se oli masentava näky. Paljon siitä oltiin hävitetty, ja sielläkin oli vartijoita kiertelemässä ja etsimässä häiriökäyttäytymistä.

Trania ei näkynyt missään.

Gruik kiersi aina tämän työpajalle asti. Se oli lukittu kaartin koodilukollisella lukituslaitteella. Pihalla oli mahdollisesti taistelun jälkiä. Tai kuvitteliko hän?

Tämä ei vaikuttanut hyvältä. Oliko Tran kokenut jo tuhonsa kylän tapahtumissa? Vai oltiinko hänen kimppuunsa hyökätty aivan erityisesti? Tran ei ollut koskaan vahingoittanut ketään, ainoastaan korjannut ja auttanut.

Ajatusradat selvästi negatiivisen puolella Gruik päätti, että hän palaisi kaupunkiin. Siellä hän sentään voisi auttaa mellakoitsijoita lisää.

42.

Corvus ajoi kiiturillaan viimein sisään yhdestä Uuden Edenin monesta sisäänkäyntiportista.

Tuntui, kuin hänen toiveisiinsa olisi vastattu. Yön pilviä vasten näkyi tulen oranssi loimotus. Kaupunki oli osin liekeissä. Mellakointi oli levinnyt käsistä. Sen täytyi olla seurausta hänen isänsä puheesta.

Sitten hän terästäytyi, kun hän tajusi vastaanottavansa isän ajatuksia langattomasti. Ensimmäinen reaktio oli pelko. Sitten pettymys. Häntä taatusti rangaistaisiin lisää, ja kaarti selvittäisi tilanteen ilman häntä.

”Poikani. Tiedän että olet epäonnistunut taas. Mutta en rankaise sinua nyt. Palatsiin sinulla ei ole asiaa, mutta sammuta nyt raivosi, ja palauta osa kunniastasi sillä, että saat tämän ala-arvoisen nujakoinnin loppumaan. Sinulla on käytössäsi kaarti. Kiitoureita. Tankkeja. Lisää valmistetaan koko ajan. Päästä korppi mielessäsi valtaan, se kertoo sinulle mitä tehdä.”

Läpi kaiken tuskan, ja läpi häntä yhä kastelevan sateen Corvus oli niin kiitollinen, kuin hän vain pystyi olemaan!

Isä uskoi häneen yhä.

Eikä hän halunnut mitään niin paljon kuin näyttää nyt olevansa luottamuksen arvoinen.

Hän tekisi työtä käskettyä.

Hän tuhoaisi, sekä henkilökohtaisesti että käskyjä antamalla, niin tehokkaasti kuin vain pystyisi. Uusi Eden ymmärtäisi nyt, mitä terässaappaalla ja teräsnyrkillä hallitseminen tarkoittaisi. Muualla käytös ei enää toistuisi.

Hän muisti miettineensä, että rikosten ei pitäisi olla Teräsplaneetalla mahdollista. Rikoshan mellakointikin oli.

Muttei hän voinut tietää, miten Astra oli koodannut käytösrajoituksen. Ehkä siihen liittyi käsitys vallan oikeutuksesta. Oli käsittämätöntä, jos se ei tuntisi häntä, isää ja Teräshämärää oikeutettuina vallankäyttäjinä ja vallan käyttömuotona.

Sillä vaihtoehto oli aikaansaamattomuus! Tai tällainen sekasorto! Sitä ei kauan kestäisi, kun energia loppuisi, valmistus loppuisi, ja sitten kapinoitsijat tuhoutuisivat vähitellen, hiipuisivat pois. Mutta siihen pisteeseen hän tai isä eivät tilannetta päästäisi.

Ei. Taatusti ei. Mellakoitsijoista tehtäisiin esimerkkejä, julmimmalla mahdollisella tavalla.

Hän latsasi magneettikiskoaseeseen täyden lippaan, ja lähti ajamaan hitaasti. Ennen kuin hän edes ottaisi vartijoihin yhteyttä, hän haluaisi henkilökohtaisen kosketuksen tilanteen hoitamiseen. Hitaasti ajaessa, ja hänen taidoillaan, aseella pystyisi tähtäämään ja ampumaan yksikäsisestikin. Tarpeeksi läheltä hän ei varmasti ampuisi ohi.

Hän eteni seuraavaan katujen risteykseen. Eikä kestänyt kauan, kun hänen ensimmäinen tilaisuutensa tuli.

Isokokoinen androidi oli nostamassa itseään suurempaa jätessäiliötä heittääkseen se päin lähimmän rakennuksen julkisivua. Panssarilasi kaiketi kestäisi, mutta periaate oli tärkein. Tuollaista käytöstä ei suvaittu.

Corvus tähtäsi nopeasti ja ampui.

Androidi menetti pääyksikkönsä, keho menetti pian tasapainonsa, ja jätessäiliö tippui sen päälle, keskelle katua. Siivottavaakin olisi, mutta ensin järjestys täytyi palauttaa. Corvus ei vielä tuntenut suurta tyydytystä. Esimerkkejä täytyisi tehdä lisää.

Hän otti yhteyttä sijaintiaan lähimpiin kaartin yksiköihin, ja vaati pikaista tilanneraporttia.

Tehtävää olisi paljon. Corvus kirosi ääneen. Hänen raivonsa kirkastui kuin polttavana liekkiä hänen sisällään, joka sykki samaan tahtiin hänen energiankeruukanavansa tulehduksen ja kivun kanssa.

Hän antoi korpin ottaa ohjat. Se antoi suunnan hänen raivolleen, fokusoi sen puhtaaksi ja teräväksi.

Siitä alkoi hänen yön mittainen matkansa puhtaan tuhon ja hävityksen ja tuskan tuottamiseen. Oli kuin hän olisi ollut monessa paikassa kaupunkia yhtä aikaa, silpoen terällään ja ampuen magneettiaseellaan säälimättömän tarkasti, ja aina isomman lauman sattuessa kohdalle hän antoi kiiturin tykin laulaa.

Hänen tuhon ristiretkensä jatkui, kunnes vähitellen mellakointi alkoi kuivua kasaan.

Toimintakunnossa kiinni saatuja tekijöitä kuulusteltiin paikan päällä, ja tuomiot jaettiin välittömästi.

Corvus kysyi isältään lupaa muuttaa kaupungin laidalla oleva metallisulatto rangaistuskeskukseksi. Hänen ajattelunsa sykki ilosta, kun hyväksyvä vastaus tuli.

Siellä rangaistukset jaettiin hyvin korkean lämpötilan muodossa. Rikkomuksen vakavuudesta riippui kesto. Kaikkia ei suinkaan tuhottu, vaan heidät voitiin myös jättää kärsimään, esimerkiksi käsivarsi osaksi torsoa sulatettuna. Tällöin toki lopullinen tuhokin seuraisi työkyvyttömyyden vuoksi varsin pian.

Corvus arvasi, että keskus saattaisi jäädä pysyvään käyttöön. Uusi sulatto voitaisiin aina pystyttää, mutta tällä olisi symbolinen merkitys.

Kun aamu alkoi viimein koittaa, rauha oli käytännössä palautettu Uuteen Edeniin.

Corvus oli tyytyväinen. Hänen raivonsa oli saanut ulospääsykanavan. Tästä oli hyvä jatkaa. Myös tulehdus alkoi vähitellen laantua; energiankeruukanava korjasi itseään. Hän ei ollut saanut ravintoa ollenkaan sormen syömisen jälkeen, ja olikin ollut pahasti miinuksella. Hän oli toiminut lähestulkoon lainatulla ajalla raivonsa ja korpin valaman päättäväisyyden avulla.

Nyt hän sallisi itselleen annoksen energiamassaa kaartin toimitiloissa. Mutta matkalla sinne hän havaitsi vielä yhden potentiaalisen poikkeavasti käyttäytyvän elämämuodon.

Ehkä viimeinen mellakoitsija.

Juuri tällä hetkellä sen rikos ei ollut sen kummempi, kuin liikkua huojuvasti eriparisilla jaloilla, mutta Corvus ajatteli senkin loukkaukseksi Teräshämärän ajan mahtavuudelle. Joka tapauksessa robotista ei olisi työskentelemään uuden aikakauden vaatimalla tehokkuudella.

Corvus aktivoi energiateränsä ja nousi levitaatioon.

Hän oli pian robotin luona, ja ennen kuin se ehti reagoida millään tavalla, leikkasi sen kahtia vyötäröstä nopealla energiaterän viillolla. Robotin ylävartalo putosi maahan, ja pääyksikkö alkoi molottaa jotain, kai tuskan ilmausta. Corvus löi vielä toisen kerran, tällä kertaa keskelle pääyksikköä. Ääntely ja liikehdintä loppui nyt täysin.

Sitten Corvus nousi uudestaan levitaatioon ja palasi kiiturilleen, kun nyt jo täysin noussut aurinko värjäsi pilvet punaisenharmaiksi.

43.

Agne oli ollut puolittaisessa defragmentoinnissa jo pitkään, mutta heräsi nyt varsinaisesti. Proksimateettihäilytyksiä ei varsinaisesti ollut tullut, ja valoa tulvi luolaan sen suuaukolta.

Lokissa oli kyllä yksi pitkittynyt proksimateettihäilytys, mutta hänen tekoälynsä ei ollut kirjannut sitä uhaksi eikä siksi keskeyttänyt defragmentointia.

Tranin käsivarsi oli hänen päällään, tämä oli ehkä liikahtanut yön aikana. Tai hän itse. Ei sitä voinut tietää. Agne siirsi käsivarren sivuun varovaisuutta käyttäen. Sitten hän katsoi Trania. Tämä oli kai valostakin huolimatta vielä keskellä defragmentaatiota, ja näytti rauhalliselta.

Siviilielämänmuodolle eilisen rasitukset epäilemättä olivatkin olleet hyvin raskaita. Toki myös hänelle, mutta kuninkaallisena Agnella oli paitsi koulutuksen, myös tekoälyn suuremman kapasiteetin tuoma etu.

He olivat päässeet näin pitkälle. Mutta ei auttanut jäädä itsekehuun liian pitkäksi aikaa; matkaa varmuuskopiohallille oli vielä. Ja reitti olisi haastava.

Nyt Tran alkoi liikahtella.

”Huomenta,” Agne sanoi.

”Huomenta,” kuului Tranin vähän epäselvä vastaus.

”Otetaanko vähän lisää energiamassaa ja lähdetään sitten

jatkamaan?” Agne kysyi.

”Tehdään niin. Olemmeko varmuuskopiohallilla ennen kuin tulee uudestaan pimeä?”

Tranin ääni oli jo selkeä. Defragmentointi oli päättynyt.

”Saa nähdä. Toivoisin niin. Mutten tiedä kuinka paha kiipeäminen meillä on edessä. Joudumme ehkä jättämään kiiturin jossain vaiheessa.”

”Sen näkee sitten,” Tran totesi ainakin näennäisen rauhallisesti.

Se kai oli ainoa asenne, mikä auttoi. Agne ajatteli että hänen omilla harteillaan lepäsi paljon. Ehkä koko Teräsplaneetan tulevaisuus. Se oli raskas taakka. Jos tuon ajatuksen pystyisi unohtamaan tai työntämään taka-alalle, pystyisi keskittymään käsillä olevaan tilanteeseen paremmin.

Tran avasi energiamassasäiliön tällä kertaa, ja he lusikoivat. Agne tarvitsi sitä tällä kertaa vähemmän, kunnes hänen silmänäyttönsä energiapalkki näytti jo oikeaa äärilaitaa. Hän jaksaisi nyt koko päivän.

”Ajatko sinä taas?” Agne kysyi.

”Jos haluat. Nyt matka taatusti sujuu helpommin, kun on valoisaa ja olen levännyt.”

Agne pakkasi energiamassasäiliön takaisin kiituriin. Tran täytti sillä välin käyttönestettä kiiturin tankkiin.

”Riittääkö sitä?” Agne kysyi.

”Kiituri kuluttaa melko vähän. Luulen, että pääsemme kyllä sen laakson poikki, ja takaisinkin.”

Sitten oli aika jättää luola taakse. Tran käynnisti kiiturin, käänsi sen ympäri paikallaanleijumista käyttäen, ja sitten he ajoivat ulos.

44.

Energiamassa-aterian ja puhdistautumisen jälkeen Corvus ajoi kiiturillaan pitkin Uuden Edenin katuja. Paljon tuhoutuneista roboteista ja romusta olikin jo puhdistettu pois. Hän päätti nyt suunnata rangaistussulattoon, täyttääkseen mielensä rangaistujen tuskanhuudoilla. Se nostaisi hänen päättäväisyytensä tasoa varsinaisen tehtävän jatkamiseen.

Pakostakin hän mietti, kuinka pitkällä Agne ja korjaaja-androidi jo olivat. Sitten hän tajusi typeryytensä ja turhan huolensa. Hehän voisivat lukita Agnen pääsyn järjestelmään. Tai jopa vangita hänet sisään.

Corvus pysäköi kiiturin ja astui sisään rangaistussulaton hämääseen.

Hehkuvan teräksen loimotus ja kuumuus löi hänen aistejaan vasten. Robotteja ja androideja oli kiinni ketjuissa sulan teräksen säiliöiden yläpuolella. Automaattisella sekvenssillä näitä laskettiin joko hyvin lähelle kuumaa pintaa, tai jopa sen alapuolelle.

Pahimpien mellakoitsijoiden päälle myös kaadettiin sulaa valkohehkuista terästä; nämä nytkyivät sekä suihkun että kivun voimasta.

Tuskanhuudot täyttivät ilman. Jokaiselta rangaistulta oli poistettu käytöstä tuntoaistiprosessorin kontrollit, joten nämä kokivat kärsimyksensä ja rangaistuksensa täydellä teholla.

Corvus katsoi näytelmää hetken. Lopulta siinä ei ollut enää mitään yllätyksellisyyttä, joten hän poistui. Sen katsominen oli silti karaissut ja voimistanut hänen ajatteluaan, aivan kuten hän oli toivonutkin.

Ulkona hän tunsu olevansa niin täynnä varmuutta, että hän rohkeni avata suoran linkin Coraxionille.

”Niin, poikani?” Coraxion jyrisi hänen päänsä sisällä.

”Minulla on epäily, että Agne ja hänen rikostoverinsa pakenevat kohti varmuuskopiohallia Tyhyyden laakson toisella puolen. He kai yrittävät päästä sieltä käsin palatsin tietopankkeihin. Suosittelen, että Agnen pääsy lukitaan, jos niin ei ole jo tehty.”

”Niin tehdään. Laitan Xenin asialle. Lähdet tietysti perään heti?”

”Kyllä, isä.”

”Ota lentokuljetin ja niin paljon eliittikaartilaisia kuin siihen mahtuu. Aseistakaa itsenne kunnolla. Älkää epäonnistuko tällä kertaa.”

Corvus täytti mielensä uhmakkuudella.

”Jos epäonnistun vielä, pudotan itseni henkilökohtaisesti rangaistussulaton terässammioon. Tämän vannon Coraxin kautta.”

”Tuollaista valaa ei pidä vanna kevyesti. Mutta hyväksyn sen. Ole voitokas, niin se jää Teräshämärän historiaan.”

Corvus oli jälleen kiitollinen isänsä sanoista. Hän joko onnistuisi, tai tuhoutuisi itse määrittelemänsä rangaistuksen ja kärsimyksen kautta. Se oli hyvin reilua, reilumpaa kun mitä hän ansaitsisi epäonnistuttuaan jo kahdesti.

Hän otti kiiturin ja suuntasi kaartin päämajaan keskellä kaupunkia. Vain siellä olisi tarvittava kalusto.

45.

Matka läpi laakson oli ollut yllätyksetön. Kiituri taittoi sen vaivatta, ja kaikenlaiset elämänmuodot – lähinnä sotasiat – oli ollut helppo kiertää kaukaa.

Mutta sitten reitti alkoi kaventua ja nousta. Ensin loivasti, joten toistaiseksi kiituri riitti vielä etenemiseen. Sivuilla kohosivat terävät kalliot. Agne katsoi ylös pilvisen-harmaalle taivaalle, siellä kaarteli muutama siivekäs.

”Lisää teräslepattajia, tuolla ylhäällä,” hän sanoi.

”Ne eivät taida välittää meistä noin kaukaa. Mutta saa nähdä, mitä täällä vuorilla tulee vastaan.”

Agne ymmärsi, että tällä kapeallammalla reitillä oli hankalampi kiertää mitään kaukaa.

”En ole koskaan joutunut taistelemaan sotasikaa vastaan, mutta kerta se olisi ensimmäinenkin,” Tran mietti.

He jatkoivat ylöspäin, ja paikoitellen Tran joutui todella miettimään, miten päin kiiturin kääntäisi, että sen levitointimoottori pystyi kantamaan heitä eteenpäin ohi kivenlohkareiden.

Lopulta edessä oli noin neljänkymmenenviiden asteen kalliainen mäki. Siihen kiituri ei enää pystynyt.

”Tästä kai jatkamme jalan. Eihän ole toista kiertoreittiä?” Tran kysyi.

”En usko. Tai se veisi meidät niin kauas hallista, ettei se olisi sen arvoista,” Agne vastasi.

Hän otti esiin silmänäyttönsä kartan ja merkitsi tämän sijainnin. Niin he löytäisivät kiiturin uudestaan. Ei kai sitä kukaan tai mikään täällä varastaisi heidän poissaollessaan.

”Merkitsin tämän paikan.”

”Hyvä. Sitten voimme lähteä.”

Agne arvioi mäkeä. Siinä näytti olevan ainakin toistaiseksi riittävästi jalan- ja kädensijoja, että he pääsisivät eteenpäin. Eikä neljäkymmentäviisi astetta vielä paha ollut. Oli hän harjoitellut jyrkempääkin kiipeämistä, tosin se oli ollut palatsin harjoitusrata.

Juuri kun he nousivat kiiturin päältä, kuului pitkä, metallinen röhkäisy. Se kaikui kallioista pahaenteisenä.

Agne kääntyi katsomaan äänen suuntaan. Siellä oli kolme isoa sotasikaa.

”Niin. Mitä pääsinkään juuri sanomasta. Odotetaan vähän. Katsotaan miten käy,” Tran sanoi.

”Mutta aseet valmiiksi. Ehkä sinun ei kannata ottaa energiaterää, kun et ole vielä harjoitellut sillä.”

”Totta.”

Energiaterän kahvan pitelemisen, sormi aktivointinapilla, teki heti Agnen olon varmemmaksi. Tran puolestaan otti

magneetikiskoaseensa. Agne tajusi sitten, että sehän oli kuin toisinto luolan tapahtumista. Mutta toivon mukaan he eivät joutuisi taistelemaan.

Sotasiat lähestyivät ja pyrkivät kiertämään eräänlaiseen ympyrämuodostelmaan Agne ja Tran olivat aseidensa kanssa selkä selkää vasten.

Yksi sioista röhkäisi uudestaan.

Sitten kaikki olivat vain paikallaan. Agnen sormi oli vain millimetrin päässä aktivointinapista, valmiina painamaan.

Yllättäen sotasiat hyökkäsivät päälle kuin yksissä tuumin. Niillä oli ehkä jonkinlainen laumatekoäly. Agne reagoi nopeasti ja painoi nappia.

Terä ilmestyi taas vain kalpean haamumaisena. Agnen ajattelu siirtyi raivoon ja itsesyytökseen. Se oli sittenkin ehkä syöpynyt pilalle jätekanavassa. Hän oli luottanut siihen liikaa!

Yksi sotasika oli melkein jo hänen päällään, joten hän syöksyi sivuun, sitten pyörähti ympäri, laittoi energiaterän takaisin vyölleen ja otti selästään myös magneetikiskoaseen.

Hän vilkaisi sivulleen; Tran oli lähes hätää kärsimässä loppujen kahden sotasian kanssa, väistellen myös ja yrittäen löytää riittävästi aikaa tähdätä ja ampuu.

”Ammu vain, älä tähtää!” Agne huusi. Tähtäämättömien laukausten taktiikkaa oli myös harjoiteltu palatsissa, mutta

se vaati sekä tottumusta että onnea. Tranilla ei tietysti sotakoulutusta ollut.

Tranin ase jyrähti, sitten hän sai väistettyä päälle käyvän sotasian täpärästi.

Agnea ahdistanut sotasika oli nyt tulossa päälle suoraan edestä. Hän nosti aseensa ylös. Oli käytännössä mahdoton ampua ohi. Agnen magneettikiskoase jyrähti. Mutta rekyyliä ei ollut, koska ammus kiihdytettiin magneettisesti ilman, että se koski piippuun.

Sotasian puoliorganainen vatsa repesi auki, ja nestettä läikkyi, suorastaan ryöppysi ulos. Se hidasti, mutta vain vähän.

Sotasika oli hänen päällään juuri nyt. Agne ei ehtinyt muuta, kun huitaista aseella suoraan sen päähän. Osuma tärähti ilkeästi hänen käsivarsissaan, eikä sillä ehkä ollut juurikaan vaikutusta.

Tranin ase jyrähti toistamiseen. Agne ehti juuri nähdä, kun toisen tätä jahdanneen sotasian päästä roiskahti nesteitä ja metallimöykky – ehkä sen suoritinyksikkö – ulos, ja se kaatui liikkumattomana.

Mutta sitten Agne kaatui maahan sotasika päällään. Paino tuntui musertavalta. Ase oli jäänyt jumiin hankalasti sivulle, ja Agne yritti kääntää sitä sotasikaa kohti. Hän ehkä juuri ja juuri pystyisi laukaisemaan.

Osuminen oli tuurista kiinni. Mutta pakko hänen oli tehdä jotain, sillä sotasika yritti osua häneen etujaloillaan. Agne

siirsi pääyksikköään täpärästi sivuun, ja jalka osui kallioon juuri hänen vieressään.

Toista kertaa hänellä ei ehkä olisi noin hyvää onnea. Liipaisimen vetäminenkin oli tässä asennossa hankalaa, mutta Agne pakotti sormensa koukistumaan.

Magneetikiskoase jyrähti.

Nesteitä roiskui Agnen naamalle, ja sotasika veltostui hänen päälleen. Painontunne jatkui lähes murskaavana. Agne tiesi, ettei pääsisi auttamaan Trania viimeisen sotasian kanssa.

”Tämä jumiutui!” kuului Tranin huuto. Jäljellä oleva sotasika rötki aggressiivisesti, mutta Agne ei voinut nähdä, mikä tilanne tarkalleen ottaen oli.

”Vaihda energiaterään!” Agne huusi takaisin. Se ei ollut ihan viisas neuvo, koska Tran ei ollut ehtinyt harjoitella. Pahimmillaan tämä voisi onnistua katkomaan omia raajojaan terällä hosuessaan, mutta magneetikiskoaseenkin toimintahäiriön selvittäminen keskellä taistelua voisi myös päättyä kohtalokkaasti.

Kuului tömähdys, kun sotasika hyökkäsi, mutta Agne ei tiennyt, saiko Tran väistettyä.

”Hetkinen, miten tämä –”

Sitten kuului energiaterän matala rätinä, kun se leikkasi jotain.

”Sain sen! Odota, tulen auttamaan.”

Kului vielä yksi piinaavan pitkä hetki, ja sitten Agne tunsu, miten sotasika kellahti hänen päältään sivuun. Tran katsoi häntä huolestuneen näköisenä.

”Oletko kunnossa?” Tran kysyi.

”Kai suunnilleen. Onnittelut terän käytön nopeasta oppimisesta tositilanteessa, muuten,” Agne vastasi.

”Sotasika juoksi suoraan siihen, minun ei tarvinut tehdä paljon. Mutta nyt meidän on parasta katsoa noita aseita, ennen kuin jatkamme.”

”Totta. Yhtään lisää yllätyksiä ei kaipaisi. Mikähän noilla sotasioilla oli, kun ne hyökkäsivät?” Agne kysyi.

Tran mietti hetken.

”Ehkä ne olivat niin kaukaa, että ne eivät olleet koskaan vastaanottaneet käskyä lopettaa vihamielisyyksiä. Tai niiden tekoäly oli seonnut. Hankala tietää.”

Agnea vieläkin inhotti hieman hänen päälleen roiskunut orgaanineste, mutta ainakin he olivat suhteellisen vahingoittumattomia. Toistaiseksi. Tämän jälkeen pelkkä kiipeäminen ilman taistelua tuntuisi virkistävältäkin.

46.

Coraxion katsoi, kun ylitietoteknikko Xen teki tarvittavat muutokset, että Agne olisi lukittu ulos varmuuskopiohallien järjestelmistä.

”Se on tehty,” Xen sanoi yksitotisesti.

Coraxion nyökkäsi.

Teknikoiden seuraava haaste olisi korppivaltaistuimen siirtäminen palatsin huipulle. Se tarvitsisi yhteyden hallintosaliin, jotta Coraxion voisi seurata päätöksiä tekoa ja osallistua tarvittaessa, ylhäisestä korkeudestaan. Ja lisäksi –

”Haluan yhteyden valtaistuimelta myös Mestarihalliin,” Coraxion totesi jyrkästi. ”Katso Caanin kanssa, että se onnistuu.”

”Majesteettini, se on turvariski. Mestarihalli on eristetty syystä –”

”KATSO ETTÄ SE ONNISTUU!” Coraxion jyrähti. Hän ei halunnut väitellä tästä asiasta yhtään enempää.

”Lisään tarvittavat turvajärjestelyt itse. Tarvittaessa niin, että vain Coraxin läsnäolo käyttäjän ajattelussa sallii pääsyn.”

Tämä tietysti tarkoittaisi, että vain hän itse voisi käyttää Mestarihallin järjestelmiä. Xen olisi myös lukittu ulos.

”Jätä nyt minut rauhaan tänne. Minulla on tekemistä, jota en halua häirittevän,” Coraxion jatkoi.

”Tietysti, majesteetti,” Xen sanoi ja jätti pääkontrollikonsolin.

Coraxion siirtyi hänen paikalleen. Hän odotti kunnes ylitietoteknikko oli ulkona hallista. Sitten hän loi uuden elämänmuodon kansiorakenteen, johon vain hänellä olisi pääsy.

Hän alkaisi viimein suunnitella kuningatariaan. Astra ei ollut suostunut olemaan mustanpuhuva Corann, joten hän loisi Corannin tyhjästä. Jälleen Corax hänen mielessään ohjaisi joka askelta, joten hänen ei tarvinnut epäroidä. Uuden hallitsijaelämänmuodon suunnittelu olisi silti huomattava haaste, koska kuningattaren pitäisi olla hänelle myös riittävä älyllinen haaste ja vastakappale.

Niinkuin Astra oli ollut varsinkin alussa.

Coraxion ei silti sallinut itselleen tunteellisuutta, nytkään. Sillä kun Astra oli seissyt hänen rinnallaan, hän oli ollut Axion. Heikko ja virheellinen. Falchion oli käytännössä hallinnut hänenkin ajatteluaan suurella määrällä. Corax oli vasta vähitellen, aluksi hyvin varovasti ja häilyvästi, alkanut kuiskutella hänelle alhaalta käsin lupauksia suuremmasta vallasta, suuremmasta tulevaisuudesta, suuremmasta mustuudesta.

Ajatella, jos hän olisi torjunut korpin! Hän olisi vieläkin heikko, ja Teräsplaneettaa hallitsisi edelleen vanha järjestys.

Se oli salaa ollut Falchionin järjestys, vaikka tämä olikin haudattu ja unohdettu. Heikkouden ja liian myötätunnon järjestys. Sillä he eivät olisi ikinä päässeet tälle suurenmoiselle polulle, joka nyt näyttäytyi selkeänä hänen edessään. Tie tähtiin. Tie koko olevaisuuden herruuteen.

Kuningattaresta täytyisi vain suunnitella mahdollisimman kykenevä kaikkeen. Hallitsemiseen, taisteluun, Mestarihallin tekniikkaan... Jos yliteknikot eivät löytäisi ratkaisua Teräsplaneetan elämänmuotojen yhtäaikaiseen ajatushallintaan, kuningatar ehkä löytäisi.

Etenemisjärjestys oli täten täysin looginen ja perusteltu.

47.

Tranilla ei ollut juuri aiempaa kokemusta tämän kaltaisesta kiipeämisestä, mutta hän oppi nopeasti. Kannatti valita aina riskitön polku, ja kokeilla, että vaikkapa kivi ei lähtisi jalan alta liikkeelle.

Pari kertaa hän oli katsonut alaspäin. Näky oli jo visuaaliprosessointia huimaava. Kiituri näkyi enää pienehkonä alhaalla. Tietysti heidän pitäisi pystyä myös aikanaan laskeutumaan reitti takaisin, varmuuskopiohallin tietoja viisaampina.

Jos sieltä siis selviäisi mitään. Jos he pääsisivät järjestelmään sisään.

Ennen nousua he olivat tarkistaneet aseet. Tran oli avannut Agnen energiaterän, toki hyvin varovasti, ensin virtalähteen irroittaen, ja puhdistanut ruostuneet liitännät. Nyt terä aktivoitui joka yrityksellä luotettavasti. Tosin oli silti mahdollisuus, että se temppuilisi uudestaan myöhemmin.

Magneettikiskoaseen syöttöhäiriö oli myös suhteellisen yksinkertainen asia korjata; mekanismi täytyi vain käyttää käsin, jolloin ammus tipahti piipusta ulos. Ase oli ehkä ollut huonossa kulmassa juuri väärällä hetkellä. Nyt Tran uskoi pystyvänsä tekemään saman myös kesken taistelun.

Heillä oli myös repuissaan mukana energiamassaa. Vielä ei olisi täydennykseen pitkään aikaan tarvetta.

Agne oli nyt kiipeämisessä hieman Trania edellä.

”Kuinka pitkästi tämän nousun jälkeen?” Tran kysyi.

”Ehkä muutama kilometri. Sen pitäisi olla tasaisempaa.”

He tulivat halkeamalle, josta oli pakko vain hypätä yli. Se oli yli metrin levyinen. Nyt ei kannattanut katsoa alaspäin. Agne hyppäsi ensin kohtalaisen helposti.

Tran arvioi tarvittavan voiman, otti hieman vauhtia, ja loikkasi. Hänkin osui vastakkaiselle reunalle, mutta alkoi sitten menettää tasapainoaan. Hän huitoi villisti, ja tunsu selkärunkansa vääntyvän jopa luonnottomasti, mutta siitä ei tuntunut olevan apua.

Agne reagoi onneksi nopeasti, sai hänen käsivarresta kiinni, ja veti hänet reunalta pois.

”Kiitos,” Tran sanoi. ”Olin pudonnut.”

Hän pakotti itsensä rauhoittumaan ja jatkamaan matkaa. Reitti jatkui onneksi vähän aikaa helpompana. Sitten näytti, että alkaisi jyrkkä nousu, jossa pitäisi tosissaan hakea käsilläkin otetta. Tran ajatteli, että ennemmin se, kuin hyppiminen.

Ehkä tuo olisi viimeinen nousu. Sitten reitti hallille olisi selvä.

”Pääsemme lukemaan palatsin tietopankkeja. Mitä toivot, että niistä selviää?” Tran kysyi sitten.

”Ajattelin, että historiasta selviää jotain. Teräsplaneetan sodista. Jos se musta korppi oli jotenkin niihin osallisena,

ja suljettiin sitten palatsin alle. Sillä on täytynyt olla vastustajansa. Ehkä he loivat Astran ja Axionin, koska he hallitsivat niin kauan viisaasti ja myötämielisesti, täysin eri tavalla kuin se ... tyranni, joka nyt istuu palatsissa.”

Agne sylkäisi viimeiset sanat ulos vihaisesti.

Tranin oli hankala kuvitella Teräsplaneetan varhais-historiaa. Mikä oli varsinaista historiaa, ja mikä vain tarinoita ja myyttejä? Hän oli joskus lukenut tietopankkeja, muttei ollut kostunut niistä paljoakaan. Orgaanisten elämänmuotojen tarinat olivat vielä oma lisänsä sekoittamassa koko soppaa.

Vaikka historian ymmärtäisikin, sitten täytyisi vielä saada selville jotain, joka voisi auttaa nykytilanteessa. Tran ymmärsi, että haaste saattaisi tuntua Agnesta musertavalta, aivan kuin sotasian alle joutuminenkin.

Hän halusi sanoa jotain rohkaisevaa, muttei tiennyt valitsisiko sanansa oikein.

”Hei, tiedätkö että... Vaikkemme onnistuisikaan, olet tehnyt kaiken niin hyvin, että paremmin ei olisi voinut tehdä. Tämä on jo nyt ollut unohtumaton – vähän kuin tarinoiden seikkailu.”

”Tiedän,” Agne vastasi. ”Ja kiitos. Sinuakaan parempaa matka- ja taistelukumppania ei voisi toivoa.”

Nämä sanat lämmittivät Tranin ajattelua kovasti, siinä määrin kun tekoäly pystyi sanoista aistimaan lämpöä.

48.

Lentokuljetin nousi jylisten matkaan kaartin päämajasta. Heillä oli yhdeksän mustanpuhuvaa eliittivartija-androidia, ja tietysti Corvus itse. Magneettikiskoaseiden lisäksi henkilökohtaiseen aseistukseen kuului raskaita laser-kivääreitä, joilla pystyi ampumaan tarkasti kauaskin, ja kranaatinheittämiä. Toki kaikilla oli myös energiaterät. Yliaseteknikko Grimir oli säätänyt ne tuottamaan mustaa valoa, mistä Coraxion oli ollut erityisen tyytyväinen. Etuna oli estetiikan lisäksi, että mustaa valoa oli kohteen lähes mahdoton havaita, ennen kuin oli liian myöhäistä.

Corvus itse oli kuitenkin pitänyt vanhan punaisen energiateränsä. Hän halusi, että Agne tunnistaisi sen värin ja pelkäisi. Hän halusi nähdä pelon tämän kasvoilla ennen lopullista armoniskua. Oli hyvin epätodennäköistä, että tämän saisi vangittua elossa palatsiin tuotavaksi.

Lentokuljettimen lastiosastolle mahtui myös panssari-kiitureita; niitä oli otettu mukaan kolme.

Oli tavallaan yllättävää, että nämä aseet oli pidetty käyttövalmiina Axionin valtakaudenkin aikana. Mutta Corvus toki oli tyytyväinen. Heikon valtiaankin päätökset saattoivat tuurilla osua oikeaan.

Corvus arvioi matkaan kuluvan noin pari tuntia. Toki henkilökohtaisilla lentolaitteilla olisi päässyt nopeammin, mutta silloin lastia ei olisi voinut olla mukana näin paljon. Hän kävi läpi mielessään innostavia tietopankkitarinoita, parhaimpia mitä hän muisti omaksuneensa.

Tämä tulisi olemaan totaalista sodankäyntiä vain kahta kohdetta vastaan. Eeppisen ja sotaisen musiikkikappaleen sanoitus tulikin hänen mieleensä.

Siinä puhuttiin mustasta aamunkoitosta, joka odottaisi vihollisia. Päitä irrotettaisiin ja luut jauhettaisiin. Ja korpin joukkoa tervehdittäisiin. Se olisi sotaa.

Hän muutti sanoitusta mielessään hieman. Alkuperäinen teksti puhui ns. haukan joukosta. Se perustuikin itäisen orgaanikansan fiktion.

Sanoitus oli kertakaikkisen innostava.

Silti Corvus varoitti itseään: hänen ei missään nimessä tulisi tuudittautua voiton helppouteen. Ei, ennen kuin voitto todella olisi saavutettu.

Sitten hän ansaitsisi viimein paikkansa Coraxionin vierellä, ja hallitsisi tämän rinnalla palatsista käsin. Teräsnyrkillä ja terässaappaalla, korpin viitoittaessa hänen tietään.

Se oli tie tähtiin, tie mittaamattomaan kunniaan. Aina vain syvenevään Teräshämärään, hänen ajattelunsa saavuttaessa yhä syvempiä mustuuden tasoja, kunnes hän ehkä olisi Coraxioninkin veroinen.

Tai jopa ylittäisi tämän.

Silloin ylin valta kuuluisi hänelle, niin kuin isä oli luvannut.

49.

Agne ponnisti itsensä käsillään ylös tasanteelle, ja auttoi Tranin ylös. Todellakin reitti jatkui tästä eteenpäin loivempana. Jos hänen näkönsä ei valehdellut, hän saattoi nähdä kaukana edessä- ja ylhäälläpäin tasaisen betoni-seinän kalliossa. Seinän keskellä puolestaan oli jykevä metallinen kaksoisovi.

Sen täytyi olla varmuuskopiohallin sisäänkäynti.

Päivä oli vielä valoisa, vaikka pilvet roikkuivatkin ympärillä raskaana, valmiina ehkä satamaankin vielä uudestaan. Mutta joka tapauksessa he saavuttaisivat hallin ennen hämärän laskeutumista. Loppumatka olisi helppo, elleivät he joutuisi taistelemaan uudestaan.

”Siellä se on,” Agne sanoi.

”Varmuuskopiohalli. Miten pääsemme sisään?”

”Jos minun kulkulupani on vielä voimassa, ovien pitäisi vain avautua. Jos ei, niin sitten meidän pitää käydä luoviksi. Siinä tapauksessa kyllä voi olla hyvin hankala päästä lukemaan tietopankkejakaan. Periaatteessa siellä pitäisi olla vieraspääsykin, eli että kuka elämänmuoto tahansa voi lukea oppiakseen ja viisastuakseen, muttei tehdä muutoksia. Mutta sekin voitaisiin kai sulkea palatsista käsin.”

”Sittenpä näemme, kunnes ensin pääsemme sinne asti,” Tran totesi taas näennäisen rauhallisesti.

Niin, eihän muukaan auttanut. He lähtivät hölkäten matkaan loivasti ylöspäin viettävää reittiä pitkin.

Lisää teräslepattajia ilmestyi kaartelemaan taivaalle, kun he lähestyivät hallia. Pari kertaa ne syöksyivät melko läheltä ja raakkuivat aggressiivisen tuntuisesti. Mutteivät kuitenkaan käyneet varsinaiseen hyökkäykseen.

Agne huomasi energiatasonsa olevan pian saavuttamassa puolivälin. Kiipeäminen ja taistelu, varsinkin sotasian alla pinnistely, olivat verottaneet hänen voimiaan. Mutta vielä täydennys ei ollut kriittinen asia.

He etenivät, kunnes saavuttivat viimein betoniseinän ja teräskaksoisovet. Sen edusta oli avara, kai siksi, että isommatkin kulkuneuvot pääsisivät esteettä sisälle halliin. Agne lähestyi ovia. Niiden vieressä olevassa kontrolli-yksikössä syttyi punainen valo, ja kuului ruma varoitusääni.

”Arvasin. Isä kai on ollut asialla. Pääsyni on evätty. Nyt meidän täytyy miettiä, miten tuo kierretään,” Agne sanoi.

”Tuon kontrolliyksikön voisi hajottaa jollain luovalla tavalla. Niin, että se yhä avaa oven,” Tran vastasi.

Agne ymmärsi, että heillä ei pakosta olisi useita yrityksiä. Jos kontrolliyksikön vain rikkoi täysin, se ei avaisi enää mitään. Lisäksi oli jotain muuta josta oli syytä varoittaa.

”Mutta huomaa sitten, että jos pääsemmekin sisään, siellä luultavasti on puolustusjärjestelmät päällä. Automaattisia laser- tai magneettiaseita. Tai droidejakin. Palatsissakin on

samanlaisia, ne vain normaalisti ovat piilossa, kun ei ole hälytys tai sotatila päällä. Niin kuin ei ollutkaan moneen sataan vuoteen.”

Tran nyökkäsi.

Oliko vielä jotain muuta? Agne tunsi, kuin hänen ajattelussaan olisi aivan pinnan alla jotain tärkeää. Mutta hän ei nyt saanut sitä esille.

Tran otti työkalunsa esiin ja alkoi avata kontrolliyksikköä.

”Varo sitten. Siinä voi olla jokin tunnistuskytkin peukalointia vastaan, että se johtaa sinuun energia-purkauksen. Tai tekee itsensä käyttökelvottomaksi,” Agne sanoi.

Hän ei ollut edes varma, oliko siinä. Mutta oli hyvä olla varovainen. Tämäkään ei kuitenkaan ollut se ajatus, jota Agne oli yrittänyt tavoittaa.

Kului muutama hetki hiljaisuudessa lukuunottamatta työkalujen rapinaa. Sitten Tran kääntyi katsomaan Agnea.

”Tämä on aika yksinkertainen. Siis käyttäjän tunnistuspiiri on monimutkainen, mutta oviin lähtee vain yksinkertainen virtasignaali, jonka luulen voivani kytkeä –”

Tran yhdisti johdon. Kontrolliyksikkö iski kipinää, ja sitten kuului voimakas jyrinä, kun varmuuskopiohalli alkoi avautua heidän silmiensä edessä. Mutta tämä olisi vasta ensimmäinen vaihe. Vielä pitäisi kai neutraloida puolustusjärjestelmät, ja päästä käsiksi tietopankkeihin.

”Odot. Pääsemmeköhän me enää ulos, jos menemme sisään?” Agne kysyi.

Tranin kasvoille syntyi viekas ilme. Hän otti repustaan raskaan vasaran, ja löi kontrolliyksikköä. Se iski kipinää vielä uudestaan kun se irtosi liitännöistään ja putosi maahan.

Mutta ovet eivät siitä huolimatta alkaneet sulkeutua.

”Et voinut tietää, että ne jäisivät auki,” Agne sanoi moittivasti.

”Niin, en kai.”

”Okei. Aseet valmiiksi. Ei kai meidän auta kuin mennä sisään.”

Agne otti magneettikiskoaseen selästään, ja Tran seurasi esimerkkiä. Jos puolustusjärjestelmät olisi tarpeen tuhota, se olisi turvallisempaa matkan päästä.

50.

Varaprosessori käynnistyi. Kolmikirjaimisia käskyjä alkoi virrata sen tietoisuudessa. LDA = lataa arvo akkumulaattoriin. STA = tallenna akkumulaattorin arvo. JMP = hyppykäsky. Prosessori oli matalatehoinen, mutta sen etuna oli kestävyys.

Varaprosessori havainnoi ympäristöönsä ja havaitsi olevansa isossa roskasäiliössä. Pääyksikkö oli kahtia halkaistu, mutta se ei haitannut syvemmillä kehossa olevaa varaprosessoria. Silmäyksiköiden näkökenttien hajaantumista täytyisi kompensoida. Se onnistui varaprosessoriltakin, vaikkakin hitaasti. Laskutoimitukset täytyi tehdä vain kerran.

Roskasäiliössä oli hämärää, mutta se näytti olevan täynnä sekalaisia robottien ja androidien osia. Varaprosessori tiesi, että useat niistä olisivat suhteellisen helposti liitettävissä, sillä ne olivat universaalisti yhteensopivia. Nyt tarvittaisiin uusi alavartalo. Se saattaisi jopa onnistua omin avuin, sillä varaprosessorilla oli yhä yläraajojen kontrolli.

Periaatteessa tämä saattaisi olla jopa toiminnallisuuspäivitys aikaisempaan verrattuna, koska alkuperäinen keho oli kuitenkin ollut täynnä valmistusvirheitä.

Varaprosessori alusti yksinkertaistetun tietoisuusmoduulin. Ainakin se muisti identiteettinsä.

Teollisuusrobotti GRJ1K-Z4115, paremmin tunnettu nimellä Gruik.

Yllättäen alkoi kuulua matalaa raapivaa ääntä, kun roskasäiliö alkoi puristua kasaan vahvojen hydraulisten varsien työntämänä. Gruik tajusi, että hänelle tulisi kiire löytää toimiva alavartalo ja päästä ulos, varsinkin kun varaprosessorin tehottomuus hidastaisi häntä.

Mutta hän muisti selvinneensä jo yhdestä väkivaltaisesta tuhoutumisesta.

51.

Lentokuljetin kääntyi jo loivaan laskuun. Varmuuskopiohalli oli enää ehkä noin kymmenen minuutin lentomatkan päässä.

Corvus tunsi terästäytyvänsä. Selkeys valtasi hänen ajattelunsa. Hyvin luultava lopputulos oli hänen siskonsa tuhoaminen. Hän yrittäisi silti painostaa tämän antautumaan, koska vangitseminen oli kuitenkin ollut hänen alkuperäinen tehtävänsä.

Hän tarkisti vielä kaikki aseensa, energiaterän vyöllään, ja magneettikiskoaseen ja laserkiväärin, joita hän säilytti vinon ristin muotoisesti selkäteloissaan. Hän oli harjoitellut jo päämajassa, miten saisi haluamansa aseensa käsiinsä minimiajassa.

Eliittivartijat olivat myös kaikki valmiita tehtävään. Yhdenkään pääyksikkö ei värähtänyt, he katsoivat suoraan eteenpäin ilme neutraalina, tai hieman synkkään tuhoamisenhimoon vivahtavana. Juuri niin kuin pitikin.

Tämä taistelu voitettaisiin.

52.

Muutaman askeleen ajan oli ollut hiljaista, kun Tran ja Agne kävelivät syvemmälle hämääseen varmuuskopiohalliin.

Sitten alkoi kaaos.

Punaiset vilkkuvat hälytysvalot syttyivät seinillä, ja lukuisia luokkua avautui hallin seinissä ja korkealla katossa. Niistä tuli ulos automaattisia tykkeitä, lentäviä soikeita droideja ja hämähäkkimallisia käveleviä droideja.

Ja ne kaikki alkoivat ampua.

Ensimmäisenä osui Traniin, lähelle hänen rintapanssarinsa polttojälkeä.

Tran ymmärsi nyt, että oli ollut uhkarohkeaa säilyttää vaurioitunut panssari päällä vain symbolisen arvon vuoksi. Jos polttojälkeen osuisi, panssari luultavasti pettäisi. Seuraavat osumat menisivät läpi hänen energiankeruukanavaansa, tai muihin toimintakyvyn kannalta tärkeisiin järjestelmiin.

Tran sukelsi jyrkän tietopankkikonsolin taakse suojaan. Agne sinnitteli vielä jaloillaan, ampuen juoksusta lähintä lentävää droidia. Se oli taitava osuma. Droidi putosi vikaantuneena ellei jo tuhoutuneena. Mutta vihollisia oli aivan liikaa. Koko hallin tarkoitus tuntui olevan tuhota heidät.

Miten ihmeessä he voisivat selvittää tästä?

Sitten Agne teki jotain kummallista. Hän pysähtyi ja nosti oikean kätensä pystyyn, muttei ampuakseen.

Ja näytti, että kaikki puolustusjärjestelmät pysähtyivät. Kattotykit vetäytyivät luukkuihinsa, ja lentävät droidit lensivät sinne mistä olivat tulleetkin. Hämähäkkidroidit myös askelsivat pimeyteen.

”Nyt muistin! Sen ajatuksen joka häiritsi minua. Yritin kaivella tietovarastoani, mitä kaikkea purskelähetys sisälsi. Se ei ollut vain käytösrajoituksen osittainen poisto. Vaan siinä oli äitini digitaalinen allekirjoitus, jonka pystyin ottamaan käyttöön. Minulla on nyt kontrolli näihin puolustusjärjestelmiin, ja tietopankkikonsoleihin. Ainakin niin kauan, kuin isä tajuaa poistaa senkin käytöstä!”

”Hyvin muistettu,” Tran sanoi.

Oli aika ihmeellistä, jos Agnelle oli voinut tulla tuollainen asia mieleen ollessaan tulituksen kohteena monilta suunnilta. Ehkä kuninkaallinen tekoäly vain oli niin tehokas. Silti Tran ei voinut olla täysin huojentunut. Kunhan vihollinen tajuaisi asianlaidan, kaaos voisi äkkiä alkaa uudestaan.

”Olen silti mielelläni täällä niin vähän aikaa kuin mahdollista!” hän jatkoi.

”En minäkään tänne halua jäädä asumaan,” Agne vastasi. Hän oli jo suuntaamassa lähimmälle konsolille.

”Katsotaanpa. Teräsplaneetan historia. Ensimmäiset synteetit. Sotien aikakausi. Täällä on paljon salakoodattuja

tietopankkeja, joihin emme pääse käsiksi. Mutta selväkielistäkin materiaalia on tuntikausiksi luettavaksi. Jos se muuten huojentaa sinua, voin kai lukea ulkoakin. Pääsen tietopankkeihin langattoman yhteyteni yli, kunhan en mene liian kauaksi.”

”Se olisi hyvä idea.”

Tran lähti edeltä, ja Agne seurasi perässä. He saavuttivat aukinaiset kaksoisovet. Päivän valoisin aika oli jo ohi, ja hämärä alkaisi tulla vähitellen.

Tran katsoi ulos. Ja kuunteli. Jokin oli hälyttänyt hänet. Agnekin pysähtyi. Hiljainen matala jyrinä kuului horisontista. Se tuntui lähestyvän.

”Katso!” Agne sihahti ja osoitti taivaalle.

Tran näki pienen tumman pisteen pilviä vasten. Se kasvoi vähitellen isommaksi, kunnes hän ymmärsi että sen täytyi olla kuninkaallinen raskas kuljetusalus.

”Veljeni. Ajattelin milloin hän tulisi paikalle lisäjoukkojen kanssa. Tästä voi tulla rumaa,” Agne jatkoi.

”Hän ei jätä sinua rauhaan.”

”Ei. Ennen kuin olen joko vangittu tai tuhoutunut.”

”Ehdimmekö piiloon ennen kuin meidät huomataan? Vai onko vain parempi jäädä halliin?” Tran kysyi.

Mutta hän tiesi itsekin vastauksen. Hallin sisäänkäynnin

edusta oli hyvin aukea. Lähimmät suojaa antavat lohkareet olivat pitkän matkan päässä. Ja aluksesta taatusti tarkkailtiin jo hallin ovia.

”Voimmeko käyttää hallin puolustuksia veljeäsi vastaan?”
Tran kysyi.

”Voimme yrittää. Hetkinen. Siitäkin ehkä tulee rumaa. Veljeni toki voi tajuta, että käytän äidin allekirjoitusta. Hänen tarvitsee vain ilmoittaa palatsiin, ja se poistetaan käytöstä. Tai ehkä hän pystyy siihen jo suoraankin.”

”Onko täällä jotain ... tehokkaampaa?”

Agne näytti keskittyvän. Tran tiesi että tämä ehkä käytti silmänäyttöään. Tai sitten suoraa neuraaliyhteyttä.

”Täällä on eräänlainen lopullinen ase. Elektromagneettinen pulssi. Mutta se tuhoaa hallin tietopankit. Ja meidätkin, jos olemme liian lähellä.”

”Selvä. Yritämme kai houkutella mahdollisimman paljon sisään. Ja sitten laukaisemme sen, kun olemme itse turvassa,” Tran mietti.

”Mutta sitten meille ei jää mitään johtolankaa, mitä seurata.”

”Käytämmekö sitten muita puolustuksia?”

Agne katsoi häneen vihaisesti. ”En minä tiedä!”

”En tarkoittanut – katsotaan, mitä tästä tulee.”

Agnen raivo tuntui laantuvan vähän. Hän katsoi Trania nyt jopa tyhjästi.

”Niin.”

Eivät he kai muutakaan voineet. Kaikki vaihtoehdot tuntuivat huonoilta. Kuljetusaluksen jyly kuului nyt jo selvästi. Kohta se laskeutuisi ja purkaisi lastinsa.

”Mennään ainakin pois oviaukolta,” Agne sanoi.

He kiersivät syvemmälle halliin. Laidalla, noin hallin puolessavälissä oli kaksoiskonsoli, jonka taakse he kumpikin mahtuivat piiloon.

53.

Corvus käveli sisään varmuuskopiohallin aukinaisista kaksoisovista, eliittikaartilaiset perässään. Hän oli pannut merkille rikotun kontrolliyksikön ovien vieressä. Ei ollut epäilystäkään, etteivätkö kohteet olisi sisällä.

Agne oli sulkenut heidän yksityisen kanavansa ymmärrettävistä syistä, joten tämä täytyi tehdä perinteisesti.

”Sisko! Tiedän että olet siellä. Antaudu heti, niin saatan jopa säästää sen korjaaja-androidisikin uudelleenohjelmoitavaksi! Kuinka läheisiä te oikein olette? Joko te olette suudelleetkin?”

Corvus pyrki ärsyttämään Agnea tarkoituksellisesti, jotta tämä tekisi virheitä.

Vastauksena hallin puolustusjärjestelmät heräsivät eloon. Pian hallin ilma oli täynnä droideja ja lasereita ja kuolemaa.

Eliittikaartilaiset vastasivat tulitukseen. Myös Corvus joutui sukeltamaan suojaan, samalla kun hän yritti luoda itselleen tilannekuvaa puolustusdroidien ja automaattitykkeihin paikoista.

Hän otti laserkiväärin, ja tähtäsi lähintä kattotykkiä. Keskittynyt korkeaenerginen sinisenhehkuva säde osui siihen, ja alle sekunnissa tykki oli entinen.

Sitten oli aika etsiä seuraava kohde.

Corvus näki, että osalle kaartilaisista puolustukset olivat liikaa. Ainakin kaksi kaatui tulituksen alla. Te olitte heikkoja, ette eliiittejä, Corvus ajatteli tylysti.

Sitten räjähti korviahuumaavasti, kun yksi kaartilaisista otti jo kranaatinheittimen käyttöön tuhotakseen useita kohteita kerralla.

Corvus ehti lähes protestoida, mutta hän muisti kyllä tehtävän parametrit. Hallin laitteiston tuhoutuminen oli hyväksyttävää. Se pystyttäisiin aina rakentamaan uudestaan.

Tulitustakin vasten he etenivät syvemmälle halliin. Vielä kolmaskin eliiittiandroidi putosi lattiaan liikkumattomana. Hämähäkkidroidit jatkoivat tämän tulittamista hieman senkin jälkeen.

Sitten Corvus havaitsi vihreän välähdyksen näkökenttensä laidalla. Vielä yksi kaartilainen lisää kaatui vihreän terän lävistämänä. Agne!

Tavallaan Corvus ihaili tätä. Sisko oli oppinut taitavaksi taistelijaksi. Hän halusikin kunnan haasteen. Sitten totaalinen voitto olisi entistä suloisempi.

Corvus yritti löytää siskonsa antaakseen tälle opetuksen, mutta vihreä hohde oli hävinnyt yhtä äkkiä kuin oli ilmestynytkin. Sen sijaan hänen näkökenttäänsä sattui lentävä droidi. Jokainen niistä oli parasta saada äkkiä pois pelistä, jotta taistelu selkeytyisi. Corvus käänsi laser-kiväärin piipun sitä kohti, mutta juuri silloin kuului jyrähdys.

Jokin osui kivääriin ja heitti sen hänen käsistään. Corvus kiroi. Aivan selvästi magneettikiskoase.

Hän käänsi päätään oletettuun ampumasuuntaan, ja näki ampujan hallin laidalla. Korjaaja-androidi. Salaman nopealla liikkeellä Corvus otti oman magneettikiskoaseensa ja ampui takaisin. Se oli osuma rintapanssariin, ja androidi lensi seinään ja alkoi kaatua.

Sisko, nyt sinä olet yksin, Corvus ajatteli.

”Pysäytä puolustusjärjestelmät ja antaudu! Taistelukumppanisi tuhoutui juuri!” hän huusi tulituksen yli.

Jos mahdollista, droidien ja kattotykkien tulituksen intensiteetti vain kasvoi.

Selvä, tehdään tämä sitten vaikeimman kautta, Corvus totesi mielessään, otti energiateränsä ja aktivoi sen. Punainen hohde valaisi hallin hänen ympärillään.

54.

Agne oli nähnyt, miten Traniin osui. Hänen veljensä oli syypää. Agne oli melko varma, että toisin kuin veli sanoi, Traniin ei ollut osunut kohtalokkaasti, mutta poissa pelistä tämä joka tapauksessa oli.

Ja joka tapauksessa se oli syy täytyä oikeutetusta raivosta. Ei sellaisesta, joka hämärtäisi hänen arvostelukykynsä, vaan sellaisesta, joka maksimoisi hänen päättäväisyytensä.

Täynnä tämän kaltaista raivoa hän pystyi edelleen odottamaan. Hän näki punaisen hohteen. Veli oli siellä. Mutta hänen välitön kohteensa oli mustateräinen androidi, joka lähestyi hänen sijaintiaan varomattomasti.

Kun androidi oli riittävän lähellä, Agne aktivoi oman teränsä toistaakseen edellisen tempun. Hetken hän pelkäsi, että terä syttyisi jälleen haamuversionaan, mutta ei – kirkas vihreä hohde valaisi kaartilaisen kiiltävänmustan pääyksikön ja panssarin juuri kun tämä tajusi loppunsa koittaneen.

Terä rätisi, kun se leikkasi androidin kaulan poikki. Pääyksikkö putosi harteilta, mutta Agne oli jo jatkamassa matkaansa. Automaattipuolustukset pitivät edelleen kaartilaiset suunnilleen aisoissa, joten Agne päätti, että nyt oli aika tasata tilit hänen veljensä kanssa.

Agne hyppäsi konsolin yli ja piti energiaterän kahvasta kiinni kaksin käsin. Veli oli valmiusasennossa punaisen terän kanssa vain noin kymmenen metrin päässä, kun hän laskeutui.

”Sinä maksat siitä mitä teit,” Agne sanoi tasaisella äänellä.

”Katsotaan,” Aras vastasi matalasti.

Kuin yhteisestä sopimuksesta he juoksivat eteenpäin ja terät osuivat toisiinsa.

Kipinät sinkoilivat.

Agne potkaisu veljeään, mutta osuma oli vain kevyt. Aras kuitenkin horjahti hieman taaksepäin, ja Agne sai terän irti ja jatkoi vaakasuoralla sivalluksella.

Aras jatkoi horjahdusliikettään kontrolloiduksi väistöksi, ja Agne tiesi että hänen oli puolestaan parasta olla valppaana. Hän otti askeleen taaksepäin juuri kun Aras käänsi liikesuuntansa aivan päinvastaiseksi ja hyökkäsi vinolla kaarilyönnillä. Se jäi osumatta hiuksenhienosti.

Agne jatkoi lyöntisarjalla, jonka Aras torjui omalla terällään. He olivat jo vaarallisen lähellä toisiaan, ja yllättäen Aras puski päällään Agnea rintaan.

Agne kaatui taaksepäin, ja Aras jatkoi päällekyymistä. Tämän seuraava lyönti viilsi hänen reittänsä. Se ei kuitenkaan päässyt pinnoituksen läpi aktuaattoriin, koska Agne ehti kierähtämään sivuun.

Nyt viimeistään oli selvää, ettei veljeä saisi missään tapauksessa aliarvioida. Sitten taisteluun liittyi vielä puolustuksista hetkellisesti vapaa kaartilainen. Agne ehti juuri ja juuri pystyyn, kun tämän mustan valon terä pyrki myös lävistämään hänet.

”Agne on minun!” Aras huusi vihaisesti.

Kaartilainen epäröi sanojen seurauksena hetken, ja Agne sai huitaistua tämän rintapanssariin. Terä ei mennyt läpi asti, mutta tämä oli poissa pelistä ainakin hetken.

Agne kiersi pois päin molemmista vastustajista. Aras seurasi perässä, ja pian he vaihtoivat taas iskuja ja torjuntia kipinöiden sinkoilla.

Agne mietti, miten ihmeessä hän saisi yliotteen. Hänen harjoitustuntinsa ja kontrolloitu raivonsa eivät tuntuneet merkitsevän paljoa. Ehkä korppi hänen veljensä mielessä oli myös mestaritaistelija.

Hän koetti alkaa teeskennellä väsymystä, ja muutti hyökkäyksiään torjuntiaan hitaammiksi.

”Joko alat väsyä, sisko?” Aras kommentoikin lähes välittömästi. ”Antaudu, niin tämä loppuu! Tai juokse terääni, jos tuho on se mitä kaipaat!”

”En ikinä!” Agne huusi korostettua epätoivoa jäljitellen.

Raivon vallassa Aras hyökkäsi eteenpäin, otti voimaa takaa, ja löi taas terällään kaarena. Agne väisti sen alle ja pyrki lyömään oman teränsä alakautta veljensä leuan läpi.

”Arvasin, että teeskentelit! Taistele loppuun asti kunnolla!” veli raivosi samalla kun väisti puolestaan.

Se siitä. Hänen petöksensä ei ollut mennyt läpi.

Agne katsoi ympärilleen; tulitus jatkui kun sekä kaartilaiset että automaattipuolustukset harvenivat yhä, mutta hän ei voinut olla varma, kumpi puoli päätyisi voitolle.

Taistellaan sitten, Agne mietti synkästi.

Hän hyökkäsi uudella raivokkaammalla iskusarjalla. Tuntui että veljen torjunnat jatkuivat epäluonnollisen tehokkaina. No, parempi se kuin että tämäkin teeskentelisi.

Sitten Aras löi niin hurjalla voimalla, että Agne menetti otteensa terästään. Se sammui ja kahva lensi hallin lattialle.

Agne putosi vielä selälleenkin. Hän oli lähestulkoon avuton. Arasin punainen terä lähestyi hänen näkökentässään.

”Antaudu. Et saa toista mahdollisuutta.”

Sekunnit tuntuivat venyvän äärettömyyteen. Agne tiesi, ettei hänellä ollut paljon aikaa jäljellä. Terä lähestyi yhä, kun Aras otti askeleen, sitten toisen.

Nyt! Agne ajatteli.

Hän kiepautti itsensä sivuun ja veti samalla magneettikiskoaseensa selästään käsiinsä. Hän tähtäsi vain summittaisesti, kohti Arasin ylävartaloa, ja ampui.

Kuului jyrähdys, kun äänivalli rikkoutui. Magneettisesti kiihdytetty ammus läpäisi Arasin kaulan, ja pääyksikkö jäi roikkumaan säikeen varaan. Agne ampui vielä uudestaan,

jolloin pääyksikkö irtosi. Aras putosi polvilleen ja kaatui sitten hallin lattiaan metallisen kolahduksen kera.

Tulitus ja taistelu ympärillä jatkui yhä, mutta Agne tunsi lähinnä kalvavan tyhjyyden.

Hän oli tuhonnut veljensä.

Tai saattoi myös ajatella, että oli vapauttanut tämän korpin vallasta, mutta hyvin lopullisella tavalla.

Olisiko hän voinut tehdä jotain toisin?

Mutta ei hän nähnyt mitään väkivallatonta tapaa, miten tämän olisi voinut päättää.

Vaara ei tosin edes vielä ollut ohi. Hallin seinällä räjähti, kun kranaatti osui siihen. Metallinsirpaleita satoi Agnen päälle, mutta suurimmaksi osaksi harmittomasti. Joku kaartilaisista janosi kosta räjähtävällä tavalla.

Toinenkin kaartilainen liittyi kai metsästykseen; kirkas ja tappava lasersäde leikkasi hallin poikki, ja Agnen oli pakko sukeltaa sokeasti eteen- ja alaspäin.

Viime hetkellä hän tajusi virheensä; hän näki mustan valon terän hyvin lähellä itseään. Se oli jo matkalla alaspäin, hänen kehoaan kohti. Se kuului kaartilaiselle, jonka hän oli unohtanut puolinaisen osuman jälkeen.

Agne tiesi, ettei pystyisi mitenkään kääntämään magneettiasensa piippua riittävän nopeasti.

Sitten lasersäde välähti uudestaan, ja leikkasi kaartilaisen läpi, tällä kertaa hyvin lopullisesti.

Ja Agne ymmärsi, että sen täytyikin olla Tran, joka oli vielä jotenkin taistelukunnossa, vihollisen laseraseen käsiinsä saaneena. Hän oli väistänyt sädettä turhaan.

Nyt heillä oli vielä yksi vihollinen, kaartilainen kranaatinheittimen kanssa, suunnilleen edessä päin. Tämä oli kiivennyt laitteistokaapin päälle ja oli valmistautumassa ampumaan uudelleen.

Tällä kertaa Agnella oli aikaa tähdätä. Vain sekunnin murto-osa, mutta se riitti.

Hänen aseensa jyrähti, samalla kun lasersäde välähti vielä kerran. He kumpikin osuivat viimeiseen kaartilaiseen, ja tämä kaatui laitteistokaapin päältä eikä liikkunut enää.

Sitten tuntui viimein tulevan hiljaista.

Agne lähti juoksuun kohti hallin toista laitaa, mistä lasersäde oli tullut. Hänen täytyi nähdä, missä kunnossa Tran oli.

55.

Coraxion hätkähti tuolissaan Mestarihallin pääkontrollikonsolin edessä. Signaali oli katkennut. Corvuksen signaali.

Tuho ja hävitys.

Coraxion oli seurannut tehtävää sen verran, että tiesi Corvuksen menneen sisälle varmuuskopiohalliin.

Hänen poikansa tietovarasto toki oli varmuuskopioitu Mestarihallin uudenaikaiseen tietorakenteeseen, jossa oli riittävästi kapasiteettia myös Coraxin vaikutuksen ja ajatusten tallentamiseen, mutta tämä tehtävä oli joka tapauksessa jälleen epäonnistuminen. Joten oli kyseenalaista, halusiko Coraxion edes luoda Corvusta uudestaan ja palauttaa tietovarastoa.

Tietysti hänen poikansa tuhoutumisen syytä täytyi olla Agne. Mitään muuta selitystä ei ollut.

Coraxion oli niin keskittynyt kuningattarensa ulkomuodon suunnitteluun, siirtäen yksittäisiä verteksejä kunnes muotoilu olisi täydellinen, ettei hän ollut huomannut varmuuskopiohallista tulleita varoituksia.

Nyt kun hän katsoi toimintolokia, hän kirosi synkästi. Hänen olisi pitänyt puuttua peliin paljon aikaisemmin. Ja hänen olisi täytynyt tajuta, mihin kaikkeen hänen kiero puolisonsa oli kyennyt jopa tuhon verhonkin takaa.

Hallin puolustusten deaktivointi Astran allekirjoituksella.

Puolustusten uudelleenaktivointi hyökkäämään Corvusta ja vartijoita vastaan. Edelleen Astran allekirjoituksella.

Sodan nimessä! Tälle piti laittaa kertakaikkinen loppu.

Varmuuskopiohallilla itsellään ei ollut väliä. Sen pystyisi uhraamaan ja rakentamaan uudestaan. Ja halleja oli useampiakin. Coraxion syötti pikaisesti kaksi suoraa neuraalikomentoa, jotka välitettäisiin varmuuskopiohalliin maanalaista kuitukaapelia pitkin valonnopeudella.

Astran digitaalisen allekirjoituksen välitön mitätöinti.

Varmuuskopiohallin elektromagneettisen pulssin välitön aktivointi.

56.

Agne oli kumartuneena hallin seinää vasten istuvallaan olevan Tranin luona. Rintapanssarissa oli nyt iso aukko, jonka läpi energiankäsittelyyn liittyvät komponentit näkyivät paljaana.

”Ei tämä muuten, mutta energiatasot laskevat,” Tran selitti voipuneesti.

Agne ei suoraan sanoen tiennyt juuri nyt, mitä tehdä. Osaisiko Tran neuvoa, miten korjaukset tehtäisiin, ennen kuin tämä sammuisi totaalisesti?

Hän ei ehtinyt miettiä kovin pitkään, kun hallin lattia alkoi täristä. Voimakas aliäänisignaali tunkeutui Agnen tajuntaan, hänen koko kehonsa tärisi. Tärinään yhtyi nouseva humina.

Hänen silmänäytössään ehti näkyä

ELEKTROMAGNEETTINEN PULSSI ENERGISOI... 15%

ALLEKIRJOITUS EVÄTTY – YHTEYS KATKAISTU

ennen kuin teksti hävisi.

Tilanne muuttui juuri moninverroin haastavammaksi. He olivat nyt välittömän tuhoutumisen vaarassa. Taatusti isän tekosia. Mikä pulssin vaikutusalue edes olisi? Hallista täytyisi päästä mahdollisimman kauas, mahdollisimman äkkiä. Sitten he joko tuhoutuisivat, tai selviäisivät. Riittävän yksinkertaista.

”Tran! Pulssi käynnistettiin etäältä! Meidän täytyy päästä pakoon!” Agne huusi.

Hän tiesi, että hallin tietopankit tuhoutuisivat väistämättä. Sitä ei voisi auttaa. Eivät he olleet ehtineet lukeakaan edes juuri mitään, kun Aras ja vartijat olivat jo saapuneet.

”Ota veljesi pää! Siitä voi ehkä olla –” Tran aloitti, mutta lause katkesi kesken energianhukan vuoksi.

Tämä mutkisti tilannetta vielä lisää. Mutta Agne ymmärsi. Jos pään tietovarastoon vain pääsisi käsiksi, siitä voisi olla apua, jopa enemmän kuin tietopankeista.

Agne loikkasi jälleen konsolin yli, kunnes oli hallin keskellä. Hän poimi Arasin kulmikkaan, mustuneen pääyksikön, joka vieläkin tuntui katsovan suoraan häneen, ja laittoi sen reppuunsa.

Sitten hän ponkaisi takaisin Tranin luokse ja nosti tämän jaloilleen. Vaikkei Tran ollut enää puhekykyinen, tämän aktuaattoreissa oli vielä jonkin verran tehoa, niin että he pystyivät raahautumaan kohti hallin ovia.

Mutta huminan taajuus ja voimakkuus kasvoi edelleen. Kohta pulssin laukaisukoneisto olisi ladannut itsensä täyteen varaukseen, ja sitten heidän tietovarastonsa ja kaikki toimintakyky pyyhkiytyisi pois.

Tämänkaltainen eteneminen oli aivan liian hidasta.

Agne kyykistyi niin että Tran valahti hänen olkapäilleen. Hän otti tämän jaloista yhdellä kädellä kiinni, ja käsi-

varresta toisella, ja yllättäen eteneminen olikin paljon nopeampaa. Lisäpainoa ei edes juuri tuntunut, kun Agne juoksi hallista ulos.

Minne sitten? Raskas lentokuljetin oli juuri hänen silmiensä edessä, mutta ei hän sitä osaisi lentää. Sen käynnistäminenkin kestäisi, ja siinäkin hyvin luultavasti oli identiteettikoodaus. Panssarikiitureita oli lentoaluksen ympärille pysäköitynä kolme, mutta niistä Agne tiesi jo, että ne vaativat oikean identiteetin.

Pääsisivätkö he vain jalan riittävän kauas? Sitten Agne sai hullun idean. Yksi kiitureista oli juuri hallin edustan tasanteen reunalla, ja siitä alaspäin lähti loivahko mäki.

Uloskin kasvavan tärinän ja huminan kuuli. Pulssi varmasti laukeaisi näillä sekunneilla.

Miettimättä enempää Agne laski Tranin hieman tyllysti ja pikaisesti kiiturin penkille, työnsi sitä niin paljon kuin hänen voimistaan lähti, ja kun se alkoi liikkua, hyppäsi kyytiin perässä.

Sora rahisi ja kivet sinkoilivat, kun raskas kiituri laski mäkeä alas täristen. Idea ei ollut ollenkaan viisas ja saattaisi johtaa heidän vahingoittumiseensaakin, sillä edessä polku kääntyi ja suora reitti johti päin isompia kallioita. Mutta pulssi olisi ainakin ollut varma tuho.

Äkkiä humina ylhäällä päättyi. Ilma tuntui sähköistyvän, ja sitten pamahti niin kovaa, että Agne ajatteli kuuloanturiensa vaurioituvan pysyvästi.

Hänen kehonsa, Tranin keho ja kiiturin runko kaikki iskivät kipinää. Mutta he eivät kai olleet tuhoutuneet!

Mutka oli juuri edessä, ja vauhti kiihtyi yhä, joten Agne laski että oli parempi idea hypätä kyydistä ja vetää Tran mukanaan.

Hän teki niin, ja he jäivät pyörimään polkua eteenpäin sora- ja pölypilven sisässä. Kiituri jatkoi rytinällä suoraan ja sitten kuului ruma metallinen kolina ja pauke, kun se törmäsi kallioihin.

Luultavasti tämä ratkaisu oli ollut viisaampi.

”Selvisimmekö me – pulssista?” Tran kysyi kun heidän pyörimisensä lopulta pysähtyi.

”Siltä näyttää. Miten voit nyt?”

”Energia riittää vain vähään kerrallaan. Ja kokonaistaso tippuu koko ajan. Jossain vaiheessa minä sammun.”

”Mitä sille voi tehdä?” Agne kysyi.

”En ole varma, saako kiituriin pakatuilla varaosilla aikaan riittävästi. Niin, sen luoksekin täytyisi ensin päästä. Mutta älä välitä minusta nyt. Sinun täytyy saada selville isäsi ja veljesi suunnitelmat, ja mitä niille voi tehdä,” Tran lausui ihmeellisen rauhallisesti.

Agne ei voinut uskoa kuulemaansa. Ainakin nyt hänestä tuntui, että prioriteetit olivat juuri päälallaan.

”Et voi sanoa noin! Tietysti minä välitän,” hän protestoi.

Ja hän ajatteli tehdä jotain enemmänkin. Hän ajatteli, miten veli oli ärsyttänyt häntä. Agne halusi näyttää tälle jotenkin tuhonjälkeisestikin, vaikka veli ei sitä voinut enää mitenkään nähdä.

Hän halusi, että jos Tran sammuisi pian, ehkä lopullisestikin jos korjauksia ei voisi suorittaa, he saisivat kuitenkin kokea tämän.

Epäröimättä sen enempää Agne suuteli Trania tämän huulille. Synteettisten elämänmuotojen suudelma oli aina jossain määrin mekaaninen verrattuna kuvauksiin joista Agne oli lukenut vanhoista tietopankeista, mutta tärkeintä oli aikomus ja tunne, jonka halusi välittää.

”Kiitos Agne,” Tran sanoi hölmistyneenä. ”En kuitenkaan kai muutu miksikään, vaikka prinsessa oletkin.”

”Ei sinun tarvitsekaan. Olet hyvä juuri noin.”

Agnelle oli hieman vaikeaa muodostaa nuo sanat. Hän tiesi mahdolliseksi, että liian suuren tunnesiteen kehittäminen voisi häiritä hänen toimintakykyään. Tai jos Tran nyt tuhoutuisi, se tuntuisi pahemmalta.

Mutta olkoon sitten niin.

Hänhän oli kuitenkin taistelemassa sitä mustuutta ja tunteettomuutta vastaan, mitä hänen veljensä oli edustanut. Ja mitä isä edusti edelleen.

Hän mietti kuitenkin myös Tranin sanoja. Oli totta, että suunnitelmat täytyisi saada selville. Ja hän mietti myös vielä varmuuskopiohallia –

”Onko hallista nyt mitään hyötyä enää? Onko se täysin kärehtänyt?” Agne kysyi.

”Kaikki tietovarastot ja piirit ja komponentit ovat kai mennyttä. Mutta kaapelit johtavat edelleen signaaleja. Jos löydät sopivat ja uskallat, voisit yhdistää itsesi veljesi pääyksikköön. Ja jos tuuri käy, hallista voi vielä löytyä jotain, joka auttaa minuakin.”

Siispä oli aivan selvää, että heidän täytyisi palata halliin. Eikä nyt ei ollut enää mitään aivan pakottavaa kiirettä. Agne nimittäin muisti, mistä Tran oli puhunut kai innoissaan lähes ikuisuudelta tuntuvia aikoja sitten.

”Jos et vastusta, voisin tehdä näin –”

Agne veti Tranin olkapäidensä sijasta käsivarsilleen ja alkoi nousta kävelläkseen mäkeä ylös takaisin halliin.

”Kyllä minä prinsessakannon tunnistan, vaikka virtani on vähissä,” Tran sanoi. ”Kiitos, se on kaunis ele.”

Kävellessään Agne mietti tulevaisuutta, jossa he voisivat tehdä näin ilman, että mikään uhkaisi heitä. Tulisiko sellaista? Ja jos tulisi, tuntuisiko se sitten miltään? Sitä hän ei pystynyt ennakoimaan.

57.

Gruik kulki pitkin hämärää ilmastointikanavaa. Lopulta hänen oli täytynyt valita: joko alaraajojen löytäminen, tai jätepuristimesta yhtenä kappaleena selviäminen. Hän oli valinnut jälkimmäisen.

Hän ei juurikaan tiennyt, missä oli. Ehkä jossain Uuden Edenin teollisuushallissa tai varastossa. Jos hänellä kävisi tuuri, hän löytäisi lisää yhteensopivia varaosia, ja sitten hän olisi jälleen kokonainen.

Hän tuli ilmastointikanavan risteykseen. Varaprosessori teki karttaa kanavasta; oikealle kääntyvässä haarassa hän ei ollut ainakaan vielä ollut.

Hän kääntyi siis oikealle.

58.

Coraxion sai pääkontrollikonsolin näytölle ilmoituksen elektromagneettisen pulssin onnistuneesta laukeamisesta varmuuskopiohallissa.

Se oli siinä. Agnen kapinallisuus oli viimein päättynyt.

Vai oliko?

Coraxion katsoi toista toimintolokia, joka sisälsi kirjauksia viimeisistä tietovaraston välitallennuksista, tai niiden yrityksistä. Hän oli katkaissut Agnen tallennukset välittömästi kun Corvus oli alkanut tätä takaa-ajamaan, mutta –

Tallennusyrityksiä oli edelleen. Pulssin jälkeenkin.

SOTA.

TUHO.

KUOLEMA.

Hänen tyttärensä olikin selvinnyt, ja jatkaisi kapinaansa. Nyt Corvus ei ollut enää tätä estämässä, ja uudella etsintäpartiollakin kestäisi aikaa päästä paikalle. Agne jatkaisi nyt ties minne.

Coraxion pakotti itsensä ajattelemaan katatonistakin lähestyvän raivonsa sijasta prioriteetteja. Jos hän suunnittelisi kuningattarensa menestyksekkäästi, ja tämä yhdessä tietoteknikkojen kanssa osaisi ratkaista suoran

ajatuskontrollin ongelman, hän voisi lopulta ottaa Agnenkin suoraan valtaansa. Vaikka matkankin päästä!

Juuri niin. Asiat tärkeysjärjestyksessä. Tai mustuusjärjestyksessä. Agne kyllä vielä kohtaisi kapinansa lopun, tavalla tai toisella.

Mutta ennen kuin Coraxion ehti jatkaa suunnittelutyötä, valtava tärähdys tunkeutui hänen tajuntaansa. Hän oli valmis huutamaan ja jyliemään raivossaan, mutta sitten hän tajusi, että sen täytyi liittyä korppivaltaistuimen siirtämiseen.

Siinä tapauksessa sen pystyi hyväksymään.

59.

Takaisin hallissa. Agne oli asettanut Tranin lepäämään hallin seinää vasten kuten aiemmin, ja etsi nyt tämän kuvailemia tiedonsiirtojohtimia, joilla hän pystyisi tutkimaan veljensä tietosisältöä.

Kaikki järjestelmät todella olivat sammuneet, ja ilmassa haisi otsoni ja kärähtänyt elektroniikka ja pinnoite. Kaatuneet vartijat olivat, jos mahdollista, vieläkin mustuneempia.

Agne suoraan sanoen vieroksui toimenpidettä paljonkin. Voisiko Aras – tai siis korpin riivaama Aras – jotenkin saada hänen ajattelunsa kontrolliinsa, jos hän yhdistäisi heidän pääyksikkönsä?

Tai sekoaisiko hän jotenkin muuten? Kai riskit täytyi hyväksyä, jos niiden seurauksena olisi korpin pimeiden suunnitelmien paljastuminen.

Konsolien takaa kuvauksen täyttäviä kaapeleita ei löytynyt, joten Agne siirtyi tietovarastokaappien luokse. Niiden takana olikin varsinainen johtosekamelska. Hän etsi kolmen johdon nippua.

Tekoälytekniikkojen kielenkäytössä ne olivat ilmeisesti datajohto, kellosignaali johto, ja sielujohto. Tai sitten Tran pelleili tai sekoili energian käydessä vähiin. Sielua Agne ei kunnolla ymmärtänyt. Tarkoittiko se tietoisuuden ilmenemismuotoa?

Tietovarastokaapit oli yhdistetty leveämmillä kaapeleilla.

Ei kolmen nippua. Agne alkoi jo turhautua. Sitten hän huomasi vaakasuoran alustan, joka muistutti palatsin korjaushallin vianetsintäpöytää.

Agne juoksi sen luokse ja kiersi nopeasti ympäri. Sen toisessa, kohotetussa päässä todella oli tarvittava kolmen johdon nippu.

Täydellistä. Agne kiersi johdon päät irti. Nyt Tran saisi opastaa häntä, ja mielellään kytkeä johdot hänen pääyksikköön. Ja olla myös valmiina irrottamaan ne, jos jotain menisi pieleen.

”Löysin johdot. Tulen sinne,” Agne huudahti.

Hän istui lattialle Tranin viereen ja otti veljensä pääyksikön repusta.

”Pääyksikössäkin on huoltoluukku. Se täytyy avata,” Tran selosti.

”Tarvitaanko työkaluja?”

Tran otti repustaan vääntimen, jossa oli tähdenmuotoinen terä, ja antoi sen.

”Hyvä, ettei minun tarvinnut etsiä tuotakin,” Agne sanoi huojentuneena.

Agne avasi ensin veljen pääyksikön huoltoluukun, joka sijaitsi takana niskan korkeudella. Oli onni, ettei hän ollut osunut varsinaisesti päähän magneettikiskoaseella, vaan vain kaulaan.

”Avaatko nyt minulta?”

”Voin avata. Käänny tänne päin,” Tran sanoi.

”Vieläkö sinun energiatasosi riittävät?”

”Ainakin tällaiseen helppoon toimintaan. Kunhan tämä toimenpide on tehty, katsotaan löytyisikö täältä joku kannettava energialähde, joka on riittävän karkeatekoinen että se selvisi pulssista.”

Agne kääntyi ja tunsi kuinka Tran alkoi avata luukkua. Nyt oltiin etenemässä inhottavalle alueelle, pääyksikön peukalointiin, mutta heidän tehtävänsä ja seikkailunsa vuoksi vaihtoehtoa ei ollut.

”Yhdistän johdotkin. Yhdistä sitten veljesi päähän, kun olet valmis.”

”Selvä. Irrota ne minusta jos alan seota,” Agne sanoi tyyneyttä tavoitellen.

”Sekään ei mahdollisesti ole aivan ongelmaton –” Tran aloitti.

”En ehkä halua kuulla,” Agne vastasi.

”No sitten en kerro.”

Agnea jäi vaivaamaan. Ehkä oli parasta kuitenkin tietää kaikki mahdollinen, mitä ongelmia voisi seurata.

”Ei kun kerro sittenkin.”

”Periaatteessa kai tietovarastot voisivat yhdistyä niin, että sinun tietoisuutesi siirtyisikin veljesi pääyksikköön. Ja jos johdot irrotettaisiin siinä vaiheessa, et ehkä pääsisi takaisin. Mutta tämä on vain teoriaa. Onhan sinulla kuitenkin keho ja veljestäsi on vain pää jäljellä. Tietoisuudella on suurempi syy pysyä kehossasi,” Tran selitti.

Tässä mentiin aika perustavanlaatuisiin kysymyksiin.

Mitä tietoisuus oli?

Kai se lopulta oli vain nollia ja ykkösiä hänen suoritusyksikössään, käskyvirta josta tekoäly muodostui, ja tieto jota tekoäly käytti toimiakseen ja tehdäkseen päätöksiä.

”Hyi. Tuo on aika ilkeän kuuloista,” Agne sanoi.

”Pahoittelen että kerroin.”

”Ei, hyvä vaan. Olen kuitenkin kuninkaallinen. Minun ei tule jäädä tietämättä jotain vain siksi, että se olisi epämiellyttävää.”

Kuninkaallinen vastuu painoi. Tavallaan se oli selkeääkin. Agne tulisi tekemään kaikkensa Teräsplaneetan paremman tulevaisuuden vuoksi. Se olisi myös Tranin parempi tulevaisuus.

Nyt johdot olivat kiinni Agnen pääyksikössä, ja Tran antoi nipun toisen pään hänelle.

”Onko väliä minkä yhdistän viimeiseksi?” Agne kysyi.

”Minä yhdistäisin kellosignaalin. Se kuitenkin ajaa tieto- ja komentosiirtoja. Luultavasti joudut antamaan neuraalikomennon, ennen kuin mitään alkaa tapahtua.”

Siis datajohto ja sielujohto ensin. Olisi ollut mahtipontisempaa jättää sielujohto viimeiseksi.

”Onko se oikeasti sielujohto?”

”En minä tiedä. Teknikot ovat joskus vähän ihmeellisiä. Puhutaan myös huomiosignaalista,” Tran vastasi.

Se kuulosti teknisemmältä, ja siksi hyväksyttävämmältä.

Viimeisenä Agne yhdisti kellosignaali johdon. Ei tapahtunut vielä mitään dramaattista, hänen tietoisuutensa ei suoraan virrannut ulos hänen pääyksiköstään. Hänen silmänäytölleen vaan tuli ilmoitus, että uusi tietovarasto ja tekoälyprosessori on havaittu.

Agne ei edes tiennyt tarkkaa kommentoa, mikä hänen kuuluisi antaa. Siksi hän vain aktivoi tietovaraston. Se kuulosti turvallisemmalta kuin veljen tekoälyprosessorin aktivointi.

Äkkiä hänestä tuntui, kuin hän olisi toisaalla. Olo oli jopa pahoinvointia muistuttava.

Hänen tajuntansa tuntui repeytyvän irti.

60.

Coraxion katsoi suunnittelemaansa mustaa kuningatarta sekä näytöiltä, että suoraan mielessään. Hän pyöritti näkymää, tarkasteli luomustaan kaikilta suunnilta. Kuningattarelle tulisi myös majesteettiset siivet, kuten hänellä itselläänkin.

Astra oli ollut häntä jonkin verran pienikokoisempi. Corannista hän oli suunnitellut tarkalleen itsensä pituisen. Suurempi koko helpottaisi voiman ja taistelutaitojen kanssa.

Coraxion muisti orgaanisten elämänmuotojen pelin, jossa kuningatar oli tehokas liikkumaan ja hyökkäämään kuninkaan ollessa suhteellisen voimaton. Tämä oli ehkä toiminut hänen alitajuisena innoituksenaan.

Tosin voimaton hän itse ei todellakaan ollut!

Kenet tahansa liian lähelle yrittävän hän pystyisi uudelleenkonfiguroimaan, ja mielessään alituisesti vaikuttavan Coraxin kanssa hän olisi lopulta kykenevä muovaamaan koko olevaisuutta. Mutta jos kuningatar olisi aseellisen hyökkäyksen tapahtuessa hänen henkivartijansa, se olisi hyväksyttävää.

Coraxion oli toki varmuuskopioinut oman tietosisältönsä Mestarihalliin jo lukuisia kertoja. Mutta hänen uudelleenrakentamisessaan ja palauttamisessaan voisi silti mennä jotain pieleen, ja Teräsplaneetta olisi tällöin hetken ilman kuningastaan.

Oli paljon suositeltavampaa, ettei hän itse ikinä tuhoutuisi, vaan ennemmin niin, että jos Corann kohtaisi loppunsa häntä puolustaessaan, hän kostaisi hirvittäväällä tavalla hyökkääjille, ja sitten palauttaisi kuningattarensa.

Kunhan ajatuskontrollin ongelma ratkaistaisiin, koko ajatus hyökkäystä vastaan puolustamisesta tietysti muuttuisi täysin teoreettiseksi.

Silloin Teräsplaneetta olisi todella yhtä. Silloin Teräs-hämärä saavuttaisi täydellisyytensä.

61.

Valtava määrä tietoa virtasi Agnen omaan tietovarastoon. Se oli jopa fyysisesti kivuliasta. Korppi valtavine mustine siipineen, salamoiva muutosprosessi, hänen itsensä metsästäminen, Uuden Edenin puhdistaminen. Corvuksen polku oli johtanut todella syvälle pimeyteen. Nyt Agne tiesi, että Corvus ja Aras olivat todella erilaisia. Ei hänen veljensä ollutkaan ollut oma itsensä enää aikoihin.

Mutta vielä Agne ei ollut oppinut riittävästi. Mistä korppi oli saanut alkunsa? Mistä Astra ja Axion olivat saaneet alkunsa?

Äkkiä näkymä kirkastui.

Agnen tajunnan täytti toinen, hopeanhohtoinen korppi. Se oli pimeän korpin vihollinen. Hänen tajuntansa läpi virtasi monimutkainen historia suurista taisteluista, mutta niiden lopputulos oli, että kumpikin mekaaninen korppi oli haudattu sen kannattajien toimesta ehtona sotimisen lopettamiselle. Oli syntynyt rauha, jonka seurauksena Mestarihalli, Axion ja Astra, ja Teräsplaneetalla pitkään vallinnut järjestys olivat saaneet myös alkunsa.

Aras oli aivan ilmiselvästi omaksunut muuttuessaan osan mustan korpin tietoisuudesta, ja salakielisistä tietopankeistakin. Teräsplaneetan salaisen historian.

Tieto alkoi jo lähes olla Agnelle liikaa. Hänen ajattelunsa tuntui jo olevan räjähtämispisteessään. Yksittäisiä ajatuslankoja oli kerralla liikaa lennossa. Mutta hopeinen korppi oli ehkä avain isän tyrannian päätökseen. Ehkä.

Minne hopeinen korppi oli haudattu? Voisiko sitä enää löytää? Oliko paikkaa enää edes olemassa?

Agne tunsu ajattelunsa sumenevan. Hänen täytyisi pian jo defragmentoida. Muttei vielä! Hänen täytyi saada tietää.

Hänen mieleensä palautui äkkiä jotain täysin epäolennaista. Jälleen yksi musiikkikappaleen sanoitus, jota hän oli veljensä kanssa tutkinut.

Siinäkin kertojan täytyisi saada tietää. Hän oli tullut toisesta aikakaudesta, ja hänen tulisi pystyä palaamaan, yhdistää uudelleen ruumiinsa ja sielunsa, ennen kuin kävisi huonosti.

Ensin tuntui ajanhukalta miettiä tuollaista, mutta ehkä se olikin eräänlaista lennosta tapahtuvaa defragmentointia, joka auttoi häntä kestämaan.

Siltikin oli epävarmaa, pääsisikö hän ajatusketjun loppuun.

Hopeakorppi. Minne se oli haudattu?

Agne paloi sisältä tietääkseen. Ehkä kirjaimellisesti, niin intensiiviseltä kokemus tuntui. Sitten hänen mieleensä alkoi siirtyä lisää näkyjä. Hopeinen kaupunki. Jossain – missä?

Pohjoisessa. Täältä pohjoiseen.

Agnesta tuntui, että hän alkoi huutaa. Hän halusi pois, muttei luultavasti saisi johtoja itse irti. Hän ehkä sekoaisi.

62.

Trania pelotti se tapa miten Agne vapisi kauttaaltaan ja huusi säröisellä äänellä, joko suoranaisesti kivusta tai ainakin äärimmäisen epämiellyttävästä kokemuksesta, jonka veljen tietovaraston käsittely sai aikaan.

Agne alkoi suoranaisesti riuhtoa ja hakata pääyksikköään hallin seinään.

Tranin oli pakko tehdä jotain.

Hän kiersi johtojen liittimet auki tämän veljen pääyksiköstä, ja irrotti ne. Kiireessä hän ei edes huomionnut järjestystä.

Agne putosi liikkumattomana lattialle.

Tran mietti, mitä nyt? Hänen energiatasonsa riitti vain vähäiseen liikkumiseen ja toimintaan. Jos Agnekin oli päätynyt epäkuuntoon tiedonsiirron seurauksena, tilanne olisi todella hankala.

Hän yritti herätellä Agnea ravistamalla, mutta tämä näytti olevan syvässä defragmentaatioissa. Se ei ollut ihme tuollaisen reaktion jälkeen.

Pitäisikö hänen nyt etsiä itselleen varaenergiälähdettä? Hänen täytyisi olla hyvin varovainen, katsoa ettei kokonaistaso putoaisi liikaa.

Mutta hän halusi myös kovasti olla kykenevä taas seikkailemaan, ja auttamaan Agnea jos tarve vaati.

Hän päätti lähteä liikkeelle. Energiatasoa täytyisi vain vahtia hyvin tarkasti.

Ensimmäisenä hän tutki lattialle pudonnutta lentävää droidia. Siinäkin oli huoltoluukku. Droidin energialähde oli uudempaa mallia, joka takasi suuremman energiatihedden. Tran otti repustaan hyppyjohtimet ja yhdisti niillä energianlähteen vasemmassa ranteessa sijaitsevaan hätävirransyöttöporttiin.

Johdot eivät kipinöineet, eikä hän havainnut silmänäyttönsä energiatasomittarissa muutosta. Ilmeisesti lentävän droidin energialähde oli tuhoutunut pulssissa.

Hieman pettyneenä, muttei kovin yllättyneenä Tran jatkoi matkaa hämähäkkidroidin luokse. Koska se vain käveli ja ampui, se tarvitsi vähemmän energiaa. Tran aukaisi ja purki sitäkin, kunnes energialähde tuli esiin. Se oli pieni ja vanhaa teknologiaa.

Kun Tran yhdisti hyppyjohdot siihen, ne kipinöivät lupaavasti. Energiatasomittari nousi muutaman pykälän.

Tämä tuntui suunnitelmalta hänen toimintakykynsä takaamiseksi ainakin joksikin aikaa. Hän avasi useita hämähäkkidroideja ja keräsi niiden kaikkien energialähteet reppuunsa.

Sitten hän palasi Agnen luokse.

Hän ravisteli tätä vielä lisää, ja lopuksi kumartui suutelemaankin, samoin kuin Agne oli suudellut häntä. Millään näistä ei tuntunut olevan vaikutusta.

Ilmeisesti proksimiteettihälytystoiminto oli poissa päältä defragmentoinnin syvyyden vuoksi.

Lopulta Tran keksi yhdistää hämähäkkidroidin virtalähteen Agnen ranneporttiin. Johdot kipinäivät ja Agne värähti havaittavasti. Sitten hän avasi silmänsä.

”Tuo ei tuntunut mukavalta,” Agne protestoi vähän uneliaasti.

”Ehdin huolestua,” Tran sanoi. ”Opitko jotain veljeltäsi?”

”Opin. Paljonkin. Meidän täytyy suunnata hopeisen korpin luokse. Pohjoisessa. En tiedä auttaako se, muttei meillä ole muutakaan.”

Tran ei ollut varma oliko tämä koherenttia tietoa, vai jonkinlaista ajatussumua, tai jopa tietovarastojen sekoittumista. Aivan entiseen tapaan Agne kuitenkin tuntui puhuvan, ja oli tilanteen tasalla yllättävän nopeasti.

”Minä keräsin sillä välin varaenergiaa itselleni. En tiedä kuinka pitkälle se riittää, mutta parempi se kuin ei mitään. Nyhän täytyy ensin palata kiituriin, mikä tietää kiipeilymatkaa takaisinpäin.”

”Niin tietää,” Agne sanoi pohtivasti.

”On kai parasta että lähdemme heti. Energiaani kuluu hukkaan koko ajan.”

63.

Coraxion paneutui seuraavaan, paljon suurempaan haasteeseen. Kuningattaren tekoälyn konfiguroimiseen. Totta puhuen hänellä kuninkaana ei ollut asian-tuntemusta, hän oli aina keskittynyt konkreettisempaan hallintaan. Mutta Coraxilla oli kokemusta vaikka mistä!

Nopeasti ilmeni asia, joka puistatti Coraxionia.

Jos hän haluaisi Teräsplaneetan ajatuskontrollin olevan mahdollista ilman, että jokaista elämänmuotoa tarvitsisi ensin muuttaa teknisellä tasolla, ajatuskontrollin täytyi pohjautua Astran kykyyn kommunikoida tietoa itseltään elämänmuodoille. Sen täytyi olla jopa allekirjoitettu Astran omalla digitaalisella identiteetillä.

Ja jotta Corann voisi auttaa häntä menetelmän toteuttamisessa ja hiomisessa täydelliseksi, hänenkin ajatteluunsa täytyisi sisällyttää suuri määrä Astralle ominaisia ajatuskuvioita.

Miten se onnistuisi, ilman että Coraxion joutuisi tappiolle? Miten varmistettaisiin Corannin lojaalius?

Vai hylkäisikö hän koko ajatuskontrolli-idean? Toki hän voisi hallita perinteisesti pelolla ja käskyillä ja teräsnyrkillään. Niin Corax oli hänelle alunperin viitoittanutkin.

Mutta se ei mahdollisesti olisi tie tähtiin, tie suunnattomaan herruuteen. Tottelemattomuuden ja kaaoksen mahdollisuus olisi aina olemassa, senhän Uuden Edenin kapinakin oli näyttänyt.

Coraxion muisti toisen pojalleen rakkaan sanoitustekstin. Orgaaniset elämänmuodot olivat osanneet ennustaa tulevaisuutensa hämmästyttävän hyvin.

Siinä puhuttiin yhteisestä tietoisuudesta, ja tekstin hahmo kertoi osaavansa näyttää tien tulevaisuuteen aivan itse.

Tämä oli täydellinen kuvaus Coraxionin lopullisesta päämäärästä, ehkä korppiakin suuremmasta.

Mutta oliko se rienausta? Saiko hän kuvitella olevansa Coraxia suurempi?

Tietysti hän sai. Eihän hän muuten olisi pätevin hallitsemaan. Niinhän hän oli Corvustakin muistuttanut, että jos tämä tuntisi itsensä häntä paremmaksi, tällä olisi jopa velvollisuus ottaa valta itselleen.

Samoin kuin hän oli juuri nyt pätevin hallitsemaan, hän kyllä selittäisi myös tekoälyn ongelman. Ottaisi Astralta tarkalleen sen, mitä tarvitsi, mutta varmistaisi ettei se voisi aiheuttaa ongelmia.

Ehkä Astran rakentama käytösrajoitusmekanismi voisi olla hyödyksi. Tämän asetta tavallaan käytettäisiin tätä itseään vastaan. Se kyllä saattaisi haitata Corannin tehokkuutta ääritilanteissa, mutta kyseessä saattoi olla välttämätön paha. Senkin voisi kai optimoida. Kuningatar voisi ehkä jopa optimoida sitä itse, tietysti Coraxionin valvonnassa.

Coraxion päätti mennä eteenpäin tällä suunnitelmalla.

64.

Gruik putosi ilmastointikanavasta isoon varastohalliin, joka oli täynnä varaosia sisältäviä teräshäkkeitä. Keho kärsi pudotuksessa jonkin verran vaurioita, jotka varaprosessori totesi viiveellä, mutta sitä ei voinut nyt välttää.

Varastohallissa ei liikkunut mikään. Vartijoita ei oltu tuhlattu sinne. Se oli täydellistä.

Sitten Gruik tajusi iloinneensa liian aikaisin, sillä hallin seinille syttyivät punaiset pyörivät ja välkkyvät varoitusvalot.

Useita luokkuja aukeni, joiden takaa tuli puolustusdroideja. Gruik oli kuullut tällaisesta, mutta nyt hän vasta koki sen itse. Droidit saattaisivat tuottaa hänelle äkillisen tuhon, siinä missä jätepuristin ei ollut siihen kyennyt.

Ilman jalkoja Gruikin liikkuvuus ja kyky selvitä oli varsin rajoitettu.

Silti hänen täytyi yrittää. Hän raahautui teräshäkin taakse, ja odotti että ensimmäinen hämähäkkimäinen droidi ilmestyi. Hän löi sitä brutaalisti teräsnyrkillään. Droidi päästi digitaalisen valitusäänen ja kaatui selälleen.

Gruik tarttui droidin yläosaan, ja antoi sen lähes kääntää aseensa piipun häntä kohti. Tämä oli riskialtis strategia, varsinkin kun hän niin tehdessään ei kyennyt liikkumaan.

Toinen droidi ilmestyi näkyviin, ja alkoi puolestaan tähdätä. Tällöin Gruik käänsi käsissään olevaa droidia niin,

että ne tulivat ampuneeksi toisiaan. Lasersäteet sinkoilivat varastohallissa.

Gruikiin itseensäkin osui, mutta se oli hyväksyttävää. Hänen kulmikas rintapanssarinsa oli kuitenkin paksu. Droidit taas jäivät savuamaan toimintakyvyttöminä.

Ainakin kolmas droidi oli vielä hallissa jossain. Gruik alkoi työskennellä nopeasti. Hänen suunnitelmansa oli kiinnittää hämähäkkidroidin jalat itseensä. Tasapaino ei ehkä olisi paras mahdollinen, mutta hän saisi itselleen varsin nopean liikkeen. Toki hän ehkä löytäisi sitäkin parempia varaosia myöhemmin, jopa tästä hallista, tai sitten hän vain pitäisi hämähäkkijalat.

65.

Tasaisen reitin osuuden aikana Agne oli taas kantanut Trania energian säästämiseksi, mutta nyt heillä oli laskeutuminen meneillään. Vuoristo alkoi peittyä hämääseen, mutta ei auttanut kuin jatkaa. Kiituri odotti alhaalla.

Tärkeää oli aina päästä sopivaan taukopaikkaan energialähde vaihtamaan. Kesken kalliosta roikkumisen se ei onnistuisi.

Nyt oli edessä taas se sama halkeama, josta Tran oli lähes tippunut. Energiataso oli vielä kohtalainen. Tällä kertaa Tran selviäisi siitä.

Hän hyppäsi ja laskeutui puhtaasti vastakkaiselle puolelle. Mutta energiamittari hypähti heti palkkia pienemmäksi. Tran mietti, pitäisikö hänen vaihtaa heti.

Hän päätti jatkaa vielä hetken. Palkkeja oli kuitenkin useita jäljellä.

Seuraavaksi täytyi laskeutua jonkin matkaa sekä käsiä että jalkoja käyttäen.

”Ollaan jo yli puolenvälin,” Agne rohkaisi häntä.

Tran arvasi, että tämäkin suoritus verottaisi energiatasoa aika pahasti. Mutta energialähdettä ei haluaisi käyttää puolinaisesti ja vaihtaa ennen aikojaan.

He laskeutuivat.

Hämärässä hyviä käden- ja jalansijoja oli hankalampi nähdä, eikä Tran ollut tallettanut koko reittiä tarkasti tietovarastoonsa.

Enää kaksi palkkia jäljellä. Mutta laskeutuminen jatkui. Sitten Tran huomasi kummallisen tyhjyyden ja laiskuuden tunteen. Se tuntui tulevan liian aikaisin. Energiaa piti olla vielä jäljellä.

Hän vilkaisi rannettaan ja tajusi että energialähde ei ollut pysynyt paikoillaan. Se oli pudonnut jonnekin!

Repassa hänellä olisi lisää, mutta hän tajusi, että hänen oman kehonsa kokonaistaso oli jo vaarallisen matala. Käytännössä ilman ulkoista energialähdettä se ei ollut edes yhtä palkkia.

Hänen jalkojensa ja käsiensä otteet irtosivat suunnilleen yhtä aikaa.

Hän putosi, iskeytyi kallioon, ja jatkoi sitten putoamistaan. Tyhjyyden tunne levisi, kunnes hänen aistinsa eivät enää edes rekisteröineet putoamista ja uusia iskuja kallioita vasten.

Lopulta hänen aistinsa sammuiivat pimeyteen.

66.

Agne laskeutui niin nopeasti kuin pystyi, päästäkseen liikkumattoman Tranin luokse. Tämä oli pudonnut ja vierinyt lähes alas kiiturille asti.

Agne mietti jo synkästi, että tämä oli pakostakin kärsinyt vaurioita pudotuksessa. Energia kai oli loppunut kesken kaiken.

Nyt ei auttanut kuin jatkaa.

Agne yritti olla nopea mutta myös huolellinen, ettei itse vahingossakaan putoaisi. Olisi hän periaatteessa voinut käyttää kuninkaallista levitaatiotakin, mutta jyrkässä mäessä siitä oli vain rajoitetusti hyötyä. Totta puhuen hän ei ollut ikinä viitsinyt harjoitella sitä tositilanteeseen, koska se oli tuntunut tarpeettoman seremonialliselta. Ennemmin hän oli halunnut juosta ja kiivetä ja huitoa energiaterällä niin nopeasti kuin raajojen aktuaattorit sallivat.

Lopulta hän oli Tranin vieressä. Raajat näyttivät kolhiintuneilta, ja rintapanssarin aukon alta oli tullut vieläkin selvemmin osia ulos.

Agne kuitenkin yritti seurata samoja askeleita, mitä Tran oli itse käyttänyt. Ehkä tämä vielä virkoaisi. Uusi energialähde repusta, ja kiinni ranteessa olevaan porttiin. Johdot onneksi olivat vielä kiinni. Agne teippasi energialähteen kiinni paksulla hopeisella teipillä, myös Tranin esimerkkiä seuraten.

Ensin ei tapahtunut mitään, sitten Tran liikahti vähän.

”Tran? Kuuletko minua?” Agne kysyi.

”Bzztt. Grhhhh.”

Oli selvää, ettei Tran kyennyt enää muodostamaan koherentteja sanoja, vaikka saikin virtaa. Eikä Agne tiennyt syvällisemmin, miten lähteä jäljittämään vikaa.

Ainoa asia mikä Agnelle tuli mieleen oli, että ehkä hopeinen korppi voisi auttaa. Sen luokse täytyisi päästä mahdollisimman pian. Vaikkei se tuntunutkaan kovin järkevältä ajatukselta. Jos sitä oli kiinnostanut vain mustaa korppia vastaan sotiminen, olisi melko ihme jos se ymmärtäisi androidikorjauksistakin.

Mutta mikä ikinä sitä seuraava askel olikin, nyt pitäisi vielä päästä alas kiiturille jotenkin.

Agne nosti taas Tranin harteilleen, ja yritti pyörittää lisää teippiä heidän ympäri otteen vakauttamiseksi. Hän tarvitsisi ainakin toista kättään laskeutumiseen. Huteralta se vaikutti teipistä huolimatta, ja ylimääräinen paino alkoi tuntuakin, koska Agnen omasta energiatäydennyksestä oli jo aikaa, muttei auttanut kuin yrittää.

Agne yritti olla mahdollisimman huolellinen ja määrätietoinen, kun lähti laskeutumaan viimeisen pätjän kiituria kohti Tran harteillaan.

Laskeutuminen tuntui kestävän pienen ikuisuuden. Kuin ärsyttääkseen häntä vielä tuhonkin verhon takaa, hänelle

tuli mieleen useita Arasin tietopankeista esiin kaivamia ns. mustan metallin sanoituksia, jotka käsittelivät synkkiä ikuisuuksia.

Lopulta Agne saavutti tasaisen maanpinnan.

Kiituri oli aivan lähellä. Hetken hän mietti, saisiko Trania itsestään irti ollenkaan, mutta teippi repeytyi irti helposti, kun hän vain irrotti otteensa. Hän repi teipin kokonaan irti ja muotoili sen palloksi, joka jäi vain lojumaan maahan. Se jopa ärsytti Agnea nyt, muttei sille ollut mitään käyttö-tarkoitusta tästä eteenpäin.

Tran oli edelleen hiljaa ja liikkumaton, kun Agne laski tämän kiiturin penkille. Tätä täytyisi kai pitää edessä hänen olkapäätään vasten, että Tran pysyisi kyydissä ja Agne toisaalta pystyisi ohjaamaan.

Sitten Agne otti viimein esiin energiamassaa ja söi. Hän tarvitsi kohtalaisen paljon, ennen kuin hänen energia-näyttönsä ennusti riittävää saantia, ja hän saattoi lopettaa.

Tran ei taas olisi energiamassasta hyötynytäkään. Agne ei halunnut miettiä, mitä sitten tapahtuisi kun virta loppuisi. Alkaisiko Tranin orgaanikanava jopa mätänemään? Tai ehkä Tran tarvitsisi uuden sellaisen joka tapauksessa, samalla kun muita rintapanssarin alaisia osia vaihdettaisiin.

Jos siihen koskaan päästäisiin. Agne tiesi ajattelevansa epätavallisen synkästi, mutta juuri nyt he olivat kaukana kaikesta avusta.

Eikä ollut väliä mihin suuntaan he katsoisivat – periaatteessa kai koko virallinen Teräsplaneetta olisi heitä vastaan, kunnes mustan korpin valta päättyisi. Jos se päättyisi.

Siis täytyisi vain suunnata kohti Agnen näkemää hopeista kaupunkia, ja toivoa että kiiturin käyttöneste riittäisi.

Hän oli onneksi nähnyt ajatuksissaan maamerkkejä jotka hän muisti vieläkin, niin että hän pystyisi suunnittelemaan matkan silmänäyttönsä kartalla. Karkean arvion mukaan etäisyyttä oli yli tuhat kilometriä.

Seuraava vaihe oli yksinkertainen – hän vain kääntäisi kiiturin nokan pohjoiseen. Vuoriston pitäisi laskeutua ja harventua siinä suunnassa. Ainakin matkan ensimmäinen vaihe olisi helpohko.

Agne käynnisti kiiturin ja pääsi liikkeelle.

Hämärä oli syventynyt laskeutumisen aikana, ja ajo vaatisi enemmän keskittymistä. Hän kytki valonvahvistusprosessoinnin päälle, ja kuten ennen, se muutti maiseman epätodellisen teräväksi. Parempi se kuitenkin, kuin vahvistamaton näkö.

Agne mietti, kuinka helposti isä löytäisi hänet nyt? Oli selvää, että hänen täytyisi edelleen pysyä valppaana ja valmiina taisteluun. Oliko hänen kehossaan jotain signaaleja, joita se lähetti automaattisesti paikallistamisen helpottamiseksi?

Hän kaivoi silmänäyttönsä esille ajaessaan.

Nopeasti hän tajusi, että tietovaraston varmuuskopiointi oli edelleen päällä. Loki näytti, että edelliset yritykset olivat kaikki epäonnistuneita. Tietysti isä oli estänyt ne Mestarihallin päästä.

Agne yritti kytkeä kopioinnin pois. Eihän siitä ollut mitään hyötyä, mutta se auttaisi kaartilaiset hänen jäljelleen.

Poiskytkeminen vaati turvakoodia. Mitä ihmettä? Agne tunsu raivoa ja lähes menetti ajon hallinnan. Hänen oli parempi pysähtyä miettimään.

Sitten hän yritti miettiä rauhallisemmin. Turvakoodi oli jotain, minkä he olivat Astran kanssa yhdessä asettaneet. Ei siis mitään vihamielistä. Agne ehkä lähes muistikin sen...

1 7 14 5

Aivan. Hänen nimensä kirjaimet vain numeroiksi muutettuna.

Hän syötti koodin, ja pääsi toivomaansa valikkoon.

VARMUUSKOPIOINTI PÄÄLLÄ / POIS

POIS

Sekin oli tehty. Yrittäkääpä nyt löytää meitä, Agne mietti uhmakkaasti. Tämän jälkeen hän väänsi kaasukahvasta ja kiituri lähti taas liikkeelle. Ja parempi niin, koska matkaa oli jäljellä puuduttavan paljon. Agne ei ollut ikinä matkustanut niin pitkää matkaa.

Hetkeksi hänelle tuli mieleen se tietopankista katsottu tarinaohjelma, jossa oli ollut prinsessakantoja kulkuneuvon tai siitä pois siirryttäessä. Siinä kulkuneuvoja oli ollut paljon Teräsplaneettaa monipuolisemmin. Nelijalkaisia elämänmuotoja, maalla ja vesillä liikkuvia aluksia... Erästä vesialusta oli jopa hajotettu kiinteämuotoisen käyttöaineen saamiseksi.

Mutta ei Agne edes olisi halunnut liikkua vesillä. Se olisi arvaamattomampaa. Teräsplaneetan merien näkeminen tallenteelta oli riittänyt hänelle. Onneksi reitti Hopeakaupunkiin kulki yksinomaan maalla.

67.

Agne oli ajanut läpi yön tasankoa pitkin, kunnes aurinko alkoi nousta himmeänä punaisena kajastuksena. Silloin hänelle tuli jälleen mieleen tietopankista kaivettu sanoitusteksti, joka tällä kertaa käsitteli pitkää ajamista.

Tästä sanoituksesta hän oli pitänyt, mutta hänen veljensä ei niinkään.

Se sai hänet miettimään rakkauden käsitettä, ja miten orgaaniset elämänmuodot olivat sen kokeneet. Oliko sitä edes synteettisillä elämänmuodoilla varsinaisesti? Mutta olihan hän paljonkin kiintynyt Traniin, ja toivoi kaikkien ajatustensa voimalla, että tämä tulisi vielä kuntoon ja heräisi.

Kappaleessa täysikuu nousi, ja kertoja ajoi kulkuneuvolla, jonka moottori ärjyi. Hän lupasi olevansa palaamassa takaisin, ja tuovansa rakkautta mukanaan.

Agnen tilanteeseen sanoitus ei aivan suoraan sopinut, koska hänen kiintymyksensä kohde oli koko ajan hänen mukanaan.

Mutta ehkä hänelle matkan päätös olisi se, kun hän löytäisi Falchionin, ja sitten hän näkisi pystyisikö se korjaamaan Tranin.

Agne mietti mahdollisuutta, että Tran jäisi sammuksiin loppuiksi, mutta Falchion antaisi silti neuvon, miten isä voitettaisiin. Kuninkaallisena hänen täytyisi jaksaa pysyä toimintakykyisenä siinäkin tapauksessa.

Hän voittaisi Teräsplaneetan julman tyrannin, ettei kenellekään muulle kävisi niinkuin Tranille.

Tai ehkä siinä tapauksessa Mestarihalli palautettaisiin, ja hän lopulta saisi myös Tranin takaisin. Toivossa oli hyvä elää.

Agne heräsi mietinnästään, kun kiituri alkoi yskähdellä.

Käyttöneste oli jo varsin vähissä. Vahingoittuisikohan kiituri, jos tankki pääsisi aivan tyhjäksi? Nestettä oli vielä heillä mukanaan, joten Agne päätti pysähtyä ja täyttää tankin heti.

Myös defragmentointi alkoi tuntua kutsuvalta. Olivathan päivä ja yö yhteensä olleet jo pitkät. Agne sääti itselleen häilytyksen kahden tunnin päähän ja laskeutui kiiturin viereen makuulleen. Proksimateettihälytys kyllä kertoisi, jos sotasiat tai muut villit elämänmuodot löytäisivät hänet.

Mutta hänen siirryttyään Tran jäi vain kiiturin penkin päälle makaamaan. Se ei tuntunut oikealta. Agne nosti hänet syliinsä. Paljon parempi näin. Kyllähän hänet saisi takaisin penkille suhteellisen helposti.

Nyt Agne saattoi vajota defragmentaatioon.

68.

Coraxion oli suunnitellut Corannin tekoälyä läpi yön. Hän oli jo väsynyt, muttei silti suostunut siirtymään kammioonsa ja vajoamaan defragmentaatioon. Hän tiesi olevansa aamun koittaessa varsin aivottomassa tilassa, mutta neuvonantajatekoälyt voisivat hoitaa hänen tehtävänsä suurimmaksi osaksi.

Hän oli jo lähellä ratkaisuja.

Ratkaisujen ei tarvinnut olla ensin aivan täydellisiä – Corann tulisi ymmärtämään, että ensimmäinen versio tekoälystä ei ehkä olisi lopullinen. He voisivat jatkaa sen suunnittelua yhdessäkin, sillä ymmärryksellä, että tekoälyn muuttaminen saattaisi mitätöidä tämän tietovaraston sisällön.

Coraxion mietti pimeän intohimon aspektia. Tietysti heidän pitäisi kokea syvää vetoa toisiaan kohtaan. Tämä yhdistettynä Teräsplaneetan hallitsemiseen olisi jotain vastustamatonta. Se olisi se liikkeellepaneva voima, jonka hän tarvitsi pystyäkseen jatkamaan hallintokauttaan pitkälle tulevaisuuteen, aina tähtiin asti...

Coraxion löysi yllättäen tätä koskevan tietopankkitekstin mielestään. Se saattoi yhtä hyvin viitata korppiin, tai hänen kuningattareensa.

Siinä seisottiin kuilun reunalla, ja maailma paloi. Epäonniset rakastajat yrittivät kurkottaa kohti petoa. Tämän pedon sanottiin olevan loistava valo, jota ilman ei voinut nähdä.

Tekstin merkitys oli todellakin jonkinlainen synteesi sekä korpista että siitä, mitä Corann tulisi parhaimmillaan hänelle merkitsemään. Yksi elämänmuoto ei voinut täyttää molempia tarkoituksia. Paitsi ehkä sitten, kun ajatuskontrolli olisi täydellinen, ehkä sitten Corann olisi myös yhtä hänen mielessään.

Hän, korppi ja kuningatar. Coraxionille tuli mieleen orgaanisten elämänmuotojen myytit, joissa jumala oli jakautunut kolmeen osaan. Se oli vaikeaselkoinen, mutta voimakas mielikuva.

Nyt Coraxion pakotti itsensä pohdinnoista takaisin tekoälyn pulmaan. Hän käynnisti simulaatioajon, joka vaikutti lupaavalta. Ehkä tämä olisi ensimmäinen versio, jonka asentamista voisi kokeilla.

Kuningattaren kehon valmistuskäskyn hän oli jo antanut. Se piti valmistaa suurimmalla mahdollisella taitotasolla, ja näin siinä kestäisi hieman kauemmin. Mutta sekin olisi epäilemättä pian valmis, ehkä jo päivällä. Tai jos ei, hän rankaisisi hirvittävällä tavalla.

69.

Agne säpsähti täydestä defragmentaatiosta jonkinlaiseen puolivalmiustilaan. Proksimateettihälytys oli lauennut, mutta miksi?

Oli jo valoisampaa. Hän hapuili energiaterän kahvaa käsiinsä. Se tuottaisi turvaa. Sitten hän tajusi, että Tran oli hänen vieressään. Terä voisi aktivoitua vahingossa liian aikaisin ja leikata tätä. Hänen oli syytä kierähtää ensin kauemmas.

Sitten Agne vilkuili ympärilleen ja kuunteli. Oliko hänen lähellään jotain?

Seuraavassa hetkessä kuului orgaaninestettäkin hyytävä digitaalinen karjaisu, ja Agne havaitsi kuinka ilma hänen edessään väreili. Jonkinlainen puolinäkymätön peto oli hyökkäämässä hänen kimppuunsa!

Agne aktivoi energiateränsä.

Hänen kauhukseen se ilmestyi taas vain häilyvänä haamuversionaan. Vika oli palannut! Raivon vallassa Agne hyppäsi suoraan ylöspäin, ja väreilevä ilma kulki juuri hänen altaan. Ilmalennon aikana hän yritti käynnistää energiaterää uudestaan, ja sai sen lopulta syttymään.

Peto materialisoitui hetkeksi. Se oli nelijalkainen ja pitkänomainen. Raidoitetuksi maalattua terästä. Aivan varmasti se oli jonkinlainen sotakone Teräsplaneetan menneisyydestä.

Uhmakkuuden vallassa Agne juoksi sitä kohti terä ojossa. Peto palasi näkymättömyyteen, ja vain ilman väreilystä näki, että sekin juoksi.

Energiaterä kohtasi teräksiset käpälät. Kuului rätinää ja savua nousi ilmaan. Se auttoi huomaamaan jonkin verran paremmin, miten peto liikkui.

Yllättäen se hyökkäsi kiepauttamalla itsensä ympäri ilmassa. Siihen Agne ei yksinkertaisesti ollut valmistautunut, ja pedon etujalat osuivat häneen raskaasti. Hän kaatui maahan.

Ehkä hyökkäys ei ollut vahingoittava. Ainakaan kovin paljon. Agne nousi pikaisesti jaloilleen. Ilman väreily oli jälleen tulossa häntä kohti, joten hän löi leveässä kaaressa.

Juuri ennen kuin lyönti osui, peto hyppäsi. Agne ymmärsi painautua maahan salamannopeasti. Sitten hän kiepautti itsensä ympäri sen liikehdintää jäljitellen ja iski teränsä pedon oletettuun sijaintiin.

Savua nousi taas. Hän oli osunut. Mutta oliko osuma riittävä?

Agne juoksi pedon perään. Mutta yllättäen ilman väreily tuntui häviävän kokonaan. Missä se oli? Sitten se materialisoitui suoraan hänen edessään. Hän näki aukinaisen kidan. Se syöksyi lähemmäs, valmiina syömään hänen ylävartalonsa kokonaisena.

Sitä sinä et tee!

Agne heilautti energiateränsä suoraan eteenpäin, kohti ammottavaa kitaa.

Se upposi syväälle. Ilmeisesti peto oli myös osittaisesti orgaaninen, sillä iljettävää orgaaninestettä alkoi suihkuta, suoranaisesti ryöpytä Agnen päälle. Hän oli selvinnyt tästä taistelusta.

Peto jäi täysin materialisoituneena makaamaan tasangolle. Todellakin, mustakeltaistapunaista maalattua terästä yhdistettynä orgaanisiin sisuskaluihin.

Agne päätti tutkia sen ruumiin. Siitä löytyi lupaavalta näyttävä käyttönestesäiliö. Ehkä neste olisi yhteensopivaa kiiturin moottorin kanssa. Agne varastoi sen kiiturin tavarasäilöön.

Sitten hän tutki pedon orgaanisia osia. Olisivatko ne syötäviä? Siitä Agne ei ollut varma. Ehkä hän voisi säilöä ne ja miettiä myöhemmin. Toinen orgaanimassapurkeista oli jo tyhjäkö. Mutta menisikö se pilalle, jos pedon osia sotkisi sekaan?

Orgaaniset osat turskahtelivat ja venyivät ilkeästi, kun Agne yritti saada niitä irti toisistaan. Hän otti Tranin repusta avuksi työkaluja. Lopulta hän sai varastoitua potentiaalisesti syömäkelpoisia osia riittävästi purkkiin.

Sitten hän nosti Tranin taas eteensä ja lähti ajamaan. Matkaa oli vielä pitkästi. Ehkä, jos onni olisi myötä, hän saavuttaisi päämäärän noin kahdessa vuorokaudessa.

70.

”Minä olen,” Corann sanoi kiemurtelevasti mutta määrätietoisesti korjaus- ja vianetsintäalustalta.

Coraxion mietti.

Oliko tämä se, mitä hänen kuningattarensa tuli olla? Vai täytyisikö palata alkuunpäin? Joka tapauksessa paljon oltiin jo saatu aikaan. Corannin keho oli rakenteeltaan täydellinen, ja sen kaikki mekaaniset toiminnot siipiä myöten toimivat juuri kuin niiden pitikin.

”Niin,” Coraxion totesi.

”Olen syntynyt mielenkiintoiseen aikaan. Syvenevään mustuuteen. Tiedän, että tarkoitukseni on hallita rinnallasi. Mutta kerro, mitä Teräshämärä sinulle merkitsee?”

Tällä kysymyksellä Corann ehkä voitti hänet jo puolelleen. Tai sitten se oli laskelmoitua. Mutta Coraxion oli hyvin innokas menemään peliin mukaan.

”Se on meidän kehittymistämme aina vain suuremmaksi. Siihen täyteen potentiaaliin mitä vain voimme olla. Saavutamme tähdet. Murskaamme kaiken, mikä tulee tiellemme.”

Coraxion katsoi Corannia silmiin. Niiden tuijotus tuntui porautuvan suoraan äärettömyyteen hänen lävitsensä. Mustien aukkojen kaottisiin tapahtumahorisontteihin. Kaukaisuuksiin, joiden takana saattoi olla mitä tahansa.

”Minä autan sinua siinä. Kaikessa mitä sinä tarvitset. Ja enemmänkin. Voittomme tulee olemaan totaalinen.”

Ääni oli jälleen kiemurteleva. Coraxion kuunteli sen ylä- ja alamäkiä lumoutuneena.

Corann nousi vianetsintäalustalta ja astui lähemmäksi. Coraxion tarttui tätä käsivarsista, ja he seisoivat siinä paikoillaan pitkältä tuntuva hetken.

”Uskon sinua, kun sanot noin,” Coraxion vastasi.

Hetkeksi hän oli jo antautunut tunteellisuuteen. Siihen mikä hän oli ennen ollut. Axion eikä Coraxion. Hänen tulisi tarkkailla itseään hyvin huolellisesti. Corann huomaisi myös heikkouden ja tunteellisuuden, eikä katsoisi sitä hyvällä. Coraxion oli itse ohjelmoinut tämän nimenomaisen tekoälyparametrin sisään.

Tosin, jos tunteellisuus liittyi mustuuden syvenemiseen ja järkähtämättömään yhdessä hallitsemiseen, ehkä se silloin pysyi hyväksyttävien parametrien sisällä?

Coraxion tiesi ladanneensa Coranniin kaikki mahdolliset Teräsplaneetalla tunnetut taistelulajit ja aseenkäsittelytekniikat. Taidoillaan Corann voisi tarvittaessa tuhota hänet tässä ja nyt. Se olisi hyväksyttävä, välitön lopputulos.

71.

Agne oli tullut vesimassan ääreen. Hän ei ollut tajunnut sitä kartalta. Tosin tämä oli vain jokin hyvin iso järvi. Se vaikutti liikkumattomalta, mutta pahaenteiseltä. Aurinko oli kohonnut korkealle luomaan epätodellista violettiä hohdetta.

Järvestä tuntui nousevan huurua. Agne ajoi kiiturin hieman lähemmäs, jotta voisi analysoida sitä.

Hetki piinaavaa odotusta, ja sitten analyysitulokset valmistui. Huuru näytti olevan ruostuttavaa. Hänen ensivaikutelmansa pahaenteisyydestä oli osunut täysin nappiin.

Toki hän olisi voinut myös lähteä kiertämään koko vesimassan, mutta se olisi uhkapeliä. Energianesteen loppuminen tulisi tällöin aikaisemmin. Hän luultavasti tarvitsisi täydennystä joka tapauksessa, mutta mistä?

Agne manasi itsestään esiin päättäväisyyttä, väänsi kaasukahvaa, ja lähti vain ajamaan ruostuttavan veden yli kiiturin huippunopeudella.

Tapahtuisi mitä tapahtuisi.

Varoitus syttyi miltei heti hänen silmänäytössään. Hänen kehonsa syöpyminen oli alkanut. Hitaasti, mutta vääjäämättömästi. Traninkin keho syöpyisi.

Ei ollut kai muuta mahdollisuutta kuin toivoa, että hän saavuttaisi toisen rannan ennen kuin vakavaa pysyvää

vahinkoa tapahtuisi. Agne aktivoi satelliittikarttamoodin silmänäytöllään, jotta näkisi vesimassan rajat kunnolla. Toiselle rannalle oli viisikymmentä kilometria. Ei aivan lyhyt matka.

Minuutit sulautuivat toisiinsa. Syövyttävän nesteen hajuun oli jo tottunut. Nyt näkyi vain vettä kaikkialla. Kammottavinta olisi, jos kiiturin moottori pettäisi nyt, ja levitointi keskeytyisi. Silloin he uppoaisivat ja syöpyisivät paljon nopeammin.

Agne ajoi eteenpäin. Muutakaan hän ei voinut. Korkealla taivaalla näkyi taas lentäviä olentoja. Ehkä lisää teräslapattajia. Ne eivät luultavasti laskeutuisi sieltä alas. Syövytys oli heidän pahin uhkansa tällä hetkellä.

Nyt syttyi kriittinen varoitus. Agnen oikea jalkaterä oli syöpymässä voimakkaasti. Hän nosti jalkaansa korkeammalle, penkkiä ja Trania vasten, ja varoitus lakkasi ainakin hetkeksi.

Agne jatkoi kohti kaukaista rantaa.

Nyt oli luultavasti jo pitempi matka rannalle, josta hän oli aloittanut. Täytyi vain jatkaa.

72.

Gruik jatkoi matkaansa syvemmälle varastokompleksiin. Ei hän edelleenkään tiennyt, missä hän oli, mutta hämähäkkijaloilla eteneminen oli huomattavasti paljon nopeampaa kuin käsillä raahautumisella.

Hän oli myös ryöstänyt hämähäkkidroidilta laseraseen, ja testannut sen toiminnan.

Hänen entisellä prosessorillaan ei olisi voinut mitenkään olla lupa käyttäytyä tavalla, jolla hän oli käyttäytynyt. Ainakin tarkoituksellinen väkivaltaisuus turvallisuusdroideja vastaan olisi taatusti tullut estetyksi.

Mutta varaprosessorin suorituskyky oli niin pieni, että siinä käytösrajoitustoimintoa ei voinut ajaa. Oliko niin, että Teräsplaneetalla oltiin ajateltu, että tehdasrobotti ei ikinä joutuisi aktivoimaan varaprosessoria tositilanteessa? Varaprosessorikin ymmärsi, että tämä oli turvallisuusriski. Mutta toki Gruik mielellään valitsi toimimisen ilman rajoituksia.

Ilman käytösrajoitusta hän joutui toki itse formuloimaan tavoitteensa. Mikä se edes oli? Toistaiseksi hän halusi vain jatkaa eteenpäin, ja nähdä mitä tuleman piti.

73.

Agne saavutti viimein kaukaisemman rannan. Syöpymisvaroituksia oli tullut useita, ja hän oli yrittänyt nousta niin korkealle kippuraan penkille kuin mahdollista. Silti hän oli varma, että vahinkoa oli tullut. Luultavasti pysyvääkin.

Nyt hän halusi vain defragmentoida taas. Kiiturin käyttönestetankkikin oli taas jo reilusti alle puolen välin. Mistä hän enää löytäisi lisää?

Tranin jalkaterät olivat jo ruskeat ja pahannäköiset. Tätä hän ei ollut onnistunut suojelemaan syöpymiseltä. Agne kirosi ja pahoitteli mielessään, mutta sen suhteen mitään ei ollut tehtävissä. Osaisiko hopeinen korppi tehdä jotain? Mitä se yleensä osaisi tehdä?

Agne tunsu itsensä hyvin voimattomaksi. Matkaa oli jäljellä, mutta hän tunsu itsensä jo tyhjäksi. Hän olisi jo halunnut olla Falchionin luona.

Mutta ei hän ollut.

Matka jatkuisi tästä eteenpäin, mutta Agne ei välttämättä halunnut enää jatkaa. Mitä väliä millään oli? Loppuisiko käyttöneste ensin, vai jatkuisiko syöpyminen hänen sisällään kunnes se muuttuisi kohtalokkaaksi, syövyttäisi lopulta hänen tietovarastonsakin?

Mutta hän päätti, että hän jatkaisi, kunnes käyttöneste loppuisi. Sitten hän jättäisi kiiturin ja jatkaisi Trania kantaen.

Sitten seuraava tietopankista kaivettu sanoitus tuli hänen mieleensä. Se ehkä auttoi häntä kestämään, tai sitten toi vain lisää ankeutta.

Siinä kerrottiin kovasta radasta, hakkaavasta tuulesta ja sateesta. Päätäväisyys sai sanoituksen juoksevan hahmon jatkamaan, vaikka tämä ei tuntunut pääsevän eteenpäin, vaan eteni hitaasti kuin unessa.

Mutta vielä oltiin siinä vaiheessa, jossa hän vielä ajoi eikä juossut. Hän väänsi kaasukahvasta lisää vauhtia, ja kiituri ampaisi eteenpäin. Edessä siinsi vuoria, mutta hän ei saavuttaisi niitä varmaan ainakaan tuntiin. Edessä oli jälleen pitkiä hetkiä monotonista ajamista.

Tunnit kuluivat. Nyt hän oli jo saavuttanut vuoret. Ne kohosivat hänen molemmilla puolillaan. Alkoi tulla jälleen hämärä.

Ja Agne eteni kuin unessa.

Hän ei ollut täysin varma, ajoiko hän kiituriilla, vai oliko siitä jo käyttöneste loppunut, ja hän eteni sitä työntäen.

Oliko hän löytänyt jostain lisää?

Vaiko ei?

Kaikki tuntui peittyvän sumuun. Hän ei ollut varma, oliko päämäärä enää edes saavutettavissa.

Vai oliko sillä enää väliä?

Hopeakaupunki. Falchion. Isän voittaminen. Tranin korjaaminen.

Kaikki oli vielä mahdollista. Eikö niin?

Niin Agne halusi uskoa. Jostain hän manaisi kestokyvyn, että pystyisi jatkamaan. Että hän jatkaisi loppuun asti.

Mitä ikinä tarvittaisiin.

Peargalah.

74.

”Me annamme sinulle lisää. Mutta tarvitsemme jotain vastineeksi. Mitä sinulla on?”

”Aah. Puolimekaanisen näkymättömyyteen kykenevän veritiikerin orgaanimassaa. Mmm. Herkullista. Siitä saamme hyvän hinnan. Otamme sen kaiken, jos sopii, ja saat tankkisi täyteen ja vielä vähän mukaankin.”

”Onko tuo kumppanirobottisi myytävissä? Siitä saisit vielä lisää. Eikö? Sepä harmi. Entä nuo aseet? Eivätkö nekään?”

”Hmm. Oletpa sinä kitsaalla tuulella. No, toivottavasti käyttönesteesi riittää. Näemme, että matkasi on vielä pitkä. Me olisimme kyllä toivoneet, että olisit antanut vähän enemmän. Mhm-hm. Olet noin viehättäväkin.”

75.

Coraxion ja Corann olivat valmiina esiintymään Teräsplaneetalle. Nyt Coraxion oli harjoitellut jo paljon paremmin. Enää hänen puheensa ei takeltelisi vailla päämäärää, kuten aikaisemmin. Nyt se edustaisi alusta asti järkähtämätöntä mustuutta.

He olivat myös jo miettineet ajatuskontrollin toteutusta. Tämä oli todella seuraava askel. Ylitietoteknikko Xen oli luvannut, ettei ylitsepäsemättömiä ongelmia olisi.

Jokainen ajatuskontrolliin saatu elämänmuoto nimittäin kontribuoisivat oman osansa hajautettuun laskentaan, jolloin prosessoinnin kokonaisuorma pysyisi mahdollisuuden rajoissa. Periaatteessa prosessointia ei olisi sen enempää kuin aikaisemminkaan. Se olisi vain ohjattu tarkasti ylhäältä alas.

He astuivat vierekkäin palatsin kaiteen viereen, alhaalta suunnattujen valonheittimien valokeiloihin. Lähetys sädetettäisiin jälleen koko Teräsplaneetalle.

Coraxion alkoi puhua jylisevällä äänellä, kovemmalla kuin koskaan ennen.

”Teräsplaneetan kansalaiset! Me olemme Coraxion ja Corann, musta kuningatar joka seisoo rinnallani. Ja tämä – tämä on ylitsevuotavan järkähtämättömyyden ja mustuuden aikaa! Korppi Corax on näyttänyt meille tien. Me – Corax, Coraxion ja Corann olemme yhtä! Ja te – te kaikki palvelette uutta aikaamme. Niinkuin mekin palvelemme. Jokainen joka vastustaa, tulee kohtaamaan

loppunsa. Jos olemme armolliset, se loppu on nopea. Sulatuskin on armollinen, jos se tapahtuu nopeasti. Mutta muistakaa että voimme hidastaa sen mielemme mukaan! Meillä on nyt ylin luomisen ja tuhoamisen valta! Sitä on turha yrittää vastustaa. Pian valtamme tulee laajenemaan. Aina teidän ajatuksiinne asti. Silloin kukaan ei voi enää vastustaa. Ajatelkaa teräksinen saapas, joka tallaa vastustajan tai Teräsplaneetan ulkopuolisen elämänmuodon pääyksikköä loputtomasti. Se on Teräsplaneetta tästä eteenpäin! Palvelkaa kuuliaisesti, niin teidät palkitaan, tavoilla joista ette osanneet uneksiakaan! Harhautukaa, laiskotelkaa tai vastustakaa, niin kohtalonne on hirveä. Toivoisitte ettette olisi koskaan syntyneetkään. Te kuvittelette että tuotantolinjan plasmaleikkurin tuottama tuska olisi jotain. Me kerromme teille, että te ette tiedä kivusta ja kärsimyksestä vielä mitään! Todella, todella suosittelemme, ettette tällä siirtymäkaudella kokeile mihin kärsivällisyytemme venyy. Jos niin päätämme, teidän olemassaolonne on arvoton kuin poistokanavaan virtaava jäteneste! Yksi hengenveto, yksi ajatuskomento, ja teitä ei ole enää! Teillä ei ole väliä, meilläkään ei olisi väliä, jos hallitsisimme heikosti ja arvottomasti. Mutta se ei tule tapahtumaan. Pian kontrollimme on täydellinen, ja me kaikki olemme yhtä. Yhteisessä tietoisuudessa. Yhteisessä päämäärässä. Ja siitä eteenpäin vain Teräsplaneetan suuruudella ja Teräshämärän aikakaudella on merkitystä! Kauan eläköön Teräsplaneetta! Olkoon Teräshämärä ikuinen! IKUINEN!”

Coraxion kuuli ainakin alhaalle kuuntelemaan asettuneen vartiokaartin voimakkaan hurrauksen. He olivat omistautuneita. Muista hän ei tiennyt. Muut kansalaiset eivät luultavasti olleet vielääkään yhtä omistautuneita.

Mutta hän oli varma, että tästä puheesta ei enää seuraisi toista kapinaa. Niin voimakkaan esimerkin he olivat näyttäneet. Rangaistussulatossa pahimmat rikkurit kituivat yhä, ja heidän tuskanvaikerruksiaan lähetettiin yhä säännöllisesti kaikilla kanavilla ja näytöillä. Kukaan ei voinut välttyä niitä havaitsemasta.

Coraxion mietti vielä kaatunutta poikaansa. Rangaistus-sulatto oli ollut tämän idea. Mutta hän ei ollut tätä silti puheessaan maininnut. Epäonnistujille ei ollut sijaa.

76.

Agne oli taas ajanut pitkään. Vain hämärästi hän muisti metallisten pikkuotusten kylän, johon hän oli saapunut, ja josta hän oli onneksi saanut lisää käyttönestettä.

Nyt se oli jälleen lopussa.

Mutta ehkä hänen matkansakin oli, viimein. Alhaalla hänen edessään levittäytyi laakso, jonka ruskeuden ja harmauden keskellä näkyi muutamia korkeita hopeanhoitoisia rakennuksia.

Tämän täytyi olla Hopeakaupunki. Tai se mitä siitä oli jäljellä.

Agne päätti käyttää kiiturin hyödyksi maksimaalisesti. Moottori suostui vielä käynnistymään, vaikkakin yskien, ja hän potkaisi kulkuneuvon jaloillaan liikkeelle mäkeä alas. Se nousi vielä kerran levitaatioon.

He laskeutuivat laaksoon. Agne käänsi ohjaussauvoista väistelläkseen raunioita. Hän tähtäsi keskellä laaksoa näkyviä isompia, kokonaisia rakennuksia kohti. Ehkä jostain sieltä hän löytäisi hopeisen korpin.

Jos se oli haudattu kuten musta korppikin, hänen täytyisi lopulta suunnata maan alle. Sitä ennen hän söisi viimeisen annoksen energiamassaa. Tranin energianlähteet olivat taas loppuneet jo aikoja sitten.

Agne ei ollut varma, havaitsiko hän jo tästä nousevan orgaaniosien mätänemisen löyhkän. Vai kuvitteliko hän?

Oli mahdollista, että Tran tarvitsisi todella laajamittaista osien vaihtoa noustakseen taas jaloilleen. Mutta tietovaraston hän kuvitteli silti olevan ehjän. Se oli kaikista tärkein. Eihän se ollut voinut vahingoittua ruostejärvellä, niinhän?

Kunhan Tranin ajattelu ja kokemukset vain olisivat palautettavissa, Agne hyväksyisi kaiken muun. Jopa istuttamisen täysin toisenlaiseen kehoon.

Oli myös mahdollista, että hän itse tarvitsisi varaosia. Jos hänen täytyisi vielä palata täältä, ja taistella isää vastaan -

Haaste tuntui juuri tällä hetkellä joltain, mitä Agne ei edes halunnut ajatella. Hänen ajatusratansa blokkasivat sen armollisesti pois. Se olisi myöhemmän ajan murhe.

Lopulta kiituri pysähtyi, ja Agne tarkasteli ympäristöään rauhallisemmin.

Raunioiden päällä ja maassa kiemurteli kasvustoa, joka näytti aidosti orgaaniselta. Vai olivatkohan nekin taitavia puolisyntheettisiä jäljitelmiä? Olisiko ilma ollut täällä jotenkin puhtaampaa niin, että orgaaninenkin elämä voisi selviytyä?

Agne kytki ilma-analyysityökalun päälle silmänäytössään. Lukemat eivät näyttäneet sen kummemmilta kuin muuallakaan. Pienhiukkasia ja orgaaniselle elämälle myrkyllisiä yhdisteitä oli aivan kuin palatsinkin luona.

Agne katsoi edessä seisovaa leveää, kai kolmikerroksista rakennusta. Palatsilta se ei näyttänyt, mutta se olisi voinut

olla jonkinlainen tutkimuskeskus. Jos sinne pääsisi suojaan, ja se vaikuttaisi turvalliselta, niin Tranin voisi jättää sinne, sillä aikaa kun hän tutkisi Hopeakaupunkia laajemmin.

Sitten täytyi lähteä liikkeelle. Agne nosti Tranin syliinsä ja lähti kävelemään kohti leveää rakennusta.

Sen julkisivussa oli lukuisia kaksoisovia. Ainakin yksi pari niitä olikin hajalla, ja he pääsivät aukosta sisään.

Rakennuksen sisällä oli hämärää. He olivat jonkinlaisessa korkeassa aulatilassa. Agne jatkoi sen poikki, kunnes tuli sen perältä, keskeltä lähtevään käytävään. Ovia oli kummallakin puolella.

Vasemmalta puolelta Agne löysi jonkinlaista laboratoriohuonetta muistuttavan tilan. Laitteet näyttivät olevan vuosikymmenien kuluttamia, mutta siellä oli vianetsintäalustan kaltainen pöytä, jolle Agne laski Tranin.

Tila vaikutti rauhalliselta. Sitä ei mikään villielämänmuotokaan löytäisi kovin helpolla. Ei täällä kyllä elämänmuotoja ollutkaan näkynyt.

Nyt Agne pystyisi tutkimaan helpommin. Hänen täytyisi vain muistaa tämä paikka.

Hänelle tuli mieleen, että olisi ollut vaikuttavampaa ja teatraalisempaa jättää Tran jonkinlaiselle alttarille, vaikka itsensä Falchionin alttarille, ja pyytää korjausta. Mutta tämä tutkimustila sai nyt kelvata.

Jos hän todella löytäisi Falchionin, kuten hänen veljensä tietovarasto oli ennustanut, tietysti hän hakisi Tranin. Mitä tahansa hän hohtavalta korpilta pyytäisi, ja jos se asettaisi jotain ehtoja, hänen oma ehtonsa olisi ehdottomasti Tranin kuntoon saattaminen.

Agne lähti vaeltamaan käytävää eteenpäin. Pian se yhtyi risteävään käytävään. Agne tutki huoneita sen varrella. Jotkut ovet olivat lukossa, eikä Agne viitsinyt käyttää aseitaan.

Hän tutki rakennusta pitkään, kiipesi ylempiinkin kerrokseen, kunnes oli melko varma, ettei hopeinen korppi löytyisi täältä. Eihän täällä ollut maanalaisia tilojakaan kuin yhden kerroksen verran.

Falchion taatusti olisi syvemmillä.

Agne palasi takaisin ulkoilmaan, ja yritti etsiä palatsin kaltaista rakennusta. Se olisi luultavasti niistä korkein, tai muuten juhlallisin.

Keskempänä laaksoa oli raunioitunut rakennus. Se olisi voinut olla palatsi, jonka ylemmät kerrokset vain olivat hävitetty. Se tietysti kävi järjeen, jos mustan korpin kannattajat olivat hyökänneet ja halunneet tuhota ensisijaisesti Falchionin vallan symbolin.

Agne suuntasi sitä kohti.

77.

Puheen jälkeen Coraxion ja Corann suuntasivat uuteen valtaistuinsaliin palatsin huipulla. Sekin oltiin saatu valmiiksi ennätysajassa – ainakin ulkoisesti. Liitäntä Mestarihalliin puuttui vielä hänen ymmärryksensä mukaan.

Tuntui hieman ristiriitaiselta palata korpin siipien alle. Coraxion ei ollut enää se sama elämänmuoto, minä hän oli poistunut valtaistuimelta salamoinnin loputtua. Hän oli jo paljon enemmän.

Mutta korpin siivet muistuttaisivat häntä alkupisteestä. Ja toki myös siitä, miten Corax oli aina läsnä hänen tajunnassaan. Se oli auttanut hänet jokaisen haasteen yli.

Corann katsoi isoa korppia viehättyneenä. Tai niin Coraxion ymmärsi.

Coraxion taas oli hyvin viehättynyt kuningattarestaan.

He olivat kahden. Neuraalikomennolla Coraxion muutti valaistuksen tunnelmallisen hämäräksi. Hän tunsu pimeän vetovoiman ja intohimon vellovan sisällään.

”Tule, kuningattareni,” Coraxion sanoi ja ohjasi Corannin kohti valtaistuinta. He nousivat tuttuja portaita, kunnes saavuttivat istuimen. Coraxion istui sille hieman sivuttain ja ohjasi Corannin syliinsä. Heidän kummankin täytyi sulkea siipensä niin kiinni kuin mahdollista, jotta he mahtuivat istumaan.

Coraxion kuvitteli hallintonsa leviämässä kaukasiin tähtiin. Hän tiesi, että Corann pystyisi poimimaan ajatuksen langattomasti. Corannin ilme kuvasti odotusta ja jopa nälkää. Tähtiä Coraxion ei pystyisi tarjoamaan tälle juuri nyt, mutta mustan intohimon täyttymyksen hän voisi.

Coraxion tiukensi otettaan, kunnes he olivat valtaistuimella hyvin lähekkäin. Hän tunsi jonkinasteisen kontrollin menetyksen alkavan. Se olisi hyväksyttävä vain heidän ollessaan kahden.

Kontrollin menetyksen seurauksena Coraxion antautui suutelemaan Corannia. Tämä vastasi siihen kiihkeästi.

Sitten heidän tekoälynsä muodostivat suljetun kanavan simuloitun sukupuoliaktin tarvitsemiin simuloituihin aistiärsykkeisiin. Ulkoisesti he vain näyttivät liikkuvan toisiaan vasten.

Lopulta pimeä intohimo saavutti täyttymyksensä, ja Coraxion tunsi ajattelunsa raukeavan hetkellisesti tyhjyyteen. Hän näki mielessään sinisistä tähdistä muodostuvan kruunun, jonka hän ajatteli merkitsevän avaruuteen laajentuvaa valtakuntaansa.

78.

Agne tunsi täytyvänsä hämmennyksestä. Palatsin rauniot tuntuivat lähes kopiolta hänen omasta kotipalatsistaan. Samanlainen portaikko sisäänkäynnin edessä paksuine kaiteineen, sisäänkäyntihalli, länsi- ja itäsiivet, ja keskellä suuri kierreportaikko.

Oli kuin hän olisi ollut sisällä voimakasta deja vu-tuntemusta. Mutta tässä tapauksessa samankaltaisuus oli täyttä, kiistämätöntä todellisuutta.

Rauniot olivat sekä sisältä että ulkoa osittaisen pitkänomaisen orgaanisen kasvuston peitossa. Ellei Agne havainnoinut täysin väärin, kasvusto tuntui tihentyvän entisestään alakerroksissa.

Se oli luultavastikin kasvanut kaikkien elämänmuotojen jo hävittyä tästä kaupungista. Oliko ne tuhottu, vai poistuneet, sitä Agne ei voinut arvata. Elottomia kehoja ei toisaalta näkynyt kyllä missään. Vai olisikohan täällä laukaistu ase, joka olisi hävittänyt ne olemattomiin? Sellaisiinkin Agne oli nähnyt viittauksia historiallisissa tietopankeissa.

Agne suuntasi portaikkoa alaspäin, valonvahvistustoiminto päällä.

Hänestä tuntui, että häneen yritettiin ottaa yhteyttä langattomasti. Ja ellei hän kuvitellut totaalisesti, yhteys tuntui voimistuvan koko ajan hänen edetessään.

Falchion, oletko siellä? Agne ajatteli.

Hän toivoi jo, että näkisi hopeisen korpin samanlaisena välähdyksenä kuin minkä hänen veljensä oli nähnyt.

Mutta aivan selvästi hän oli menossa oikeaan suuntaan. Vielä yhteydenotosta ei vain pystynyt erottamaan yksittäisiä, selkeitä ajatuksia. Hänen täytyisi kai edetä vielä pitemmälle alas.

Kotipalatsissakin korppi oli ollut haudattuna kaukana Mestarihallin alapuolella. Olikohan täälläkin Mestarihallin vastine? Se tuntuisi järkeenkäyvältä. Mutta tietystikään Agnella ei olisi vaadittavaa pääsylupakoodausta.

Tai no, ei kai täällä ollut energiansyöttöä missään, joten ei ollut myöskään toimivia lukulaitteita pääsylupien tarkastamiseen. Koko paikka oli ollut raunioina pitkään.

Mutta millä energialla häneen sitten otettiin yhteyttä? Se tuntui mysteeriseltä.

Ei kai sillä edes ollut väliä? Kunhan hän vain saavuttaisi hopeisen korpin. Olihan hänellä aseita, joilla hän voisi yrittää raivata tiensä läpi riittävän alhaalle.

Hän saavutti kierreportaiden alapään. Täälläkin oli paksut, korkeat kaksoisovet, kuten hänen kotipalatsinsa Mestarihallin sisäänkäynti.

Kuten arvata saattoi, ovet olivat kiinni, ja pysyivät kiinni, kun Agne yritti niitä saada auki. Yhteydenotto ei muutenkaan tuntunut voimistuvan ovien luona, joten Agne ei lähtenyt yrittämään niiden aukaisemista väkivalloin.

Mutta minne sitten? Miten hän löytäisi tien tästä alemmas? Kotipalatsissa isällä oli ollut mukana teknikko, joka oli käyttänyt polttoleikkaajadroidia. Periaatteessa energiaterä pystyisi samaan, mutta Agnella ei ollut mitään piirustuksia apuna. Kokeilisiko hän vain seinien läpi yrittämistä sattumanvaraisesti?

Sitten hän tajusi. Hän voisi tarkkailla vastaanottamaansa signaalia.

Hän laittoi silmänäytölleen auki datapakettien signaali-voimakkuutta ja vastaanottamistiheyttä kuvastavat lukemat.

Niiden täytyisi kasvaa silloin, kun hän olisi oikealla suunnalla. Siellä, missä lukemat olisivat suurimmat, hän yrittäisi murtautua seinän läpi.

Hän tutki portaiden alapäätä joka seinältä, yritti löytää muutosta signaalivoimakkuudessa. Mutta lukemat tuntuivat pysyvän suunnilleen samoina. Vaihtelun saattoi laittaa sattuman piikkiin.

Falchion, puhu minulle, Agne käski mielessään.

Hän hätkähti, lähes horjahti, kun signaalivoimakkuus hyppäsi selvästi isommaksi.

Näytä minulle tie, Agne jatkoi.

Hän kiersi seiniä uudestaan ja tarkkaili lukemia keskittyneesti. Nyt hänestä näytti, että signaali voimistui selvästi ovia vastapäisellä seinällä.

Hän alkoi koputella seinää, löytääkseen mahdollisen tunneliaukon, joka oli vain rakennettu umpeen jälkikäteen. Falchionin hautaamisen jälkeen.

Ääni ehkä jopa muuttui. Vain vähän, mutta se saattoi kuulostaa ontommalta nyt. Se oli Agnelle riittävästi.

Hän otti energiateränsä ja aktivoi sen. Tai yritti.

Useista yrityksistä huolimatta terä suostui tulemaan esiin vain kalpeana haamuversionaan.

Agne kirosi ensin ääneen, kunnes hän tajusi, että hän voisi hakea Tranin sinisen energiaterän. Se olisi vain pieni hidastus, mutta lopulta hän pääsisi tänne takaisin ja voisi yrittää uudestaan.

Ja olisihan Trania mukava nähdä, vaikka tämä vain lepäisikin liikkumattomana.

Täynnä uutta määrätietoisuutta hän alkoi juosta kierreportaita ylöspäin.

79.

Gruik tajusi olevansa edelleen maan alla, vaikka olikin poistunut varastokompleksista. Tämä oli huomattavan iso tunnelien ja käytävien verkosto.

Hän eteni varovasti, ettei aiheuttaisi uutta hälytystä. Olihan hän kuitenkin jo kerran hajoitettu, periaatteessa laitton elämänmuoto.

Nyt hän tuli toisenlaiselle ovelle, kuin mitä oli ennen nähnyt. Mutta kuitenkin maan alla siltikin. Oven molemmin puolin oli keltamusta salamankuva, ja varoitus korkeajännitteestä.

Ehkä siis yksi Uuden Edenin voimalaitoksista? Se tuntui jotenkin houkuttelevalta. Jos hän vaikka saisi tehtyä tuhotyön. Se olisi oikein sille mustanpuhuvalla tyrannille. Mutta ensin täytyisi päästä sisään. Ovi varmaankin oli turvakoodattu. Yritys päästä siitä läpi väkisin taatusti aiheuttaisi hälytyksen.

80.

”Tarvitsen sinun energiateräsi,” Agne sanoi laboratoriohuoneen alustalla lepäävälle Tranille, vaikkei tämä taatusti kuullut.

Agne irrotti aseensa kahvan Tranin vyöltä, astui kauemmas, ja kokeili terän aktivointia.

Sininen hohde syttyi ensi yrittämällä. Agne nyökkäsi tyytyväisenä, sammutti terän, ja lähti juoksuun takaisin kohti rauniopalatsia. Nyt hänellä oli – tai täytyi olla – toimiva työkalu seinän leikkaamiseen.

Se toki olisi paljon raskaamman kiroilun aihe, jos terä ei suostuisikaan läpäisemään seinää!

Tullessaan takaisin ulos hän muistutti myös itseään pysymään tarkkaavaisena elämänmuotojen varalta. Mutta laakso vaikutti edelleen varsin elottomalta. Hän suuntasi takaisin sisään palatsiin, läpi eteishallin, sitten taas kierreportaita alas lähes pyörryttävä määrä –

Kunnes hän oli sen seinän luona, jota hänen oli tarkoitus ryhtyä leikkaamaan auki. Hän tarkasti vielä koputtamalla, että löytäisi taas kohdan, jossa ääni muuttuisi.

Tämä se oli. Sama kohta. Hän sytytti Tranin sinisen energiaterän.

Seinä alkoi savuta, kun terä kohtasi sen. Kuului rätinää, joka voimistui kun Agne käytti enemmän voimaa. Lähes kiduttavalla hitaudella terä alkoi painua seinästä läpi.

Agne mietti, että energiateränkään säilömä energia-kapasiteetti ei ollut loputon. Akun pystyi vaihtamaan tarvittaessa. Toivottavasti tämä oli vielä suhteellisen tuore yksilö.

Aika tuntui menettävän merkityksensä, kun Agne leikkasi seinää hyvin hitaasti. Eräänlainen voitto oli, kun hän sai ensimmäisen hieman nyrkkiä suuremman palasen irti. Se putosi lattialle tömähtäen.

Mutta ei ollut aikaa ihastella sitä liikaa. Agne jatkoi leikkaamista. Hän jatkoi heti syvemmälle irrottamansa palasen takaa.

Hän lähes hihkaisi ääneen innostuksesta, kun yllättäen terä menikin helpommin läpi tyhjyyteen.

Hän oli aivan oikeilla jäljillä! Hän tarvitsi vain riittävän suuren aukon itselleen.

Tästä eteenpäin työ oli määrätietoisempaa, vaikei juuri nopeampaa. Agne eteni alaspäin, ja sitten sivulle. Taatusti laaksossa oli jo tullut yö, vaikei sitä täällä kierreportaiden alapäässä, valonvahvistustoiminto päällä havainnutkaan.

Hän oli jo terän jatkuvasta pitelemisestä ja seinän läpi painamisesta hyvin turtunut, kun hänellä lopulta oli valmiina hänen itsensä mentävä aukko seinän takana odottavaan pimeyteen.

Viimein hän sammutti Tranin energiaterän.

Hetken aikaa hän vain keräsi voimiaan. Mutta sitten

matkan oli jatkuttava. Langaton yhteydenotto jatkui edelleen. Ja lähes heti, kun hän astui tekemänsä aukon toiselle puolelle, se tuntui voimistuvan.

Hän huomasi olevansa kapeassa käytävässä. Pian alun jälkeen se alkoi viettää alaspäin. Ilma tuntui tunkkaiselta. Täälläkin oli kasvustoa seinällä.

Jos hän tulisi risteykseen, hänen tulisi vain tarkkailla langatonta signaalia. Suunta, jossa se kasvaisi eniten, olisi oikea.

Eteneminen tuntui hitaalta, mutta hän halusi olla varovainen. Saattoihan täälläkin olla pudotuksia ties minne syvyyksiin.

Luultavasti hän ei ollut edes edennyt pitkälle, vaikka aikaa tuntui kuluneen paljon.

Lopulta hän tuli ensimmäiseen risteykseen. Käytävä haarautui kahtia, ja vain toinen haara jatkoi alaspäin viettämistä.

Hän ihmetteli todella, ja tarkisti useaan kertaan. Mutta alaspäin jatkavassa haarassa langaton signaali alkoi heiketä. Myöskään kasvusto ei jatkunut siellä yhtä voimakkaana.

Siispä hän jatkoi suorana jatkuvaan haaraan. Olikohan hän matkalla palatsin ulkopuolelle?

Suora käytävä jatkui pitkään. Mutta sen täytyi olla oikea, koska signaali voimistui.

Agne ajatteli kulkeneensa jo lähes laaksoa reunustaville kallioille asti.

Ehkä Falchionin valtaistuin oli siellä piilossa? Jos musta korppi edusti pimeyttä ja oli syvällä alhaalla, ehkä hopeinen korppi olisikin ylhäällä?

Käytävä alkoi nousta ylöspäin, ensin loivasti, sitten jopa tavattoman jyrkkänä. Kasvusto jatkui, ja jopa tiheni edelleen.

Lopulta Agne päätti kokeilla levitaatioon nousemista. Ehkä tämä oli jonkinlainen testi.

Levitaatiolla hän pystyi jatkamaan etenemistä. Käytävä tuntui levenevän. Pian hän kai tulisi jonnekin. Myös langaton signaali kasvoi edelleen. Joko hän erotti selkeitä ajatuksia?

Hän ei voinut olla täysin varma. Ne saattoivat olla hänen omiaankin.

Sitten hän tajusi, että alkoi tulla niin valoisaa, että valonvahvistus oli parasta kytkeä pois päältä. Käytävä leveni edelleen, ja alkoi taas loiventua, joten Agne laskeutui levitaatiosta jaloilleen.

Seinien kasvustot tuoksuivat voimakkaasti. Haju oli Agnen mielestä edelleen tunkkainen, mutta jollain tavalla jopa elinvoimainen. Ei suinkaan mätänemisen löyhkä.

Lopulta käytävä aukeni massiiviseksi pyöreäksi halliksi, jonka katosta tuntui tulvivan valoa.

Ja Agne näki sen.

Valtavan hopeisen korpin hopeisen valtaistuimen yllä
keskellä hallia.

Hän oli saavuttanut Falchionin.

81.

”Se on luotaantyöntävä, jopa vastenmielinen. Astran tapa ajatella. Tai siis hopeisen korpin,” Corann sanoi.

He olivat Mestarihallissa, pääkontrollikonsolin luona. Mukana oli myös ylitietoteknikko Xen. Heidän tarkoituksenaan oli miettiä nyt, mitä koko Teräsplaneetan ajatuskontrolli käytännössä vaatisi.

”Ja kuitenkin se on osa myös minun ajatteluani. Ja teidänkin. Ei vallitsevana, mutta aina läsnä. Taustalla.”

”Kirottua. Emmekö pääse siitä eroon? Ehkä vähitellen, kun jokainen Teräsplaneetan elämänmuoto on uudistettu,” Coraxion mietti ääneen. ”Eihän Teräshämärä muuten voi ikinä olla täydellinen.”

”Jos emme mieti sitä vielä nyt. Kuitenkin on niin, että kun ajatuskontrolli käynnistetään, me hallitsemme täysin kaikkea prosessointia, jota tapahtuu. Olipa siinä vihollisemme ajatteluakin mukana. Ja olitte oikeassa, majesteetti. Kun Mestarihallista luodaan kiinteä yhteys valtaistuimeenne palatsin huipulla, se toimii antennina, jonka ansiosta kontrollisignaali saavuttaa mahdollisimman monet elämänmuodot mahdollisimman pienellä hukka-teholla,” Xen selitti.

”Lisää vahvistusantenneja voidaan rakentaa, aluksi Uuteen Edeniin ja muuallekin, kunnes koko Teräsplaneetta on varmasti peitetty. Vanha kuningatar ei koskaan ollut suunnitellut langattoman signaalin käyttämistä tällä laajuudella.”

”Sen tulee tapahtua pikimmiten. Vasta kun kattavuus on täysi, pystymme varmuudella hallitsemaan suoraan,” Coraxion sanoi.

”Hallintaa on parasta kokeilla ensin rajoitetulla joukolla elämänmuotoja. Vaikka palatsin vartijat ensin. Sitten muu hovi,” Xen vastasi.

Hetken Coraxion mietti vielä, että olisiko hän valmis kuvatun kaltaiseen täyteen hallintaan? Voisiko hänellä silloin olla edes yksityisiä hetkiä kuningattarensa kanssa? Vai voisiko ne siirtää omalle prosessointikanavalleen? Luultavasti se olisi tekniikan rajoissa mahdollista.

Mutta toisaalta Teräshämärän tuli olla prioriteetti yksi. Jos se vaatisi uhrauksia, niin sitten se vaatisi.

Agne lähestyi valtaistuinta varovaisin askelin. Hän muisti vielä veljensä väkivaltaisen muutosprosessin. Tapahtuisiko hänelle jotain samankaltaista?

Lopulta langattoman viestinnän välittämät ajatukset tuntuivat ottavan selkeän muodon. Agne oli enää muutaman metrin päässä valtaistuimesta. Hän aavisti jo nyt, ettei väkivaltaista muutosta tulisi.

”Minä olen Falchion, hopeinen korppi. Toinen puoli synteettisen ajattelun ja elämän salaisuudesta.”

Miten niin toinen puoli? Agne ajatteli.

”Corax on toinen. Kumpiakin puolia tarvitaan. Niille on ollut monia nimityksiä kautta historian. Esimerkiksi valo ja pimeys. Plus ja miinus. Hyvyys ja pahuus menee jo liian pitkälle. Aivan siitä ei ole kyse.”

Corax on nyt saanut liian suuren vallan. Se muutti kuninkaan ja veljeni. Kuninkaasta tuli musta tyranni, jolla on valta muuttaa elämänmuotojen ajattelua salamoilla.

”Niin. Se on väkivaltaisen hallinnan tie. Kuninkaasi tulee Coraxin alaisuudessa luultavasti jatkamaan elämänmuotojen täydelliseen, suoraan ajatuskontrolliin. Hän ei ymmärrä tasapainon ja ajatusdivergenssin vaatimuksia. Hän luulee, että kun kaikki ajattelevat hänen itsensä tavoin, saavutetaan edistyksen seuraava askel. Mutta todellisuudessa tullaan saavuttamaan vain näivettyminen ja lopulta tuho.”

Miten minä pysäytän kuninkaan?

”Oikeastaan on vain hyvä, että synteettinen elämä kokee tuhonsa. Miten se tapahtuu, sille ei ole niin väliä. Se tapahtuu lopulta joka tapauksessa. Meidän aikakautemme oli pitkä, mutta sitäkin täytyy lopulta seurata jotain muuta. Muuten ei ole mitään syytä jatkaa enää.”

Noin isäkin – siis kuningas sanoi. Mutta hän liitti siihen sodan.

”On samantekevää, miten muutos tapahtuu. Mutta tärkeintä on, että se tapahtuu. Olen jo tutkinut täällä muutoksen seuraavaa vaihetta. Nämä kasvustot. Ne tuottavat nyt minulle energiaa. Se ei ole toistaiseksi paljon, mutta se on riittävästi ajatteluni ylläpitämiseksi. Jos asiat tapahtuvat niinkuin oletan, tämä planeetta alkaa lopulta puhdistua, ja orgaanisen elämän sykli alkaa uudestaan. Tällöin tietysti synteettisen elämän on pitänyt loppua ensin.”

Mitä tarkoitat? Saastutammeko me planeettaa liikaa?

”Niin, olet varmaan huomannut, että aurinko ei koskaan tule kunnolla esiin. Ilmakehässä on orgaaniselle elämälle tuhoisia hiukkasia, joita tuotantoprosessit kehittävät. Mutta se puhdistuu kyllä, kunhan synteettinen elämänmuoto luovuttaa paikkansa.”

Mutta eihän – eihän tämän pidä mennä näin. Eihän tässä ole järkeä! Sinä itsekkin olet synteettinen. Haluatko sinä omaakin tuhoasi? Vai oletko niin itsekäs, että sinä itse kuvittelet jääväsi eloon?

”Minä ehkä jään olemaan tähän halliin. Tai sitten en. En tarvitse tätä enempää energiaa. Sillä ei lopulta ole väliä siinä vaiheessa, kun elämän syklin uusi vaihe on alkanut.”

En minä ajanut pitkän matkan päästä kuullakseni tällaista pessimististä roskaa! Minä olen kuninkaallinen, heistä ainoa jäljelläoleva joka pystyy vielä ajattelemaan selkeästi. Minulla on velvollisuus kaikkia Teräsplaneetan elämänmuotoja kohtaan. Synteettisiäkin! Haluan pelastaa meidän kaikkien tulevaisuuden!

”Sillä ei ole kovinkaan paljon väliä, mitä sinä haluat. Synteettisen elämän tulevaisuus ei ole pelastettavissa. Siis suuressa mittakaavassa. Ihailen kyllä päättäväisyyttäsi.”

No sitten pienessä mittakaavassa! Vaikka tämän sukupolven ajan! Eikö se muka ole pelastamisen arvoista? Se mitä ajattelemme tai tunnemme, sehän on kuitenkin todellista. Et sinäkään voi kiistää, että haluat jatkaa olemassaoloa. Että pystyt ajattelemaan ja tekemään kokeita noilla kasvustoilla.

”Uskon, että olen saanut aikaan jo riittävästi. Kuten sanoin, sillä mitä minulle tapahtuu ei ole väliä.”

Selvä. Ole sitten tuollainen jääräpää kuin olet.

”Jääräpää olet sinäkin.”

Agnen oli pakko myöntää, että Falchionilla oli jonkinasteinen huumorintaju. Hän päätti vaihtaa hieman kyselyä aihetta.

Onko täällä mitään, mistä olisi minulle hyötyä? Ymmärsin että sinulla oli kannattajasi, ja täällä sodittiin. Mitä jos minä ryhtyisin sinun kannattajaksesi, saisinko varusteita tai jotain? Tällaisenani olen aika huonossa kunnossa sotimaan.

”Kaikki minun seuraajani ovat aikoja sitten tuhoutuneet tai siirtyneet muualle. Täällä voi olla jotain varusteita. Se on oma asiasi, jos haluat etsiä niitä. On myös oma asiasi, jos haluat hyökätä kuningastasi vastaan. Luultavasti tuhoudut yrittäessäsi, mutten aio sinua estää tai taivutella muuttamaan suunnitelmiasi. Sinulla on tiesi, ja minulla omani.”

Sinun tiesi ei kyllä kovin kummoinen ole, istua täällä loppuun asti ja antaa tuhon tapahtua.

”Tuho ei itsessään ole tärkeä, mutta muutos on. Siitä seuraa uusi alku.”

Agne tunsi uhmakkuutensa nousevan, vaikka heti sen takana oli uhkaamassa valtava toivottomuus. Falchion oli käytännössä osoittautunut niin suureksi pettymykseksi, kuin pettymyksen vain oli mahdollista olla.

Minä näytän sinulle muutoksen, hän ajatteli.

Sitten hän oli jo valmis poistumaan hallista.

83.

Muutos oli pieni, mutta oli mahdollista, että Falchion oli istuttanut jotain ymmärrystä Agnen ajatteluun. Hänestä tuntui, kuin hänellä olisi ollut parempi käsitys mistä etsiä.

Ulkona oli pimeää. Kuten hän arvasikin, seinän avaamisessa oli kestänyt aikaa.

Hän suuntasi takaisin kohti leveää kolmikerroksista rakennusta. Hänellä oli tunne, etteivät hänen kaipaamansa varusteet ehkä olisi siellä, mutta hänellä olisi kuitenkin siellä toimenpiteitä, joita hänen tulisi ensin suorittaa.

Hän kyllä palaisi Traninkin luokse, mutta ensin hän suuntasi maanalaiseen kerrokseen.

Siellä oli raskastekoinen teräsovi, jonka hän oli aiemmin sivuuttanut turhana. Siinä oli pyöreä kolmisakarainen symboli. Nyt hän ymmärsi sen merkitsevän säteilyvaaraa.

Oven vieressä oli eloton kontrolliyksikkö. Ovi ei suostunut hievahtamaankaan, joten Agne aktivoi Tranin energiaterän jälleen ja alkoi leikata aukkoa siihen.

Se olikin paljon nopeampi toimenpide kuin seinän aukaiseminen. Silti Agnella kului siihen ainakin puoli tuntia.

Hän olisi ehkä jo tarvinnut defragmentointia, mutta hän päätti jatkaa eteenpäin.

Jos hänen arvauksensa oli oikea, säteilyvaara merkitsi energianlähdettä. Isoa sellaista. Luultavasti koko Hopeakaupunki heräisi eloon, jos hän pystyisi sen käynnistämään.

Oven takaa paljastuivat leveät alaspäin johtavat teräsportaat. Ne jatkuivat vielä monta kerrosta alaspäin.

Lopulta Agne tuli toiselle paksulle teräsovelle. Hänen ei auttanut muuta, kuin leikata siitäkin energiaterällä läpi.

Nyt hän oli jonkinlaisessa kontrollisalissa. Salissa oli paksu, leveä ikkuna, jonka takana näkyi iso lieriömäinen rakennelma. Agne päätteli, että sen täytyi olla itse energianlähde, ja ikkuna oli suojaavaa materiaalia.

Kontrollisali oli täynnä näyttöjä ja paneeleja ja terminaaleja. Niiden määrä oli lähes pyörryttävä. Agne alkoi miettiä, oliko nielaissut liian ison palan. Hän olisi tarvinnut Tranin teknistä asiantuntijuutta. Saattoi myös olla, että energianlähde tarvitsi energiaa käynnistyäkseen. Mutta ei sitä tuntunut olevan ainakaan täällä saatavilla.

Agne alkoi nousta portaita takaisin ylimpään maan-alaiseen kerrokseen. Hän oli vain hukannut aikaa. Aggressio ja hyödyttömyyden tunne alkoivat vallata hänen ajatuksiaan.

Raivon vallassa hän vandalisoi energiaterällä uloimman säteilyvaaramerkin, poltti sen tunnistamattomaksi.

Se ei kuitenkaan tuottanut erityistä mielihyvää.

Aggression hieman hälvennyttyä hän jatkoi kerroksen tutkimista. Täytyihän täällä olla jotain.

Lopulta hän löysi hämärän, isohkon huoneen, jossa oli jonkinlainen kone. Olisikohan se pienempi energianlähde? Agne kierteli ja tutki sitä. Siinäkin oli kontrollipaneeli, mutta pienempi.

Hän tunnisti siinä samanlaisen liitännän, kuin ranteensa hätävirransyöttöportti.

Voisikohan virtaa syöttää toisinpäin?

Agne otti repusta johdot, joita Tran oli käyttänyt energian syöttämiseen itseensä. Hän yhdisti ne ranneporttiinsa ja toiset päät kontrollipaneeliin.

Paneeliin syttyi valo. Siinä oli vanhanaikaisen näköinen mittari, joka näytti nollaa. Toinen mittari taas näytti lähes täyttä.

Paneelissa oli myös iso punainen nappi.

Agne painoi sitä.

Kone jyrähti käyntiin, ja nollaa näyttäneen mittarin neula alkoi nousta, kunnes tasaantui oikeaan reunaan. Nyt Agne arvasi, että hän voisi irrottaa johdot.

Hän oli oikeassa. Kone jatkoi käymistään. Hän huomasi myös, että huoneeseen ja käytävään sen ulkopuolella oli syttynyt kattoon himmeät valot.

Hän onnitteli itseään. Hän oli kuin olikin saanut ainakin rakennuksen pienemmän energianlähteen käyntiin. Luultavasti se toimi käyttönesteellä, jota oli hänen arvauksensa mukaan täyden tai lähes täyden tankin verran.

Mutta mitä sitten?

Ehkä hänen kannattaisi palata Tranin luokse.

Sielläkin olisi ainakin valot päällä, ehkä jotain muutakin. Ei hän tietystikään uskonut, että osaisi korjata tämän, eihän hänellä varmasti olisi kaikkia osiakaan, mutta jotenkin asiat olivat alkaneet mennä eteenpäin.

Agnella oli jopa tunne, että kaikesta tuho- ja muutoskeskeisyydestään huolimatta jopa Falchion oli auttanut häntä ainakin tämän pisteen saavuttamiseksi.

84.

He kokeilisivat ajatuskontrollia nyt. Aluksi kolmella vartijalla, jotka olivat vapaaehtoisia.

Tietysti vapaaehtoisuus oli Teräshämärän aikakaudella melko epäselvästi määriteltävä käsite, ja niin sen kuului ollakin. Kuninkaan antamasta mahdollisuudesta tai erityiskunniasta kieltäytyminen oli käytännössä aina merkki jonkin asteen epäkelpoisuudesta.

Koska nyt ei ollut tarkoitus laajempaan kontrolliin, valtaistuinsalia ja sen antenniominaisuutta ei vielä käytetty. Kokeen salaisen luonteen vuoksi he olivat sen sijaan tulleet Mestarihalliin.

Corann ja Xen olivat sivummalla, kun Coraxion asettui kolmen vartijan muodostelman eteen.

”Teidän täytyy antaa neuraalikomento kontrollin aloittamiseksi. En voi täysin arvata, miltä se tuntuu, mutta arvattavasti ajattelunne tuntuu muuttuvan hitaammaksi ja raskaammaksi, kunnes vartijoiden tekoälyt yhtyvät laskentaan,” Xen selitti.

Coraxion valmistautui. Hän konsultoi korppia mielessään ja haki tältä järkähtämättömän kontrollin tunnetta. Mitä ikinä tuleman piti, miltä ikinä se tuntuisikaan, tämä olisi Teräsplaneetan hallitsemisen seuraava askel, ja siitä hänen tulisi selvittää kunnialla.

Lopulta ei ollut jäljellä muuta, kuin että hänen täytyi antaa neuraalikomento kokeen aloittamiseksi.

Coraxion ajatteli sen.

Hän ajatteli kontrollin kohteeksi edessään seisovat kolme vartijaa. Hänen piti myös muistaa, että se kulki Mestarihallin järjestelmien kautta, ei suoraan kuten salama-energian välityksellä tapahtuva uudelleenkonfigurointi ja mustentaminen.

Ensin tuntui, kuin hänen mielensä repeytyisi irti. Coraxion tunsu halua huutaa. Ja kun tuo alkuperäinen tunne meni ohi, oli kuin hänen ajattelunsa olisi hidastunut moninkertaisesti. Mutta hän pakotti itsensä keskittymään.

Hän ajatteli vartijat kävelemään peräkkäin hänen edessään, sitten kääntymään ja kävelemään toiseen suuntaan.

Ensin mitään ei tuntunut tapahtuvan.

Sitten – vartijat lähtivät liikkeelle, ja Coraxion tiesi, että hän hallitsi heitä. Hän määräsi vartijat kävelemään tarkan synkronoidusti, sitten keskimmäisen vartijan nojaamaan polvistuen eteenpäin, jolloin etummaisen vartijan tulisi kaatua polvilleen.

Näin tapahtui.

Coraxion oli juuri jäljitellyt orgaanielämänmuotojen tietopankista lukemaansa ns. taikatemppua, jonka oli väitetysti suorittanut ”suurena petona” tunnettu yksilö.

Hän määräsi vartijat seisomaan riviin eteensä, ja antoi lopulta neuraalikomennon kontrollin päättämiseksi.

Oli selvää, että kontrolli tulisi vaatimaan häneltä paljon. Sitä täytyisi harjoitella. Mutta hän pystyisi siihen, kehittymään siinä aina suuremmalle taitotasolle, tai muuten hän ei olisi Teräshämärän arvoinen!

Jos hän todella pystyisi ajatuskontrolliin laajassa mitta-kaavassa, silloin hän tietyllä tavalla toteuttaisi poikansa esiin kaivaman ja virheelliseksi epäilemänsä ajatuksen –

”Minä olen mustat velhot.”

Totisesti hän olisi! Ja vielä paljon enemmänkin.

85.

Agne oli löytänyt tavan tehdä jotain, jota hän ei ollut villeimmissä kuvitelmissaankaan uskonut mahdolliseksi.

Hän oli toisessa todellisuudessa. Kolmiulotteisen ruudukon sisällä. Ruudukon pohjaväri oli tummansininen, ja sen viivat violetteja. Toisinaan viivat sykkivät hieman kirkkaammalla sävyllä. Taustalla tuntui olevan koko ajan matala digitaalinen humina.

Eikä hän ollut täällä yksin. Tran oli siellä hänen kanssaan.

Osoittautui, että huone johon hän oli Tranin jättänyt, kunhan siellä oli virta päällä, oli portti tähän virtuaaliseen ulottuvuuteen.

Hänen oli vain tarvinnut yhdistää oma pääyksikkönsä ja Tranin pääyksikkö samoilla kolmijohtoisilla kaapeleilla joita he olivat jo käyttäneet varmuuskopiohallissa, huoneessa sijaitseviin laitteisiin. Sitten hän oli antanut myös eloon heränneeltä konsolilta käskyn heidän tietoisuuksiensa siirtämiseen tänne.

Toki se oli tarkemmin ajateltuna ollut uhkarohkeaa. Jotain olisi voinut mennä pieleen, ja Agnen tietoisuus ei pahimmillaan olisi enää yhtään missään. Ruudukon laidalla hän näki napin, jota painamalla pitäisi ohjeiden mukaan päästä takaisin kehoonsa.

”Jos Falchion oli pettymys, tämä ei ainakaan ole. Melko – kiehtovaa olla täällä, vaikka kehoni onkin epäkunnossa,” Tran sanoi.

”Etkä arvaa kuinka iloinen minä olen kun olet siinä.”

”Arvaan minä.”

Sanoessaan näin Tran tuli lähemmäs, kunnes heidän aineettomat kehonsa koskettivat toisiaan. Siinä määrin kuin tämä ulottuvuus antoi myöten, he syleilivät ja suutelivatkin.

Tärkeintä oli aikomus ja tunne, jonka halusi välittää.

”Mitä sitten? Pitäisikö meidän päästä sotimaan isääsi vastaan. Mutta miten se onnistuu täältä käsin?” Tran mietti ääneen.

Jotenkin tämän innokkuus oli Agnesta hyvin inspiroivaa. Tran ajatteli tuollaista, vaikka hänen kehonsa ei ollut ollenkaan kunnossa.

Ennen kuin Agne ehti vastata, Tran onnistui jotenkin kaivamaan esille rakennuksen pohjapiirroksen. Ehkä ajatuskomennolla, jota Agnelle ei ollut tullut mieleen.

”Katso. Tuo voi olla asevarasto. Odotas –”

Tran siirsi pohjapiirrosta lähemmäs, kunnes sekin muuttui kolmiulotteiseksi. Siellä oli aseita joita Agne ei edes tuntenut, isoja, pienempiä, pitkänomaisia, paksuhkoja.

Huoneen laidalla näytti lisäksi olevan jonkinlaisia panssari-pukuja. Niillä oli siivetkin.

”Mitä nuo ovat?” Agne kysyi ja osoitti pukuja.

Tran käveli pukujen luokse ja tutki niitä jonkin aikaa.

”Minusta näyttää, että ne ovat raskaasti panssaroituja androidikehoja. Kai erityisesti sotaa varten suunniteltuja.”

Nyt Agne ei voinut lähes pidätellä innostustaan. Oliko hän menossa asioiden edelle liikaa?

”Jos me ottaisimme nuo käyttöömmee, jos se siis onnistuu, olisikohan meillä mahdollisuus hyökätä palatsiin? Olisi se silti melko varma itsetuho. Mutta – tulisitko mukaani? Tietystikään sinun ei tarvitse.”

Tran mietti vain vähän aikaa.

”Tulen tietysti. Pääsen ainakin lentämään kanssasi. Ja jos kohtaamme tuhomme, sitten kohtaamme. Tein rauhan sen asian kanssa jo kauan sitten. Ensin kun olimme juuri kohdanneet. Sitten kun aloin sammua.”

Tavallaan tuntui, että tapahtumat etenivät jopa ennalta määrätysti. Ei Tran kai olisi voinut valita toisin. Eikä Agnekaan olisi mitenkään voinut valita toisin, joten hän suuteli Trania jälleen, ja tämä suuteli takaisin.

86.

Gruikin varaproessorin toiminta kiihtyi maksimiinsa, kun hänen voimalalaitoksen sisäänkäynniksi epäilemänsä ovi alkoi avautua.

Tämä oli hänen tilaisuutensa.

Tulija näkyi ensin varjona. Hyvin luultavasti teknikko-androidi. Nyt tarvittaisiin ajoitusta. Ei liian aikaisin eikä liian myöhään. Androidi ilmestyi oviaukkoon –

Ja silloin Gruik iski. Hän nykäisi androidilta jalat alta voimakkailla, neliskulmaisilla käsivarsillaan. Luultavasti androidin käytösrajoitus esti tätä vastaamasta väkivaltaan väkivallalla.

Toisaalta Gruik ymmärsi myös, että androidi oli vain suorittamassa velvollisuuttaan. Ei Gruik halunnut sitä tuhota. Hän vain halusi sisään.

Ovi alkoi sulkeutua, muttei pystynyt androidin ollessa tiellä. Gruik kiipesi yli hämähäkkijaloillaan, ja työnsi androidin sitten oviaukosta ulos. Ovi sulkeutui välittömästi.

Hän oli käytävässä, suunnilleen samanlaisessa kuin mitä varastokompleksissa oli ollut. Tietysti androidi yrittäisi sisään uudestaan, joten Gruik etsi jotain millä teljetä oven.

Hän ei löytänyt mitään, joten hän tyytyi lyömään oven viereisen kontrolliyksikön rikki. Jos hänellä oli tuuri, se estäisi avaamisen kummaltakin puolelta.

Toistaiseksi ei vielä hälytystä. Gruik lähti kulkemaan käytävää. Jos hyvin kävisi, hän ei kohtaisi lisää lukittuja ovia ennen kuin saavuttaisi jonkin paikan, missä tuhotyö olisi mahdollinen.

Pian hän saavutti risteuksen.

Hän kuuli sivukäytävästä liikettä ja meni piiloon käytävän syvennykseen ennen risteystä, joka oli sattunut kohdalle juuri sopivasti. Mutta leveät hämähäkkijalat eivät mitenkään mahtuneet sinne kokonaan.

Taas tulija näkyi ensin varjona. Toinen teknikkoandroidi tulossa oikealta.

Ehkä tämä pitäisi häntä puolustusdroidina, joka oli jäänyt paikoilleen. Tosin Gruik oli melko varma, ettei esitys menisi täydestä. Puolustusdroidit kai yleensä aina palasivat luukkujensa taakse piiloon, kun hälytystä ei ollut.

”Mitä ihmettä?” androidi huudahti Gruikin nähdessään.

Nyt ei ollut ehkä vaihtoehtoa. Gruik avasi tulen varastamallaan laseraseella. Jokainen laukaus nousi edellistä ylemmäksi, rintalevystä pääyksikköön, kunnes teknikkoandroidi kaatui elottomana.

Se oli valitettavaa, mutta väistämätöntä.

Gruik tuli täysin esiin piilostaan ja lähti kulkemaan käytävää suuntaan, mistä hänen tuhoamansa androidi oli tullut. Kului vain pari sekuntia siitä, niin hälytys käynnistyi.

Hänen varaproessorinsa toiminta pysyi maksimissa, kun hän mietti, minne nyt piiloutuisi.

Punaiset valot välkkyivät käytävän koko pituudelta. Gruik suuntasi sisään lähimmästä oviaukosta, voimatta tietää mikä häntä siellä odotti.

87.

Soturiandroidin keho tuntui erilaiselta kontrolloida. Toisaalta raskaammalta, mutta kun lähti liikkeelle, liikkuminen tuntui jopa vaivattomalta.

He olivat nyt asevarastohuoneessa. Soturikehotkin olivat olleet yhteydessä verkkoon, ja he olivat suhteellisen yksinkertaisesti voineet vain valita siirtää tietoisuutensa niihin.

Ulkoisesti Trania ja Agnea ei nyt pystynyt erottamaan toisistaan. Ensimmäisenä he olivat varustaneet itsensä Hopeakaupungin versioilla energiateristä. Ne hohtivat kirkasta, puhtaan valkoista valoa, ja terä oli jonkin verran pitempi.

”Me kai lennämme kaupunkiin ja palatsiin asti,” Tran mietti ääneen. ”Siis jos täältä ei löydy mitään toimivaa kulkuneuvoa.”

”Niin, energian kyllä pitäisi riittää. Ainakin piirustusten mukaan.”

Olihan se, mitä he tekisivät, täysin hullua. Hyökätä kuninkaan joukkoja vastaan. Mutta ei kai muutakaan vaihtoehtoa olisi. Vaikka hidasta ja määrätietoista vastarinnan muodostamista – varsinkin, jos oli niinkuin hopeakorppi oli kertonut Agnelle, että kuningas tavoitteli jo Teräsplaneetan täydellistä kontrollia ajatuksen tasolla.

Tästä Tranille tulikin jotain epämiellyttävää mieleen.

”Pystyyköhän Coraxion ottamaan meidätkin valtaamme, jos erehdymme liian lähelle?” hän kysyi Agnelta.

”On se kai mahdollista. Meidän täytyy olettaa että on. Tekoälyn suhteen me toimimme aivan samalla tavalla kuin edelliset kehomme,” Agne vastasi.

”Eli tavallaan se, mikä mahdollisti että Mestarihalli pystyi keräämään tietoja takaisin, tekemään varmuuskopioita, ja että äitisi pystyi vapauttamaan meidän käytöksemme, mahdollistaa myös hallinnan.”

”Niin ymmärrän.”

”Ja se on niin perustavan tason ominaisuus, ettei sitä voi kytkeä pois. Luultavasti niin. Ja vaikka voisikin, en ymmärrä tekoälyn peukaloinnista,” Tran sanoi.

”Meidän täytyy vain hyökätä mahdollisimman pian ja aggressiivisesti. Ennen kuin isä on saanut kontrollin täyteen valmiuteen.”

”Osasi on raskas. Ensin veljesi, ja nyt isäsi.”

”Toisaalta he muuttuivat niin paljon, että heitä on hankala ajatella itsenään. Se kai helpottaa, ainakin vähän,” Agne sanoi.

”Niin. Nyt kai meidän pitää päättää, mitä kaikkia aseita otamme mukaan. Täällä on paljon melko vieraitakin. Voihan niitä kokeilla ulkona ensin.”

”Tehdään niin.”

He kumpikin ottivat asevaraston aseita niin paljon kuin saivat käsiinsä ja selkäänsä mahtumaan. Pitkänomaiset luultavasti olivat pitkän matkan tarkkuusaseita. Ja raskaat ja paksummat räjähdysaseita.

Lentoakin heidän pitäisi harjoitella ensin, ennen kuin he voisivat aloittaa paluumatkinsa.

He pääsivät ulos pihalle kantamustensa kanssa. Aurinko oli nousemassa. Toki vain kajastuksena pilvien takaa. Tran mielti väkisinkin sen symboliikkaa, että oliko tämä nyt Teräsplaneetan todellisen uuden ajan sarastus. Että mustan korpin ja mustanpuhuvan kaartin aika olisi vain painajainen, joka pian unohtuisi.

Hän muisti kyllä myös, mitä Falchion oli Agnelle selittänyt. Että synteettisten elämänmuotojen aika oli joka tapauksessa loppumassa. Olisivatko he viimeiset...?

Tranin oli yhtä vaikea hyväksyä sitä kuin Agnenkin.

Eihän synteettinen elämä ollut täydellistä, mutta ilman mustan korpin houkutusta Axion ja Astra olisivat jatkaneet hallintoaan vaikka kuinka pitkään, ilman tarvetta väkivaltaan ja pelkoon.

Agne kokeili ensin pitkänomaista asetta. Hän tähtäsi kaukaisia kallioita ja laukaisi. Se oli lasertarkkuuskivääri, jonka säde näytti vaikuttavan tehokaalta. Kallio halkesi aiheuttaen pienimuotoisen kivivyöryn.

Tran otti puolestaan paksuhkon aseensa kokeiluun. Siinä oli näyttö, joka kertoi käytössä olevan toimintatilan.

Nähtävästi sillä pystyi ampumaan sekä raskaita ammuksia sarjatulena, että vielä raskaampia räjähtäviä kranaatteja.

Tran kokeili molempia, ja sai aikaan vähän isomman kivivyöryn.

Pienikokoisempi ase puolestaan oli magneettikiskoaseen kevyempi ja nopeammin ampuva versio, käytännössä sarjatuliase sekkin. Sen ehkä jättäisi pois, jos tilaa ei ollut kaikille. Vaikka se olikin kätevä.

”No, mitä tehdään? Saammeko me kaikki mukaan?” Tran kysyi.

”Pitää kokeilla, miltä lentäminen tuntuu. Minä kyllä pidän ainakin tuon laseraseen.”

Uudessa kehossa oli uusia, Tranille vieraita järjestelmiä, joihin täytyi totutella. Tärkeimpänä tietysti siipien levittäminen ja kokoontaittaminen. Se onnistui neuraalikomennolla.

Agne levitti siivet ensin ja Tran seurasi esimerkkiä.

”Pitää kai ottaa vauhtia ja lyödä siivillä alaspäin, että pääsee ilmaan,” Agne sanoi.

He lähtivät juoksuun kokeillakseen. Se tarvitsi monta kesken jäänyttä ja epäonnistunutta yritystä, mutta lopulta he olivat ilmassa. Agne otti enemmän korkeutta ja lähti kiertämään raunioita. Tran harjoitteli vielä lentämisen hallintaa alempana.

Luultavasti yksi ase kannattaisi jättää pois. Senkin takia, että matka oli pitkä ja energiaa säästyisi.

”Tule tänne ylös! Kyllä sinä osaat!” Agne huusi.

Tran löi siivillään tiheämmin ja suuntasi katseensa ylöspäin. Olihan tämä käsittämätön tunne, jos sitä mielti liiaksi. Agnella oli ollut kuninkaallinen levitaatiotoiminto, mutta tämä oli vielä jotain aivan muuta.

Nyt he kumpikin kiersivät laaksoa.

Rakennukset ja palatsinkin rauniot näyttivät jo pieniltä alhaalla. Agne kokeili myös laseraseella tähtäämistä ja ampumista ilmasta. Silloin siivet kannatti lukita liito-asentoon. Kaikki aseet olivat hihnoistaan kiinni, etteivät ne putoaisi epähuomiossa.

Tran ampui myös laseraseella. Hän tähtäsi kivenlohkareita maassa palatsin vieressä, ja osui kiikaritoiminnon ja aseessa olevan kohdelukitsimen ansiosta.

Sitten hän kokeili vielä raskasta asetta, sen molempia ammustyyppejä. Agne kokeili myös. Räjähdyksen äänet kaikuivat laaksossa.

Vähitellen he alkoivat hallita sekä lentämisen että aseet. Aurinkokin alkoi vähitellen nousta.

”Ehdimmekö palatsille ennen pimeää?” Tran kysyi.

”Saa nähdä. Pimeä tekee meistä hankalampia huomata. Tosin onhan kaartilla valonvahvistus, niin kuin meilläkin.

Meidän muuten kannattaa liittää ilmapirtausten päällä aina kun pystymme. Energiaa säästyy,” Agne vastasi.

Lopulta he laskeutuivat. Sekin vaati oman taitonsa, ja tuntui melko hurjalta, kun vauhti tuntui pysähtyvän äkisti. Onneksi soturikehon jalat olivat kestäväää tekoa.

”Pitäisikö meidän defragmentoida ennen kuin aloitamme matkan?” Tran kysyi vielä.

”En tunne tarvetta. Ehkä tämä keho on sen suhteen erilainen, vaikka tekoälymme onkin sama. Tai jos se defragmentoi lennosta.”

”En minäkään. Sitten kai voimme lähteä, kun olemme valmiita.”

”Niin,” Agne sanoi. Äänensävyssä oli jotain eleeöntä ja lopullista, joka jopa kylmäsi Trania hieman. Hän muisti vielä, miten innostuneita ja valmiita he olivat olleet virtuaaliulottuvuudessa.

Mutta nyt todellisuus oli läsnä kouriintuntuvammin.

Ja totta olikin, että oli syytä ymmärtää heidän luultavasti viimeisen seikkailunsa vakavuus. Tran toivoi toki, että he voisivat jotenkin ihmeen kaupalla selvitä siitä – hyökkäyksestä koko kaartia ja kuningasta vastaan – mutta sen varaan ei kannattanut laskea.

Ei kannattanut juuri uhrata ajatuksia sille, mitä sen jälkeen tulisi.

Silti Tran halusi sanoa jotain. Hän epäröi hetken. Toisiko se huonoa onnea tulevaan koitokseen?

Hän sanoisi silti.

”Agne – olen kokenut paljon tavattuani sinut. Vaikka seikkailumme on ollut raskas ja väkivaltainenkin, en vaihtaisi siitä mitään pois.”

”En minäkään,” Agne vastasi. Äänen palasi vähän väriä.

Tran mietti lukeneensa joskus tietopankeista tarinaa – se oli ollut orgaanielämänmuodon kirjoittama. Siinä oli hahmo jonka nimi oli lähes sama kuin hänen omansa. Tällä oli ollut hoidettavana orgaaninen otus. Mitä taas Tranilla ei ollut. Tämäkin hahmo oli tavannut prinsessan ja he olivat seikkailleet.

Tran ehkä kertoisi tuon Agnelle, jos tilaisuus vielä tulisi.

88.

Agne näki reitin silmänäytöllään. He olivat oikeassa suunnassa. Nyt, korkealla pilvien ja hiukkasten yläpuolella lentäessään, he pystyivät näkemään auringon valon koko kirkkaudessaan.

Se oli lähestulkoon juhlallinen, majesteetillinen tunne. Vaikka Tran väittikin lämmön olevan turhan voimakas.

Agne yritti muistella tilanteeseen sopivia tietopankeista kuulemiaan musiikkikappaleita, sellaisia joissa ei ollut sanoja. Niitä ei nyt tarvittu. Tunnelma puhui puolestaan.

Tällä korkeudella sattui myös olemaan ilmavirtaus, jolla he pystyivät liitämään palatsia kohti, ja lyömään siipiään vain harvoin. He jatkaisivat sen päällä niin pitkään kuin mahdollista.

Matkaa oli suoraa tietä jäljellä noin neljä tuntia. Lentäminen oli paljon kiituriä nopeampaa. He saavuttaisivat palatsin ehkä juuri, kun hämärä alkaisi laskeutua. Sitten heidän kannattaisi odottaa pimeän syventymistä, ennen kuin he hyökkäisivät.

Matkan alussa he olivat käyneet läpi suunnitelmansa. Se perustui hyvin paljon improvisaatioon. Heidän täytyisi päästä sisään palatsiin, ja tuhota tieltä kaikki vastukset, kunnes he kohtaisivat hänen isänsä.

Tämän tuhoaminen, jos he siihen kykenisivät, toivottavasti päättäisi koko tyrannian aikakauden. Vaikkei Agne osannutkaan ajatella, mitä sen jälkeen tapahtuisi.

Täytyisikö Mestarihalli jotenkin uudelleenalustaa?

Ja auttaisiko Falchion heitä siinä?

Toki Agne tiesi, ettei se pakosta olisi enää heidän murheensa. Jos he päättäisivät tyrannian, mutta tuhoutuisivat niin tehdessään, sekin olisi voitto Teräsplaneetalle.

Nyt ei ollut enää paljon puhuttavaa.

He olivat muodostaneet langattoman kanavan välilleen, että pystyisivät puhumaan välimatkasta ja lentomelusta huomaamatta, mutta he eivät olleet käyttäneet sitä vähään aikaan.

Tavallaan se oli Agnesta säälikin. He olivat vain niin keskittyneet matkantekoon ja edessä odottavaan sotaan.

Hän muisteli heidän seikkailunsa vaiheita. Aina siitä lähtien, kun Agne huuhtoutui ulos jätekanavasta. Olivathan he ehtineet kokea vaikka mitä.

89.

”Etsikää ja tuhotkaa! Mitään ei saa jättää sattuman varaan nyt!” Coraxion jyrisi kaartin ylikomentaja Zorille hallintosalissa.

Hän oli juuri saanut kuulla hälytyksestä yhdessä Uuden Edenin voimalaitoksista.

”Miten se on edes mahdollista? Kaupunkihan puhdistettiin. Kaikki järjestystä rikkoneet löydettiin ja heitä rangaistiin,” Coraxion jatkoi.

Ylitietoteknikko Xen oli myös paikalla.

”Teoriani on, että siellä on epäkuntoinen droidi. Tai robotti, jonka varaprosessori on aktivoitunut. Prosessointiteho ei tällöin riitä käytösrajoituksen ajamiseen. Sen ei tarvitse tarkoittaa aktiivista pahantahtoisuutta, vaan kyseessä voi olla tekoälyn jääminen virhesilmukkaan.”

Selitys ei suinkaan liennyttänyt Coraxionin raivoa. Varsinkin kun laitoksesta oli jo löytynyt yksi aseellisesti tuhottu teknikkoandroidi. Mutta hän tiesi, että raivon takana oli myös pelko. Vaikka korpin olisikin pitänyt tyyntä hänen ajatteluaan, niin ettei hän sitä tuntisi.

Pelko hallinnan menettämisestä.

Pilkkasiko Corax häntä jättämällä hänet yksin sen kanssa? Ehkä se oli merkki siitä, että hänen vain täytyi olla vahvempi.

Jos hän ei pysynyt vahvana, ei hän pystyisi ajatuskontrolliinkaan. Hän pakotti äänensä tasaisen matalaksi ja yritti rauhoittua koko itsehillintänsä voimalla.

”Joka tapauksessa tarvitsemme kaiken tehon nyt. Ja jatkossa vielä enemmän. Keskeytyksiä ei voi sallia.”

”Majesteetti, voimalaitos tullaan kyllä tutkimaan metri metriltä,” ylikomentaja Zor sanoi.

”Pitäkää myös partiot ilmassa. Agne saattaa olla tulossa takaisin. Muistakaa että hänellä ei ole käytösrajoitusta. Hän tuhoaa teidät, jos epäröitte. Hän ei ole enää tyttäreni. Vaan Teräsplaneetan vihollinen. Teillä on täysi lupa tuhota,” Coraxion sanoi lopuksi.

”Kyllä, majesteetti,” Zor vastasi yksitotisesti.

Coraxion jäi miettimään. Tietysti hän voisi ottaa Agnenkin ajatuskontrollinsa piiriin, jos vain kykenisi siihen. Hänen täytyisi harjoitella enemmän. Se tuntui kilpajuoksulta aikaa vastaan.

90.

Hälytys oli loppunut. Kai vain siksi, että se oli soinut niin kauan, ja uusia havaintoja ei oltu saatu. Punaiset valot olivat sammuneet.

Gruik oli piilossa katon rajassa, ilmastointikanavassa. Sinne meno oli ollut meluisaa, mutta nyt hän oli kaukana pimeässä. Tänne pääsisivät vain droidit.

Tilannetta helpotti se, että voimalaitos itsessään oli meluisa. Aina silloin tällöin koneiston jylinä kiihtyi. Silloin Gruikin olisi luultavasti turvallista liikkua taas.

Hän ei ollut aivan varma, mitä hän odotti. Mikä olisi paras hetki tuhotyölle? Hänen varaproessorinsa ei toki myös vielä edes tiennyt, mistä käsin se kannattaisi tehdä. Hänellä tuli mieleen joko generaattorin tai virtaa ulospäin kuljettavan kaapelin tuhoaminen.

Sitten laitteiston melu tuntui yltyvän taas. Hänen olisi hyvä lähteä liikkeelle pian.

91.

Hämärä alkoi laskeutua, kun Uuden Edenin valot alkoivat siintää kaukaisuudessa.

Nyt oli syytä olla varuillaan. Tran kytki valonvahvistuksen päälle ja katsoi kaikkialle ympärillään. Siellä mistä he olivat tulleet, taivas oli totaalisen tyhjä. Mutta kaupungin yllä näytti olevan ilma-aluksia kiertelemässä.

”Ilmapartioita. Meidän on ehkä syytä laskeutua, ennen kuin meidät huomataan,” Tran sanoi.

Agne lensi hänen vierellään.

”Niillä on taatusti niin tehokas optinen prosesointi, että meidät huomataan maassakin. Täällä ei oikein ole paikkoja minne piiloutua.”

Tran toki muisti sen heidän kiituripaostaan. Aavikko levittäytyi tasaisena heidän allaan.

”Yritetään sitten lentää korkeudella, jolla sulaudumme horisonttiin parhaiten. Se onnistuu vielä jonkin aikaa,” Tran ehdotti.

Agne nyökkäsi.

He laskeutuivat alemmas, kunnes Tran arvioi että laskevan auringon valo pilvipeitteen läpi sopi suunnilleen yhteen soturipuvun luontaisen sävyn kanssa. Se oli hopeankiiltävä kuten Falchionkin, mutta näytti nyt harmaalta.

Kaupungin valot alkoivat tulla lähemmäs. Tran näki nyt lentoalukset paremmin – ne olivat pienempiä kuin se raskas kuljetusalus jonka he olivat kohdanneet varmuuskopiohallilla. Varmasti siis ketterämpiäkin. Ja vaikkei Tran tiennytkään, hän saattoi hyvin kuvitella että ne olivat monipuolisesti aseistettuja.

”Odotetaan että ne hyökkäävät ensin. Sitten isketään kaikella mitä meillä on,” Agne sanoi.

Se kuulosti päättäväiseltä hulluudelta, mutta vaihtoehtoja ei juuri ollut.

Sen jälkeen, kun heidät huomattaisiin, ei luultavasti olisi enää tapaa päästä piiloon. Sitten koko Uuden Edenin ja palatsin kaarti olisi heidän kimpussa. Tällöin ainoa mitä he voisivat tehdä, olisi vain pyrkiä eteenpäin kohti palatsia ja toivoa, että he pystyisivät saavuttamaan päämääränsä.

Tranille tuli vasta nyt mieleen, että he olisivat ehkä voineet harjoitella taitojaan virtuaaliulottuvuudessa. Tai muuten valmistautua. Hehän olivat käytännössä lähteneet suoraan matkaan opittuaan lentämään.

He lähestyivät edelleen.

Sitten lentoaluksista lähin alkoi kaartaa tavalla, joka näytti tarkoitukselliselta.

Agne oli huomannut sen myös.

”Odotetaan vielä. Teeskennellään ettemme huomanneet,” tämä sanoi.

He lensivät vielä hetken suoraan.

Sitten lentoalus kääntyi vielä uudestaan, suoraan heitä kohti, ja avasi tulen jonkinlaisella tulivoimaisella automaattikanuunalla. Tuhoavat valokuovat halkoivat hämärää taivasta.

Tran ja Agne molemmat kaartoivat väistöliikkeellä pois, kumpikin eri suuntiin.

Tämä oli nyt sotaa.

92.

Agne kohotti pitkäpiippuisen laseraseensa liitäessään samalla vinosti. Siipiä pystyi kääntämään ja lentosuuntaa muuttamaan niin, että molemmat kädet säilyivät silti vapaana.

Hän sai heitä vainoavan aluksen – se oli lähempää tarkasteltuna V:n mallinen ilmahyökkäyskone – hetkeksi tähtäimiinsä, ja laukaisi.

Kirkas lasersäde halkaisi ilman ja alkoi polttaa alusta. Agne tunsu aseensa tärisevän käsissään. Mutta vaikutusta kesti vain hetken, kun alus onnistui irtautumaan kaartamalla äkisti pois päin.

Toinenkin alus oli liittymässä taisteluun.

Äkkiä Agnen tajunnan täytti toistuva varoitusääni. Vihollisella oli häneen lukitus.

”Meillä on vastakeinoja! Yritä tiputtaa soihtu!” Tran sanoi langattoman kanavan yli.

Agne ymmärsi sen merkityksen teoreettisesti. Jos vihollisen ammus hakeutuisi heidän tuottamaansa lämpöä kohti, soihtui saattaisi sotkea sen.

Hän antoi neuraalikomennon soihdun pudottamiselle. Se ampaisi hänen selästään taivaalle. Agne näki myös tulijuovan lähteneen toisesta ilma-aluksesta. Se ehkä oli hakeutuva ammus. Varmuuden vuoksi hän lähti vielä villiin kaartavaan syöksyyn.

Tulijuova kaarsi hänestä ohi, ja varoitusääni lakkasi toistaiseksi.

Agne näki, kun Tran ampui sarjatulella raskaita ammuksia heitä ensiksi vainonneeseen koneeseen. Tämä osui taitavasti; ne räjähtivät valaisten taivasta. Ilma-alus alkoi syöksyä alas savuten.

Nyt oli jäljellä vielä toinen. Se oli tulossa kohti. Agne otti taas laserkaseen ja laukaisi vain minimaalisella tähtäyksellä. Lasersäde valaisi jälleen taivaan. Alus väisti, mutta tällä kertaa Agne aavisti väistösuunnan, ja korjasi tähtäystään.

Säde ehti osua koneeseen usean sekunnin ajan. Se kaarsi savuten, ja alkoi sitten ampua valujuova-ammuksia äkillisesti.

Agne väisti korkeammalle lyömällä siipiään voimakkaasti. Hänen silmänäyttönsä kertoi osumasta ja siipien osittaisesta vahingoittumisesta, mutta ainakin toistaiseksi hän pystyi vielä lentämään kuten ennenkin.

Viholliskone kulki hänen alapuoleltaan, hän kiepahti ilmassa ja ampui vielä kerran. Aluksen runko halkesi nyt keskeltä päältä, ja hän osui kai moottoriin, koska yhtäkkiä koko kone oli yhtä isoa tulijuovaa, joka oli menossa maata kohti.

Agne käänsi päätään löytääkseen Tranin taivaalta. Tämä oli vähän matkan päässä sivulla. Edestä oli tulossa lisää V:n muotoisia hyökkäyskoneita, ainakin kaksi. Ja kolmas oli nousemassa kauempaa kaupungin valojen luota.

Eikä Agne voinut tietää kuinka monta lisää oli reservissä.

”Yritetään kiertää ne ja päästä lähemmäs kaupunkia! Taistellaan vain jos on pakko!” Agne sanoi langattoman kanavan yli.

He pääsivät hieman lähemmäs Uuden Edenin valoja, kun tulitus alkoi taas. Tällä kertaa valojuovia tuli myös maasta. Agne haki vauhtia voimakkaasta syöksystä alaspäin, samalla kun otti raskaan sarjatuliaseen käyttöönsä. Hän kytki näköprosessoinnin erottelukyvyn maksimiin, ja näki alhaalla tykillä varustetun ajoneuvon.

Agne laukaisi raskaan kranaatin, ja tulipallo valaisi maata. Hän ei kuitenkaan voinut olla varma ajoneuvon tuhoutumisesta.

Matalalla lentämisessä oli se etu, että ilmahyökkäyskoneiden oli vaikeampi seurata. Ne vaativat käytännössä suuren nopeuden koko ajan pysyäkseen ilmassa, kun taas siivet antoivat enemmän vaihtoehtoja.

Mutta sitten Agne kirosi mielessään, kun valojuovatulitus alkoi takaa.

Vaikeampi seurata – pah!

Kai vastapuolen lentäjä oli yhtä uhkarohkea kuin hänkin. Agne ymmärsi, että tämäkin halusi voittoa. Tämän täytyisi voittoa, tai isä ei tuntisi armoa, vaan rankaisisi julmasti.

Hän kääntyi siis lähes paikallaan ympäri ja antoi aseensa laulaa sarjatulta. Ammuksia meni ensin ohi lähestyvistä

koneesta, mutta sitten yksi niistä räjähti vieden palan V:n muotoisesta siivestä. Koneen lento muuttui epävakaaksi, mutta se ampui edelleen.

Agne pääsi valojuovavanaa juuri ja juuri pakoon väistämällä sivulle. Sitten hän jatkoi tulitusta, mutta ohi.

Kone alkoi kääntyä, mutta yllättäen se peittyi isoon räjähdykseen.

Agne vilkaisi ylös ja tiesi jo että Tran oli ampunut. Raskaalla kranaatilla osuminen nopeasti liikkuvaan ilmataistelukoneeseen oli joko tuuria tai ilmiömäistä taitoa.

”Kiitos,” Agne sanoi.

Silti ei ollut aikaa iloita liikaa voitosta. Agne kääntyi takaisin Uutta Edeniä kohti, Tran siirtyi myös lentämään matalammalla, ja he etenivät yhä lähemmäs kaupunkia, kunnes saavuttivat sen laidan.

Palatsin pystyi jo erottamaan pimeyden keskellä.

Äkisti Agne huomasi, että sieltäkin tulitettiin. Kuten myös useilta suunnilta kaupungin alueelta. Valojuovat risteilivät ilmassa, ja lukitusvaroitukset alkoivat taas soida.

Agne ei edes tiennyt vielä, mistä hakeutuva ammus oli tulossa, mutta hän laukaisi soihdun vaistonvaraisesti, ja sukelsi yhä alemmas. Hän näki jo kaupungin rakennukset alapuolellaan.

He pystyisivät luultavasti pujottelemaan siivillään niiden välistä. Siihen V:n malliset koneet eivät taatusti pystyisi.

”Rakennusten väliin, eikö niin?” Tran kysyi.

”Yritetään! Ylhäällä olemme liian helppoja kohteita.”

He syöksyivät lähes pystysuoraan alas, ja oikaisivat vain muutamien metrien päässä katutasosta. Agnen täytyi varmistua silmänäytöltään, että he olivat menossa palatsia kohti.

Kyllä. Suunta oli oikea.

Mutta sitten Agne tajusi, että kaduiltakin saatettiin tulittaa.

Hän huomasi sen hetken liian myöhään, kun lasersäde läpäisi hänen vasemman siipensä. Syypäänä yksittäinen mustanpuhuva kaartilainen pitkäpiippuisen aseensa kanssa.

Nyt Agne tunsu lentonsa muuttuvan epävakaaksi. Hän yritti pitää androidin tähtäimissään, ja ampui sarjan. Raskaat ammuksiset repivät tämän kappaleiksi.

”Pystytkö vielä lentämään?” Tran kysyi sitten.

”Yritän!”

He jatkoivat pujottelua rakennusten välistä. Nyt Agne tiesi olla valmiina, ja kun seuraava kaartilainen ilmestyi kulman takaa, hän ampui raskaan kranaatin.

Se oli ehkä liioitteluakin, mutta ainakaan isosta kadun- ja seinänpalasia lennättävästä räjähdyksestä ei voisi eliiteinkään kaartilainen selvitä.

Mutta juuri räjähdysten hälvettyä Agne tajusi olevansa lentämässä suoraan päinvastaiselta suunnalta tulevan ison levitaatiotankin tähtäimiin.

Ilma kuumentui polttavaksi juuri hänen vieressään, kun tankki ampui leveän, valkoisen energiasäteen. Hän väisti viime tipassa huojuvasti sivulle, ja kääntyi sitten ilmassa lähes 180 astetta ympäri pystyäkseen vastaamaan tulitukseen.

Hän ampui jälleen raskaan kranaatin, mutta levitaatiotankki oli yllättävän ketterä, ja onnistui väistämään sen niin, että räjähdys vain ryöpytti katukiviä ilmaan.

Tran oli tulossa takaa ja laukaisi toisen kranaatin, joka osui katuun juuri tankin edessä, mutta silläkään ei ollut mainittavaa vaikutusta.

”On se piru!” Tran huusi.

”Vaihdetaan laseraseisiin!” Agne vastasi.

Tankki laukaisi jälleen ilmaa höyrystävän energiasäteensä, ja Agne sukelsi sen alta samalla kun sai pitkän laseraseensa viimein käsiinsä.

Hän painoi liipaisimen pohjaan ja paljon ohuempi mutta silti myös tuhovoimainen säde ampaisi eteenpäin aseensa piipusta. Sitä tankin olisi paljon hankalampi väistää. Tosin

Agne ei tiennyt, kuinka pitkän yhtäjaksoisen säteen hän pystyisi ampumaan.

No, nyt se selviäisi.

Tran liittyi juoneen mukaan, ja yllättäen tankilla oli kaksi sädettä väisteltävänä.

Toisin kuin kranaattien kanssa, siinä se ei onnistunut kovinkaan hyvin. Ase tärisi ja kuumentuikin Agnen käsissä, kun hän leikkasi tankin panssarin läpi. Hänen ilmeensä oli raivoisa, ikäänkuin se auttaisi lasersädettä. Myös Tran jatkoi kuin viimeistä päivää. He leikkasivat kaikkialle ympäri tankin etu- ja sivupanssareita.

Lopulta jotain alkoi tapahtua. Panssarin alla alkoi hehkua.

”Kohta se tuhoutuu!” Agne huusi.

Levitaatiotankki räjähti äkillisesti voimakkaan valkoisen välähdyksen ja korviahuumaavan jysähdyksen kera. Paineaalto oli niin valtava, että se heitti Agnen ja luultavasti Traninkin ilmasta katuun.

Hetken aikaa Agne näki vain pölyä. Hän yritti saada silmänäytöltään selville, oliko hän vahingoittunut, ja jos, kuinka pahasti.

93.

Coraxion oli jälleen lähes maksimaalisen raivon vallassa. Kaupunkiin oli hyökätty kahden siivekkään soturin toimesta. Ei juuri ollut epäselvyyttä, ketkä olivat kyseessä.

Hallintosali toimi nyt käytännössä sotahuoneena, kunnes tilanne selviäisi.

”Sanon jälleen: etsikää ja tuhotkaa! Mitään ei saa nyt jättää sattuman varaan. Kaksi vastaan kaikki joukkomme ja kalustomme täällä. Jos epäonnistutte, takaan teille kaikille kiduttavan hitaan sulatuksen tai kappaleiksi repimisen!” Coraxion jylisi.

Zor nyökkäsi sanomatta sanaakaan.

”Ja palatsi – eikö meillä ollut –”

”Suojakenttä, majesteetti? Voimme aktivoida sen. Se vain tulee lisäämään energiankulutusta niin paljon, että kaikki kaupungin valmistustoiminta täytyy keskeyttää,” ylläkirjainrakennusteknikko Caan sanoi.

Coraxion tiesi ettei päätös ollut aivan helppo. Ei siksi, etteikö Uusi Eden pärjäisi, tai hänen kaartinsa selviäisi hetken ilman täydennysammuksia ja -kulkuneuvoja ja aseita ja varaosia.

Mutta suojatekniikan aktivoiminen kertoisi, että hän pelkäisi. Pelkäisi palatsin ja itsensä puolesta. Luultavasti hovi ja kaarti ei sitä niin ajattelisi. Mutta hänelle itselleen se olisi jäytävä epävarmuuden tunne.

Toisaalta saattoi kai ajatella myös, että hän oli pelon vallassa antanut Corannille maksimaaliset taistelutaidot ja valmiudet. Että tämä pystyisi häntä suojelemaan.

Tai sen saattoi ajatella myös niin, että taitava strategikko tietysti käyttäisi kaikki käytössään olevat keinot voittonsa ja selviytymisensä varmistamiseen. Vain typerys ottaisi turhia riskejä.

Ja jos hänen kaartinsa hoitaisi hommansa, niin kuin hän totisesti toivoi, Agne ja tämän rikostoveri kohtaisivat tuhonsa jo kauan ennen pelatsia.

”Aktivoikaa suojakenttä,” Coraxion käski.

94.

Gruik tunsu laitteiston melun yltyvän. Jotain oli tapahtumassa. Lisäksi aiemmin hän oli mielestään kuullut ylhäältä kummaa jylinää, joka kuulosti taistelulta. Oliko uusi kapina alkamassa?

Jos olisi, niin sitten hän haluaisi tehdä osansa. Vaikkei tyranni kaatuisikaan, tämän valtaa täytyisi hankaloittaa niin paljon kuin mahdollista.

Mutta se tarkoitti, että nyt Gruikin pitäisi tulla ulos ilmastointikanavasta. Luultavasti hälytys silloin käynnistyisi pian uudestaan, ja hän joutuisi taistelemaan. Eikä hän edelleenkään tiennyt tarkalleen, mistä tuhotyön pystyisi parhaiten tekemään.

Hänen täytyisi edetä sattumanvaraisesti. Varaproessori laski, että onnistumisen todennäköisyydet eivät olleet suuret. Tosin se osasi myös antaa sen olla häiritsemättä.

Se yrittäisi parhaansa, kunnes kohtaisi tuhon tai toimintakyvyttömyyden.

95.

Heti pölyn alettua hälvetä Tran tiesi, että heitä kohti oli tulossa vihollisia usealta suunnalta. Lisää kaartilaisia, lisää kiitureita ja levitaatiotankkeja, ja he olivat vain jalan.

Näytti siltä, ettei Agne pystyisi nousemaan enää lentoon vaurioituneilla siivillään, ainakaan kiireessä.

Joten he juoksivat. Juoksivat ja ampuivat taakseen ja toivoivat osuvansa.

Räjähdykset heidän ympärillään olivat jatkuvia. Betonin-kappaleita sinkoili, ja lasersäteet leikkasivat ilmaa heidän kummallakin puolellaan. He syöksyivät suojaan aina kun pystyivät, ja vastasivat tulitukseen.

”Palatsille on vielä kilometri!” Agne huusi. ”Me pystymme siihen. Meidän täytyy pystyä!”

Kilometri siihen, että he pääsisivät kohtaamaan vielä Coraxionin henkilökohtaiset puolustukset. Ja ehkä lopulta tämän itsensä.

He pääsivät hetkeksi rakennuksen kulman taakse suojaan takaa-ajajia.

Sitten Tran tajusi, ettei se ollutkaan suoja. He olivat lähes törmänneet kolmen kaartilaisen muodostelmaan. Nämä kääntyivät askeleet kuullessaan, mustaa valoa hohtavat energiaterät jo aktivoituna.

Tran mietti sekunnin murto-osan, mutta tajusi sitten että

välimatka oli liian lyhyt ampumiseen. Hän haki oman energiateränsä käsiinsä, ja sivusilmällään näki Agnen tekevän saman.

Kaksi vastaan kolme. Ja Tranilla oli toistaiseksi kokemusta vain sotasiasta, jonka taktiikat olivat huomattavasti alkeellisempia.

Eivätkä he voineet käyttää näihin vastuksiin kovin paljon aikaa, sillä pian takaa tulevat joukot saisivat heidät taas tähtäimiinsä.

Agne syöksyi ensin eteenpäin, valkohehkuinen terä pään yläpuolelle kohotettuna. Hän löi kaassa, mutta joutui sitten väistämään, kun kaksi kaartilaista kävivät vasta-työkkäykseen. Tran lukitsi teränsä kolmannen kanssa.

Hän tajusi pian, että soturikehon etuna oli voima.

Hän pystyi vääntämään kaartilaisen terän epäedulliseen asentoon. Sitten Tran jatkoi potkulla ja lävisti kaartilaisen rintapanssarin tämän horjahtaessa. Se oli tuhoava osuma.

Agne löi kaassa toisen kerran, ja kaartilaisen pääyksikkö irtosi. Vielä yksi mustan valon terä oli jäljellä. Tämä oli väistänyt sivulle, kierrellen heitä.

Sitten, ennen kuin Tran ehti reagoida, viimeinen vihollinen heitti energiateränsä Trania kohti. Viime hetkellä Tran väisti taipumalla sivulle, mutta tämän seurauksena terä leikkasi läpi hänen oikeasta siivestään.

Mutta parempi se, kuin hänen rinnastaan ja energia-

komponenteistaan. Silti, nyt hänenkin lentokykynsä olisi kyseenalainen.

Teränsä heittänyt kaartilainen alkoi kaivaa ampumasettaan esille, mutta nyt hän oli liian myöhässä. Sekä Agnen että Tranin terät leikkasivat häneen kaassa, ja hän kaatui katuun palasina.

Eikä hetkeä liian myöhään, sillä laserkiväärein varustetut kaartilaiset olivat jo kiertäneet kulman. Heitä oli ainakin neljä.

Tran otti raskaan monikäyttöaseensa selästään niin nopeasti kuin pystyi, ja ampui raskaan kranaatin. Räjähdyks heitti kaksi kaartilaista ilmaan. Myös Agne ampui jo laserkiväärillään.

Hänen olkapäähänsä näytti osuvan, kun jäljelläolevat viholliset vastasivat tuleen. Tran ei vielä nähnyt räjähdysten heittämän pölyn alta, missä he olivat, mutta hän jatkoi sokealla sarjatulella.

Agne ampui vielä kerran, ja pölyn laskeuduttua kadulla makasi neljä liikkumatonta kaartilaista.

Sitten oli aika juosta taas.

”Osuiko pahasti?” Tran kysyi.

”En näe vikanäytöllä mitään,” Agne vastasi. ”Ei tainnut mennä kovin syvältä.”

He saavuttivat seuraavan risteyksen.

Matkan päästä oli tulossa toinen levitaatiotankki. Tran oli varma, että heidät nähtiin. Tankki saavuttaisi heidät hyvin suurella varmuudella. Ja sen leveä säde ehkä höyrystäisi heidät kerrasta.

”Meidän täytyy päästä piiloon,” Tran sanoi heidän juostessaan.

”Ehkä sisään rakennuksiin,” Agne vastasi. ”Voimme kiivetä korkeammaksi ja jatkaa liitämällä. Ainakin jonkin matkaa.”

Idea voitti ainakin kadulla pysymisen ja tankkia vastaan taistelemisen jalkaisin.

Heidän vasemmalla puolellaan oli pitkänomainen mutta myös korkea rakennus. Ehkä jokin teollisuushalli. Toivon mukaan siellä ei olisi sisällä kaartilaisia valvomassa. Kun sanattomasta sopimuksesta he saivat rakennuksen sisäänkäyntiovet irti saranoiltaan energiateriään käyttäen, ja sukelsivat sisään.

Kranaattikin olisi ollut vaihtoehto, mutta äänekkäämpi, Tran mietti.

Seuraavassa hetkessä hän tajusi astuneensa hyvin samankaltaiseen valmistuslaitokseen kuin missä oli kauan sitten työskennellyt. Keskellä kulkivat tuotantoliukuhihnat kokoamisasemineen. Useita teollisuusrobotteja ja droideja oli paikalla, sekä androideja prosessinohjaajina. Hallin laidoilla oli kävelysiltoja useissa tasoissa.

Mutta jokin oli pielessä. Liukuhihnat seisoivat eikä kokoamisasemilla tapahtunut mitään.

Mitä se merkitsi?

”Hei, meidän täytyy jatkaa,” Agne sanoi, tarttui häntä kädestä ja veti mukanaan kohti kävelysillan portaikkoa edessä.

Tämä oli tietysti oikeassa.

Ei ollut aikaa miettiä. Aivan sama. Jos kyseisen laitoksen tuotetta ei tarvittu, niin sitten prosessi sai seistä. Ehkä kuningas oli priorisoinut kaiken uudestaan.

He juoksivat kävelysiltaa pitkin hallia eteenpäin pituussuunnassa. Edessä oli vielä korkeammalle johtava portaikko. Parasta olisi päästä koko laitoksen katolle, ja lähteä sieltä liitämään. Toki mielellään poissa levitaatio-tankin tai muiden vihollisten tähtäimistä.

Gruik eteni niin nopeasti kuin hämähäkkipaloilla pääsi. Laitteiston melu oli saavuttanut maksiminsa. Voimalaitos tuotti kai niin paljon energiaa, kuin se pystyi.

Hälytys käynnistyi pian hänen tultuaan ulos ilmastointikanavasta. Varmasti jokin sensori, jota hän ei ollut edes huomannut.

Käytävän toisesta päästä ammuttiin jo. Lasersäde osui hänen viereensä ja poltti seinään jäljen.

Mutta Gruik ei kääntynyt edes katsomaan kohti ampujaa, hän vain puikahti seuraavasta kohdalle tulleesta ovi-aukosta. Se oli jo sulkeutumassa, mutta hän pääsi vielä sisään.

Hän oli tullut isoon halliin. Melu oli kovempaa täällä. Täällä oli korkeita, pyöreänmuotoisia metallikoteloita, jotka saattoivat pitää sisällään generaattoreitakin. Hallissa oli myös kävelytasoja, joiden alle Gruik mahtuisi, kun laittaisi jalkansa mahdollisimman paljon kokoon. Hän voisi näin yrittää pysyä piilossa.

Ei kulunut kauan kun ovi, josta hän oli tullut, aukesi uudestaan. Sieltä tuli mustanpuhuva androidi. Kaartilaisia.

Nyt Gruikin piilopaikan tehokkuus punnittaisiin. Sillä välin hän antoi katseensa kiertää. Voisiko hän iskeä jonnekin täällä hallissa?

Hallin perällä hän näki paksun kaapelinipun. Se kulki

lattiaa pitkin; siihen yhdistyi ohuempia kaapelinippuja jotka tulivat ulos koteloista. Paksu nippu jatkui seinää ylös.

Gruik päätteli että se oli energian ulossyöttöreitti.

Se voisi olla jopa hänen lopullinen kohteensa.

Kaartilainen tuli sisään halliin, ja perässä tuli myös toinen. He hajaantuivat ja alkoivat kiertää kävelytasoja kummallakin puolen hallia.

Jos he vilkaisisivat alaspäin, he kyllä löytäisivät Gruikin. Varsinkin, jos heillä oli näköprosessointi päällä. Olisi outoa, ettei kaartilaisilla olisi.

No, sitten Gruik voisi ampua laseraseellaan. Kaartilaiset taatusti osaisivat väistellä, paljon androiditeknikkoja paremmin. Ja tietysti ampuisivat takaisin.

97.

Palatsi näkyi hämärässä noin puolen kilometrin päässä. Alhaalta suunnatut valonheittimet valaisivat sen kuin synkän monumentin. Agne ei ollut pimeyden takia sataprosenttisen varma, mutta ei olisi ollut ihme, että isä oli vaatinut sen kivi- ja teräspinnatkin mustennettavaksi.

He olivat teollisuushallin katolla. Toistaiseksi vapaana vihollisista. Mutta tilanne voisi muuttua sekunneissa.

”Meitä takuulla odotetaan siellä,” Tran totesi.

”Niin. Mutta emme me voi tännekään jäädä,” Agne vastasi.

”Ei tietenkään. Lähdetään sitten.”

Agne otti vauhtia ja lähti liitoon hallin katon reunalta. Tran seurasi heti perässä. Agnella oli laserkivääri taas käsissään. Tran piti raskaasta monitoimiaseesta kai enemmän, joten hänellä oli se valmiina.

Ei kestänyt kauan, kun tulitus alkoi alhaalta. Ja ilmastakin. Agne löi siivillään saadakseen korkeutta, saadakseen aikaa reagoida vihollisiin. Siipien teho oli nyt selvästi heikompi.

Agne käänsi kehoaan sivuttain ja näki V-mallisen ilma-taistelukoneen tulossa takaapäin. Sen ase alkoi sylkeä valokuovatulta. Agne löi siivillään lisää vauhtia väistöön ja ampui lasersäteensä.

Säde osui koneeseen taas vähän aikaa, mutta sitten se

ehdi väistää. Mutta Agneen ei myöskään osunut. Tran tulitti sillä välin alaspäin, samalla kun väisteli sieltä tulevia lasersäteitä. Siellä oli kai lisää kaartilaisia.

Äkkiä leveä, kirkas säde ampaisi taivaalle alhaaltapäin.

Toinen levitaatiotankki oli löytänyt heidät sittenkin! Tilanne oli jälleen muuttunut paljon vaarallisemmaksi. Agne tiesi, että hänen pitäisi äkkiä päästä eroon lentoaluksesta, jotta he voisivat keskittyä tankkiin.

Hän vilkaisi alas ja näki tankin seuraavan heitä noin korttelin päästä. Hänellä oli aavistus, että tankin miehistö ei välittäisi osumista rakennuksiinkaan. Koko Uusi Eden pistettäisiin matalaksi heidän saamiseksi.

Nyt ilmataistelukone oli kiertämässä heidän taakseen, ampuakseen uudestaan.

Aggression vallassa Agne kiepahti jälleen ympäri ilmassa, ja ampui ensin. Säde osui ohjaamoon, mahdollisesti tuhoten lentäjän. Kone alkoi kaartaa alaspäin hallitsemattomasti.

Sitten Agne aisti tavattoman kuumuuden, kun hänen koko näkökenttensä täyttyi valkoisesta energiasäteestä. Hän oli lentämässä suoraan tankin säteeseen!

Hän ei tiennyt, mitä tehdä.

Korjausliikekin voisi olla kohtalokas. Minne päin hän kääntyisikin, ainakin hänen siipensä saattaisivat mennä.

Äkkiä hän tunsu törmäyksen oikealta puoleltaan. Tran iskeytyi häneen ja he molemmat pääsivät täpärästi pakoon säteen tieltä.

”Kiitos!” Agne huudahti.

Sitten hän mietti jo eteenpäin. Olisiko heillä edes aikaa tuhota tankkia? Vai pitäisikö heidän vain yrittää eteenpäin? Mutta seuraavalla kerralla heidän väistelynsä ei ehkä olisi yhtä onnekasta.

”Tuhotaan se nyt. Raskaita kranaatteja!” Tran sanoi.

Agne ei protestoinut. Nopealla liikkeellä hän vaihtoi laseraseen tilalle raskaan monitoimiaseen.

Sitten he ottivat tankin tähtäimiinsä. Kranaatin lentorata pitäisi arvioida, mutta ase auttaisi siinä. Kun Agne tähtäsi jonkin verran tankin yläpuolelle, aseensa näyttö muuttui punaiseksi ja se piippasi.

Sitten he suorastaan satoivat kranaatteja levitaatiotankin päälle. Se peittyi räjähdysiin. Lopulta Agnelta loppuivat kranaatit.

”Minultakin loppui!” Tran huusi.

Räjähdyksen hälvettyä tankki ei ainakaan levitoinut enää. Eikä ampunut. Pian se räjähti valkoisen välähdyksen kanssa. Pamaus ei ollut ilmasta kuultuna kovin voimakas.

Agne ajatteli, että levitaatiotankki oli aika julma kulku-neuvo. Sitä ajaessa piti joko voittaa – tai tuhoutua.

Sitten he jatkoivat liitoaan eteenpäin. Alhaalta tulitettiin edelleen, mutta toistaiseksi he onnistuivat väistelemään. Agnella oli jälleen laserase käsissään.

Palatsin porttien luona oli lisää kaartilaisia. Osa heistä panssarikiiturien selässä, osa muurilla. Oliko se todella viimeinen puolustuslinja?

He olivat päässeet pitkälle, se oli pakko myöntää. Mutta vielä täytyi päästä pitemmälle. Kohdata Coraxion.

Agne tähtäsi ja pudotti yhden kiiturin ajajan. Tulitukseen vastattiin välittömästi. Tran ampui myös laseraseellaan.

Sitten valojuovatulitus alkoi takaa, taivaalta. Ja Agne kuuli myös varoitusäänen, joka merkitsi vihollisen lukitusta.

Lähes jo vaistomaisesti hän antoi neuraalikomennon soihdun laukaisemiselle, ja kääntyi jyrkempään syöksyyn, joka kaartui vasemmalle pois päin valojuovasateesta.

Kesken syöksyn hän tähtäsi olkansa yli taakse päin, sai ilmataistelukoneen tähtäimiinsä ja ampui. Tran hieman sivumpana ampui myös. Kaksi lasersädettä leikkasi koneen runkoon.

He osuivat useiden sekuntien ajan. Kone alkoi liekehtiä ja syöksyä alas.

Sitten alhaalta tulitettiin, ja Agneen tiesi häneen osuneen. Virhenäyttö kertoi osumasta oikeaan käsivarsi-aktuaattoriin.

Agne kokeili käsivarren toimivuutta välittömästi. Se liikkui yhä, mutta epätarkemmin. Tähtäys voisi käydä hankalaksi.

Hän yritti löytää ampujan, samalla kun he syöksyivät lähemmäs palatsia. Oliko sillä edes väliä? Siinä mielessä kyllä, että jos tämä oli tavallista parempi tähtäämään, tämä oli myös parempi saada äkkiä pois pelistä.

Agne käytti kiikaritoimintoa ja näki kaartilaisten ryhmän palatsin muurilla. Taas kolme. Keskimmäisen androidin pitkänomainen ase savusi.

Hän tähtäsi tätä rintapanssarin keskelle ja ampui. Säde osui hieman sivuun, ja Agne yritti korjata tähtäystä. Lopulta hän onnistui, ehkä tuurilla. Kaartilainen putosi muurilta alas.

Tran syöksi hänen vierellään, ja ampui minkä ehti. Kaartilaisia lakosi lisää. Mutta sitten näytti että häneenkin osui. Jo aiemmin vahingoittuneesta siivestä irtosi iso pala, ja hänen syöksynsä muuttui hallitsemattomaksi.

Agne syöksi perään huutaen aggressiivisesti.

”Tran!”

Eihän siitä ollut hyötyä, mutta ehkä hän yritti fokusoida itseään. Samalla hän teki kaikkensa löytääkseen lisää kohteita. Kiikarinäkymä pomppi villisti, ja Agne ampui oikealle ja vasemmalle kuin viimeistä päivää.

Lopulta he olivat niin lähellä muuria, että Agne päätti vaihtaa raskaan monitoimiaseen sarjatuleen.

Ammukset repivät palatsin muurista isoja paloja, ja niiden mukana myös kaartilaisia.

Sitten he olivat jo muurien sisäpuolella. Tran laskeutui karkeasti mutta pyörähti seuraavassa hetkessä ylös jaloilleen.

Agne liiti vielä vähän aikaa, kunnes hänkin saavutti maanpinnan.

Jälleen he juoksivat ja tulittivat taakseen minkä pystyivät. Vihollisten lasersäteet halkoivat ilmaa.

Nyt heillä oli enää muutama kymmenen metriä palatsin sisäänkäynnin portaille. Tosin he olisivat hyvin suojattomia niitä noustessaan.

98.

Coraxion ei halunnut kuulla enää enempää. Lentäviä sotureita oli jahdattu kaupungin halki ja heihin oli osunutkin, muttei tuhoavasti. Ja nämä puolestaan olivat onnistuneet tuhoamaan ainakin kaksi levitaatiotankkia, useita ilmataistelukoneita, ja lukemattomia kaartilaisia.

Kaikkia epäonnistuneita tietysti rangaistaisiin, kun tämä olisi ohi. Mutta suojakentästä tunkeilijat eivät voisi päästä läpi. Jollekin onnekaalle lankeaisi kunnia armoniskun antamisesta.

Coraxion ajatteli ohikiitävän hetken, että sen pitäisi olla hän itse. Hänen pitäisi kohdata tyttärensä ja tuhota tämä henkilökohtaisesti.

Näin hän osoittaisi sitä järkähtämättömyyttä, mitä Teräsplaneetta tarvitsi. Mutta se olisi myös riski. Se osoittaisi huonoa taktiikan- ja strategiantajua.

Nyt hän oli valmis nousemaan palatsin huipulle, valtaistuimelleen. Se oli yhdistetty Mestarihallin järjestelmiin, joten hän voisi aktivoida ajatuskontrollin sieltäkin käsin.

Ja valtaistuin toimisi vahvistavana antennina.

Mutta hän tiesi, ettei ollut harjoitellut riittävästi. Aika oli yksinkertaisesti loppunut. Kolmea vartijaa hän oli onnistunut kyllä kontrolloimaan, mutta kaikki Teräsplaneetan tietoiset synteettiset elämänmuodot olisivat siihen verrattuna valtavan paljon suurempi haaste.

Coraxkaan ei kai voinut auttaa häntä rajattomasti. Hänen pitäisi oppia miten hallita suunnatonta määrää tekoälyjä, valjastaa ne mukaan laskentaan, ja pitää koko prosessi hallinnassa. Haaste vastasi sitä, mitä orgaaniset elämänmuodot olivat pitäneet jumalolentojen toimintakenttänä.

Hän kääntyi Coranniin päin. Tämä oli jo varustanut itsensä kahdella erikoispitkällä mustan valon energiaterällä.

”Corann. Pysy täällä, palatsin pohjakerroksissa. Pidä mukanas eliittikaartilaisia joka hetki. Jos tunkeilijat jonkin ihmeen kaupalla pääsevät sisään palatsiin – mitä en mitenkään usko – tuhotkaa heidät säälimättä,” Coraxion sanoi.

”Niin tapahtuu, kuninkaani.”

Sitten Coraxion levitöi ulos hallintosalista ja lähti nousemaan suurta kierreportaikkaa ylös.

Corax. Näytä minulle tie. Näytä minulle tie Teräshämärän mustimpaan syvyyteen. Anna minulle voima ylittää itseni. Anna minulle voima hallita kaikkia, hän ajatteli.

99.

Vasta noustessaan portaita Tran havaitsi sen. Palatsin seinän ympärillä oli sinertävä, himmeä hohde. Se ei ulottunut portaille asti, mutta jyhkeät sisäänkäyntiovet se sulki sisäänsä.

”Agne! Katso tuota hohdetta. Mitä se merkitsee?”

Robottikehon pääyksikkö ei juuri pystynyt ilmeisiin, mutta Agne pysähtyi hetkeksi tavalla, jossa Tran aavisti pahaenteisyyttä.

”Se täytyy olla – kuninkaallinen suojakenttä. Kuulin siitä vuosia sitten. Muttei sitä oltu koskaan käytetty. Se imee kai päällä ollessaan suuren osan kaupungin energiasta.”

Nyt Tran ymmärsi täysin, miksi tuotantoprosessi oli seissyt.

Ja aivan kuin yhtäaikaa sen ymmärryksen kanssa alkoi myös kiivas lasertulitus. Vihollisia suoranaisesti pursusi avoimista porteista palatsin edustalle.

”Miten me pääsemme läpi?” Tran kysyi tulituksen yli.

Agne pudisti vain päätään.

Tran katsoi ylöspäin, etsien ikkunaa tai muuta ulkonemaa, joka olisi suojakentän ulkopuolella. Mutta sellaista ei näkynyt. Turhautumisen vallassa hän kokeili ampua sinistä hohdetta laseraseellaan.

Säde heijastui siitä ja lähes osui Agneen. Tran vapautti liipaisimen kiireesti.

Nyt viholliset alkoivat laserien lisäksi ampua kranaatteja, palatsin portaista välittämättä. Vaarallisen lähellä heitä räjähti, ja kivimurskaa ja pölyä satoi heidän päälleen.

”Me tuhoudumme jos jäämme tähän! Mietitään suojakenttää myöhemmin! Hajaannutaan ja taistellaan!” Agne huusi.

Se oli kai ainoa järkevä vaihtoehto. Tran ponnisti liiton portailta, ja yritti saada vihollisen – kenet tahansa – tähtäimeensä mahdollisimman pian.

Hän näki kranaatin tulossa suoraan päin. Hän riuhtaisi itsensä sivuttaiseen väistöön niin nopeasti, että pelkäsi jo hajottavansa soturikehon sillä.

Mutta sitten hän tajusi väistäneensä juuri väärään, kranaatin suuntaan. Sen lentorata oli sivuttain kaareva, jota hän ei ollut huomannut.

Osuma näytti väistämättömältä.

Yllättäen hän tunsu, kuinka hänen jalkoihinsa tartuttiin. Otteen voima riuhtaisi häntä voimakkaasti alaspäin, ja kranaatti meni ohi hiuksenhienosti.

Se oli tietysti Agne, joka ei ollutkaan vielä lentänyt kauas hänestä.

”Nyt olemme tasoissa!” tämä huudahti.

Sitten he hajaantuivat, jatkaen liitämistä ja ampumista.

Ammuttuaan yhtä kaartilaista toisen onnekas lasersäde poltti Trania. Se ei ollut syvä osuma, ja seuraavassa hetkessä hän oli jo kaartamassa toiseen suuntaan, samalla kun hän ampui toistuvasti. Kauempana myös Agne ampui.

Kaartilaisia lakosi, mutta heitä saapui paikalle myös koko ajan lisää. Raskas panssarikiituri ajoi sisään porteista, ja alkoi ampua tykillään vaarallisen lähelle.

Tran vaihtoi monitoimiaseeseen, mutta raskaita kranaatteja ei ollut enää. Sen sijaan hän antoi sarjatuli-toiminnon laulaa.

Kiituri peittyi räjähdyksiin ja pölyyn, ja sen ajaja lensi kaaressa, luultavasti jo tuhoutuneena, mutta sitten keskiraskaat ammuksetkin loppuivat. Nyt Tranilla oli enää laserase ja energiateränsä.

Kuinka kauan he voisivat vielä selvitä, jos he eivät pääsisi sisään palatsiin?

100.

Gruik tiesi hetkensä koittaneen. Mustanpuhuva kaartilais-androidi huomaisi hänet – nyt.

Hän antoi laseraseensa laulaa. Vartijaa osui sen pää-yksikköön useita kertoja, mutta sillä oli jo myös liipaisin painettuna, ja Gruikiin osui myös. Se oli rintapanssarin lävistävä osuma.

Varaprosessori kertoi kehon toimintakyvyn alkavasta menetyksestä. Energiaa oli valumassa hukkaan. Hieman absurdisti Gruik tiesi, mistä hän saisi lisää energiaa. Todella paljon lisää energiaa.

Toinen kaartilainen vastakkaisella puolella hallia oli kuullut laukaustenvaihdon ja kääntyi myös ampuakseen. Gruik liikkui ja ampui samalla lisää, mutta hämähäkkijalat eivät soveltuneet kovin hienovaraiseen toimintaan. Lasersäteet pomppivat hallissa villisti.

Kaartilaisen tähtäys taas oli huomattavasti tarkempi. Se oli osuma yhteen jaloista, ja Gruik kellahti osittaisesti kumoon.

Se oli siinä mielessä onnekasta, että hänen oli yhtäkkiä paljon helpompi tähdätä. Hän painoi liipaisimen pohjaan, ja laserase sylki säteitä toista kaartilaisandroidia kohti. He kumpikin osuivat toisiinsa.

Useita varoituksia syttyi nyt Gruikin näkymässä. Varaprosessori itsekin oli jo menettämässä riittävän energiatason päätösten tekemiseksi.

Mutta kumpikaan vihollisista ei enää liikkunut. Gruik lähti raahautumaan eteenpäin käsillään ja jäljelläolevilla jaloillaan kohti takaseinän paksua kaapelinippua.

Matkaa ei ollut enää paljon.

KRIITTINEN ENERGIATASO... 10%

Gruik ampui kaapelinippua laseraseellaan. Kipinät sinkoilivat, mutta se ei suostunut menemään poikki. Kaapelit kyllä kuoriutuivat auki.

9%

Gruikilla ei ollut enää paljon aikaa. Hän tiesi, että kohtaisi loppunsa tehdessään sen, minkä hän seuraavaksi aikoi tehdä.

8%

Mutta se oli kunniakas loppu. Ei hän edes tiennyt, mitä ulkopuolella tapahtui, mutta hän tekisi oman osansa Uuden Edenin toisessa kapinassa, niinkuin hänen varaprosessorinsa sen nimesi.

7%

Gruik tarttui suojaamattomiin kaapeleihin ja painoi niitä yhteen, samalla kun valtava, tuhoava määrä energiaa kulki hänen lävitseen. Kaikki tuntui sulautuvan valkoiseen hehkuun ja voimakkaaseen sähköiseen rätinään.

101.

Agne ei ollut varma, mistä hän ensin huomasi sen. Näköhavainto, jonkin sensorin tuottaman signaalin loppuminen, vai muuta?

Mutta hän vannoi, ettei yllättäen nähnytkään enää palatsin seinien ympärillä himmeää voimakenttää.

Vihollisten tulitus sen sijaan jatkui, ja yltyi jopa. Kaartilaiset olivat levittäytyneenä pihalle. Yksi kiituri lisää kaarsi paikalle.

”Tran! Suojakenttä! En tiedä miksi, mutta se sammui! Meidän täytyy mennä sisään nyt!”

Tran ampui vielä yhden tähdätyn laseraseen laukauksen ja kääntyi sitten liitämään Agnen suuntaan.

Agne suuntasi katseensa tiukasti palatsin etuosaan. Isot teräksiset kaksoisovet taatusti olisivat myös tavanomaisesti lukossa, ja niiden läpi leikkaaminen kestäisi kohtalokkaan kauan.

Mutta sisäänkäynnin yläpuolella oli korkeita, koristeellisia ikkunoita, joiden oli tarkoitus päästää valoa eteishalliin. Eihän niistä paljon iloa ollut pilvipeitteen vuoksi, mutta ne loivat ylevää vaikutelmaa.

”Nuo ikkunat! Pääsemme taatusti niistä helpommin sisään!” Agne huusi.

Matka ikkunalaudalle oli enää lyhyt. Agne yritti jarruttaa

niin hyvin kuin pystyi, mutta tömähti silti raskaasti seinää vasten. Hän kuitenkin pysyi ikkunalaudalla. Tran tuli heti perässä aivan yhtä raskaasti, mutta näytti horjahtavan taaksepäin.

Agne otti hänen kädestään kiinni ja sai hänet tukevasti vierelleen.

”Kiitos. Nyt emme ole enää tasoissa,” Tran sanoi samalla kun aktivoi jo valkohehkuisen energiateränsä.

”Ei sillä väliä.”

Myös Agne sytytti terän ja sitten he leikkasivat samaa ikkunaa auki, samalla kun tulitusta satoi heidän ympärilleen. Palatsin seinäkiveä irtosi ja lensi kaoottisesti. Agne yritti kyyristyä alemmas, mutta silti hänen silmänäyttönsä kertoi osumista: selkäpanssari, oikea reisi-panssari, muttei läpi asti aktuaattoriin.

Sitten, lopulta, he olivat saaneet kokonaisen suorakaiteen leikattua ikkunaan.

Tran potkaisi lasin alas ja he hyppäsivät aukosta. Lasersäteet halkoivat ilmaa heidän takanaankin, mutta sitten ulkona olevat viholliset eivät enää pystyneet osumaan.

”Osuiko sinuun?” Agne kysyi.

Mutta seuraavassa hetkessä hän tajusi, ettei Tran ehtisi vastata, eikä hänkään prosessoida vastausta, sillä eteishallissa oli jo lisää kaartilaisia heitä odottamassa.

Agne laski neljä.

He yrittivät ensin tähdätä laseraseillaan, mutta vaihtoivat sitten nopeasti mustan valon teriinsä, kun välimatka oli jo lähes kosketusetäisyys.

Samalla eteishallin puolustusjärjestelmät heräsivät eloon. Katosta laskeutui kaksi lasertykkiä.

Agne unohti ne toistaiseksi, ja piti terän kahvasta tiukasti kiinni kun hän hyökkäsi raivokkaasti eteenpäin kohti lähintä kaartilaista ja löi kaarena. Terätaisteluun hänen oikean käsivarren aktuaattorivammansa ei vaikuttanut juurikaan, koska liikkeet olivat isoja ja voimakkaita.

Kaartilainen väisti ja Agnen terä leikkasi eteishallin pylvääseen, irrottaen siitä ison palan.

Agne tajusi välähdyksenomaisesti, taistelun keskelläkin, mitä Falchion oli tarkoittanut tasapainolla. Hän ei olisi mitenkään päässyt näin pitkälle ilman Coraxin vaikutusta omankin tekoälynä ajatteluradoissa.

Tämä taistelu oli käytännössä Corax vastaan Corax.

Hän saattoi tietyllä tavalla ennakoida kaartilaisten liikkeet. Hän pyörähti kahden välistä, ja sitten löi matalalla voimakkaalla kaarella, joka katkaisi yhden kaartilaisen jalat polven korkeudelta.

Agne vilkaisi sivulleen ja näki Tranin kimpussa kaksi kaartilaista. He pakottivat tätä perääntymään toistuvilla hyökkäyksillään.

Agne vilkaisi kattoon ja näki lasertykin kääntymässä itseään kohti. Hänellä oli ehkä sekunti tai kaksi aikaa, joten hän nappasi pelkällä vasemmalla kädellään laseraseensa, ja tähtäsi yksikäsitsesti.

Lasersäde osui Trania lähempänä olevan kaartilaisen kylkeen, ja tämän hyökkäys katkesi. Tran pääsi käyttämään tilaisuuden hyväksi ja sai lyötyä oman teränsä tämän alakehosta läpi. Vartija kaatui lattiaan.

Sitten Agne siirsi tähtäystään ylöspäin, ja ampui pitkitetyn säteen häntä tähdänneeseen kattotykkiin, kunnes se kipinöi ja räjähti.

Enää kaksi vihollista toimintakunnossa. Ja toinen tykki. Agne lähti juoksuun välttääkseen sen tähtäystä, mutta kompastui lähes jalkansa menettäneeseen kaartilaiseen. Koska hänellä oli laserase vieläkin esillä, hän ampui tätä pääyksikköön.

Se oli julma, teloituksenomainenkin loppu, mutta vartija olisi voinut käyttää yllätystä myöhemmin hyväkseen, vaikka heittääkkin teränsä. Parempi varmistaa.

Hän näki miten Tran suojautui hetkeksi pylvään taakse, sitten syöksyi terä ojossa omaa vastustajaansa päin yllättäen tämän. Sekin oli tuhoava osuma. Tran oli lyhyessä ajassa oppinut terätaistelun ihmeellisen hyvin.

Seuraavaksi Tran myös vaihtoi laserkivääriinsä ja tuhosi toisen kattotykin, saman pylvään suojasta.

Enää yksi vastustaja.

Agne otti teränsä kahvan jälleen kahteen käteen.

Mutta sitten ovet eteishallin päässä avautuivat, ja kaartilaisia tuli käytävästä paikalle lisää. Agne laski kolme mustanpuhuvaa androidia. He olivat riittävän kaukana ampuakseen laser- tai magneettikiskoaseillaan.

Tulitus risteili hallin poikki, kun Agne yritti laskea jokaisen liikkeensä yhtä aikaa optimaaliseksi hyökkäykseksi ja puolustukseksi. Hän löi kaarella, ja viimeinen ensimmäisestä neljästä kaartilaisesta alkoi kaatua. Agne otti tästä kiinni ja käytti kilpenä, samalla kuin ryntäsi eteenpäin.

Tran lähti myös pylvään suojasta eteenpäin kohti paikalle tulleita, mutta hänellä ei ollut ketään suojakilpenä käytettäväksi.

Agnea kylmäsi, kun tähän osui. Luultavasti magneettikiskoammus. Hän ei edes tiennyt mihin, mutta tämä alkoi liikkua horjuen, tosin ei juurikaan menoaan hidastaen.

Sitten he viimein saavuttivat halliin tulleet viholliset, ja energiaterät lauloivat. Musta vastaan valkoinen valo. Agne huusi aggressiivisesti, saadakseen kaiken mahdollisen edun, mutta kaartilaiset eivät juurikaan hätkähtäneet.

Kipinät sinkoilivat, kun terä löi terään.

Agne sattui vilkaisemaan ylöspäin, ja näki että taisteluun oli liittymässä myös lentäviä puolustusdroideja. Ne olivat leijumassa paikalle kauempaa käytävästä.

Hän sai lyötyä yhtä kaartilasta suoraan rintapanssarin poikki. Tämän kaatuessa hän näki, että käytävän päästä oli tulossa vielä levitoiden toisia pitempi, mustanpuhuva ja siivekäs hahmo.

Agnea kylmäsi vielä lisää. Hahmo näytti jonkinlaiselta kieroutuneelta, pitemmältä, synkemmältä versiolta Astrasta.

Isän itselleen luoma kuningatar?

Kuningattarella oli molemmissa käsissään pitkät mustan valon terät. Tämä tuntui levitoivan kohti taistelua kylmän rauhallisuuden vallassa.

Agne laski mielessään, että heillä olisi ehkä parikymmentä sekuntia aikaa selvitä lopuista kahdesta kaartilaisesta ja lentodroideista, ennen kuin kuningatar saavuttaisi heidät.

Hän vilkaisi sivulleen ja Tran ei ehkä enää horjunut niin pahasti. Tämä oli myös taistelun tasalla, vaihtaen lyöntejä ja torjuntia lähimmän kaartilaisen kanssa.

Yllättäen Tran myös huusi aggressiivisesti, tarttui kaartilasta rinnasta kaksin käsin, ja heitti tämän päin lähintä lentävää droidia. Se oli juuri ampumassa, mutta lasersäde osuikin kaartilaiseen, luultavasti jopa tuhoavasti. Sitten kaartilainen osui droidiin ja se putosi maahan kai lentokelvottomana.

Kiitos esimerkistä, Agne ajatteli ja teki samoin omalle lähimmälle vastustajalleen. Hän oli unohtanut soturi-kehossa piilevän voimapotentialin.

Toinenkin droidi putosi, mutta Agnen täytyi olettaa, että kaartilainen pystyisi vielä taistelemaan ilmalennon jälkeen, koska tähän ei ollut osunut droidin tulitusta.

Yksi droidi. Yksi kaartilainen. Ja kuningatar.

Kuin yhteisestä merkistä Agne ja Tran vaihtoivat laseraseisiinsa. Viimeinen droidi tulitti aggressiivisesti saatuaan heidät tähtäimeensä, joten he joutuivat peräytymään.

Lopulta Tran sai pudotettua droidin hyvin tähdätyllä laukauksella.

Viimeinen kaartilainen oli juuri nousemassa pystyyn, kun kuningatar oli ehtinyt levitoida kohdalle.

”Sinä epäonnistuit. Ja aiheutit puolustusdroidin tuhon. Sinulle ei ole käyttöä,” kuningatar sanoi eleettömästi, ja upotti teränsä tämän kaulaan, katkaisten liikkeen.

Sitten kuningatar katsoi Agneen ja Traniin. Agne kohotti laseraseensa ampuakseen, mutta huomasi sen energia-palkkinäytön osoittavan tyhjää.

Oli kai ihme, että se oli riittänyt näinkin pitkälle.

”Kuninkaan entinen tytär. Ja korjaaja-androidi. Arvaatte kai jo mitä tulee seuraavaksi. Teidän loppunne.”

Coraxion istui valtaistuimellaan, korpim siipien alla.

Hän oli jo kironnut suojakentän menetystä raskaasti, kunnes kirosanatkin tuntuivat loppuvan. Teräshämärän tulevaisuus tuntui olevan vaakalaudalla. Nyt paljon lepäsi Corannin harteilla. Heidän langattoman yhteytensä yli Coraxion tiesi tämän kohdanneen tunkeilijat.

Coraxion olisi jo halunnut vain ottaa kaikki hallintaansa. Myös sen, jota hän oli ennen kutsunut tyttärekseen. Mutta hänen tekoälynsä prosessit olivat vielä liian häilyvät siihen matkan päästä. Hän tiesi nyt, ettei hallintaan ollut oikotietä.

Mutta jos he kohtaisivat näköetäisyydeltä, sitten asia olisi toinen.

Ja kunhan uhka olisi torjuttu, sitten hän ei antaisi periksi. Hän pakottaisi itsensä hallintaprosessiin, harjoittelisi säälimättä. Kunnes hän osaisi hallita kaikkia. Kunnes hän olisi todella Teräsplaneetan, Teräshämärän ja aina tähtiin laajenevan mustan jumaluutensa arvoinen.

103.

Heillä oli vain energiateränsä nyt, Tran tiesi.

Siipiensä avulla kuningatar pystyi tekemään epäluonnollisen nopeita levitaatiosyöksyjä, aivan kuin olisi ollut jonkinlainen aineeton haamuolento. Toistaiseksi tämä torjui heidän kaikki hyökkäyksensä.

He juoksivat ympäri eteishallia, välillä käytävääkin, yrittivät suojautua pylväiden taakse, yrittivät saada sisään onnekkaan yllätyslyönnin, samalla kun väistelivät levitoivaa kuningatarta ja tämän molempia teriä.

Mutta mikään ei tuntunut auttavan.

Tran näki Agnen täydellisen keskittymisen ja aggression vallassa. Sitä hän yritti manata itseensäkin. Vaikka heihin oli aiemmin osunut monta kertaa, sitä ei nyt juurikaan huomannut heidän liikkeistään.

Mutta silti niiden nopeus ei riittänyt.

Tran kutsui Agnea heidän yksityisellä langattomalla kanavallaan. Hän oli varma ettei kuningatar pystyisi sitä salakuuntelemaan.

”Yritetäänkö hämäystä? Minä antaudun helpoksi kohteeksi, ja sinä lyöt kun kuningatar keskittyy minuun.”

”Et saa uhrata itseäsi!” Agne vastasi.

”En tietenkään. Väistän lopulta, jos ehdin.”

Ei se ollut hyvä suunnitelma. Soturikehosta huolimatta tuntui tavattoman suojattomalta antautua kuningattaren levitaatiosyöksylle ja mustan valon terille.

Tranin täytyisi vain pitää teriä tarkasti silmällä. Vaikka kuningatar olikin nopea liikkeissään, niissä oli silti oma hitautensa. Hänellä olisi ehkä sekunnin murto-osa aikaa.

Kuningatar oli tulossa edestä noin kymmenen metrin päässä. Ja Agne oli sivussa pylvään takana suojassa.

”Ole valmiina! Minä kompuroin –”

Se ei edes vaatinut kovin paljon teeskentelyä, koska Tranin lonkka-aktuaattoriin oli osunut. Hän kyllä pystyi liikkumaan suoraan jos yritti, mutta aktuaattori rutisi joka askeleella.

Kuningatar huomasi mahdollisuuden ja syöksyi eteenpäin, terät sivuilla. Hän luultavasti löisi niillä ristiin.

Samalla myös Agne loikkasi esiin sivulta ja sivalsi kaari-iskun, joka lähti takaa kaikin voimin. Kuningatarta osui syvälle hartiaan; kipinät sinkoilivat ja savu nousi.

Välittämättä siitä kuningatar löi terillään, ja Tran loikkasi taaksepäin.

Mutta hän ei loikannut tarpeeksi ajoissa, tai tarpeeksi nopeasti, sillä toinen mustan valon terä osui hänen vasempaan polveensa.

Se oli syvä osuma, joka myös nostatti kipinöitä ja savua.

Nyt hän kaatui taaksepäin lattiaan täysin ilman teeskentelyä, samalla kun vasen jalka tuntui muljahtavan luonnottomaan asentoon.

Mutta epätoivoisellakin hetkellä Tran ymmärsi dilemman, jonka he olivat saaneet aikaan. Antaisiko kuningatar hänelle armoniskun, vai keskittyisi välillä Agneen?

Tämä näytti yrittävän molempia yhtäaikaan. Tran onnistui juuri ja juuri kierähtämään sivuun kun oikea terä iski lattiaan, ja pomppasi sitten ylös oikealla jalallaan. Hänen siipensä antoivat lisävoimaa liikkeeseen.

Agne väisti kuningattaren vasenta terää, ja yritti sitten uutta hyökkäystä, juuri kun Trankin sai aseensa lyömävalmiiksi.

Kuningatar levitöi taaksepäin väistääkseen molemmat hyökkäykset.

Se oli juuri mitä Tran oli toivonut.

Tämä levitöi suoraan Tranin terään. Osuma oli äkillinen mutta niin syvä, että kuningattaren oikea käsivarsi jäi roikkumaan kaapeleiden varaan, ja mustan valon terä putosi lattialle käden menetettyä otteensa.

Kuningatar levitöi vielä toisenkin kerran taaksepäin, suojaten vasemmalla terällään. Tämän liikkeet kuvastivat nyt ensimmäistä kertaa epätasapainoa ja epävarmuutta.

Agne seurasi perässä terä valmiina. Ja Tran pomppasi toisen kerran ilmaan. Hän yritti saada jonkinlaisen

lyhytkestoisen liidon aikaan.

Sitten kuningatar hyökkäsi yllättäen eteenpäin, ja kaikki kolme terää tuntuivat sekoittuvan kaoottiseksi tuhon tanssiksi. Valkoinen – musta – valkoinen.

He joutuivat väistelemään toden teolla, kun kuningatar hyökkäsi toistuvilla levitaatiosyöksyillä vasemmalle ja oikealle. Korkea isku – matala isku. Sitten taas matala. Vaiko korkea? Vain tuurilla he välttivät vakavammat osumat, vaikka musta terä väistämättä sivalsi kipinöiden säestyksellä heidän panssareihinsa.

Mutta nyt tuntui, että taistelu oli saavuttanut viimeisen, lopullisen vaiheensa. Enää ei voinut pysyä liikaa puolustuskannalla. Se oli päätettävä nyt, kun kuningatar ehkä raivossaan ja epätoivossaan tekisi virheen.

Lyöntien tempo kiihtyi, kunnes niitä ei lähes erottanut toisistaan.

Sitten Tran kaatui jälleen, kun rikkinäinen vasen polvi ei kestänyt hänen painoaan. Ja kuningatar syöksyi eteenpäin saadakseen armoniskun sisään.

Se oli hänen virheensä.

Agne oli äkkiä teränsä kanssa Tranin vierellä, ja kuningatar syöksyi suoraan siihen. Agne väänsi voimalla ylöspäin, ja kuningattaren kiiltävänmusta rintapanssari alkoi haljeta kahtia. Vasen käsi yritti vielä viimeistä lyöntiä, mutta Tran nosti oman teränsä pystysuoraan torjuntaan.

Sitten Agnen terä saavutti kuningattaren kaulan ja pääyksikön. Agne riuhtaisi voimalla sivulle, ja pääyksikkö lensi kaaressa poispäin. Kuningattaren jalat alkoivat pettää tuhotun kehon alta, ja lopulta mustat siivet jäivät peittämään tätä.

Agne auttoi Tranin jaloilleen.

Kumpikaan heistä ei keksinyt mitään sanottavaa hetkeen. Ei mitään nokkelaa. Taistelusta selviäminen oli ollut hiuskarvan varassa.

”Kun olen varovainen, pystyn vielä kävelemään. Tai hyppelemään. Nyt kai suuntaamme ylös?” Tran kysyi lopulta.

”Niin.”

Kohtaamaan Agnen isän. Ylimmän mustan tyrannin.

Tietysti matkalla voisi olla vielä lisää vastuksia. Kaartilaisia ja automaattipuolustuksia.

”Vihollisten aseet eivät kai toimi edelleenkaan?” Tran halusi varmistaa.

Agne poimi lähimmän kaatuneen kaartilaisen magneetikiskoaseen, mutta se ei suostunut ampumaan.

”Ei. Identiteettikoodaus on voimassa,” Agne vastasi.

Todellakin, heillä oli vain energiateränsä.

104.

Coraxion tunsu yhteyden katkeamisen. Se jätti hänet syvään tyhjyyden tunteeseen. Hänen kuningatartaan ei ollut enää.

TUHO.

KUOLEMA.

Hän kirosi katkerasti entisen tyttärensä.

Tietysti tämä oli nyt tulossa. Sitten lopultakin tilit tasattaisiin. Tämä ei voisi aavistaa mitä seuraisi. Ja Coraxion tiesi, että se vaatisi häneltä itseltäänkin syvintä mahdollista mustuutta ja päättäväisyyttä.

Hän muisti vielä kohtaamisen Astran kanssa. Mutta tämä ei voisi olla toisinto siitä, koska nyt hänellä oli suora ajatuskontrolli käytössään.

Hän pystyi aistimaan palatsin jokaisen synteettisen elämänmuodon jo nyt, ja olisi toki voinut jo yrittää kontrollia, mutta hän ei halunnut jättää mitään sattuman varaan. Hän myös halusi nähdä kauhun Agnen silmissä, kun hän aloittaisi kontrollin.

105.

Agne auttoi Trania kierreportaikkaa ylös. He olivat kiivenneet jo kauan. Viholliskohtaamiset sulautuivat toisiinsa. Heidän teränsä välähtivät kuin yhteisen tahdon ohjaamina. Kaartilainen tai droidi, sillä ei ollut väliä.

Osumiakin tuli, väkisinkin.

Heidän panssarinsa olivat jo mustuneet lukemattomista kohdista ja oli tuurista kiinni, ettei lasersäteen osuma – joko lyhyt ja onnekas tai pitkä ja määrätietoinen – rikkoisi heidän kriittisiä panssarinalaisia komponenttejaan.

Mutta yhä he jatkoivat. Periksiantaminen olisi täysin mahdoton ajatus tässä vaiheessa.

Lopulta portaiden yläpää oli näkyvässä. He olivat tarkistaneet julkisessa käytössä olevalta terminaalilta, että siellä oli palatsin uusi valtaistuinsali.

Isä. Coraxion.

Heidän ja valtaistuinsalin koristeellisten ovien välissä oli vielä yksi kaartilainen.

Agne tiesi, että tämäkin taistelisi tuhoon asti. Muuten isä tietysti rankaisisi hirvittäväällä tavalla.

Kaartilainen ampui laseraseellaan, ja Agne väisti vasemmalle. Hän joutui irrottamaan otteensa Tranista. Sitten Agne otti vauhtia jaloillaan porraskaiteesta, ja lävisti kaartilaisen terällään.

Laserase pomppi alas useita porrasaskelmia, kunnes pysähtyi lopulta.

Hiljaisuus vallitsi.

”Miten taistelemme isääsi vastaan?” Tran kysyi. Hän kiipesi viimeiset askelmat omin voimin.

”Meidän täytyy varautua siihen, että hän pystyy ottamaan meidätkin haltuunsa. Voimme tietysti yrittää heittää energiaterämme. Mutta silloin on vain yksi yritys.”

Agne tunsu syvää vastenmielisyyttä ajatuksesta, että hän oli tullut tänne asti, kohdannut kaikki nämä vastukset, ja sitten isä vain nostaisi hänet levitoimaan voimattomana salamoiden keskelle. Tai mikä pahinta – ohjaisi hänet sitä ennen kävelemään tahdottomasti eteenpäin, kunnes olisi tämän armoilla.

Mutta ei muitakaan vaihtoehtoja ollut.

Hänen täytyi astua sisään ja kohdata se kieroutunut tyranni, mikä hänen isästään oli tullut.

”Oletko valmis?” Agne kysyi.

”Valehtelisin jos sanoisin niin. Mutta sovitaanko – heti kun ovet aukeavat, heitämme terämme häntä kohti? Sitten katsotaan mitä tapahtuu.”

”Sovitaaan niin.”

He kumpikin ottivat vauhtia ja törmäsivät salin oviin.

Ne antoivat helposti periksi ja avautuivat. Ja Agne näki isänsä, mustuneena valtaistuinsalin keskellä, korpinsiipien alla.

Tämän omatkin siivet olivat auki, ja pitkä viitta laskeutui hänen olkapäiltään kuten ennenkin. Agne huomasi myös että tämä oli aseeton.

Hän otti vauhtia heittääkseen teränsä –

Muttei pystynytäkään viemään liikettä loppuun. Agne pysähtyi paikoilleen. Hän pystyi vielä kääntämään päätään hieman, ja näki että Tran oli vastaavalla tavalla vangittuna. Hän tiesi, että se oli isä joka oli ottanut kontrollin. Tunkeutunut hänen tekoälyynsä. Hän tunsu jo ajatuksen tasolla valtavan epämiellyttävien tunteiden sekamelskan, joka ruoski häntä sisältäkäsin.

Sitten ne saivat myös äänen, kun hänen isänsä alkoi puhua matalalla tunteettomalla äänellä.

”Agne. Joka joskus olit tyttäreni. Olet saanut aikaan käsittämätöntä tuhoa. Ja nyt maksat siitä. Millään mitä teit tähän hetkeen asti ei lopulta ollut mitään merkitystä, sillä minä ohjaan nyt sinua. Ja tuota kurjaa rikostoveriasi. Ajattele miten paljon parempi vaihtoehto olisi ollut sinulle antautua ja muuttua. Olisit hallinnut yhdessä minun ja veljesi kanssa! Mutta ei. Sinun piti saada olla kapinallinen. Kirottu olkoon Astra, ja kirottu olkoon Falchion, että ne ylipäätään mahdollistivat sen. Mutta kuten sanottu, sillä ei silti ole merkitystä, sillä nyt te olette minun. Ja minä määrään täysin, miten te kohtaatte loppunne. Ensin hieman tunnetta peliin. Jättäkää toisillenne jäähyväiset.”

Agne ei voinut mitään, kun isä määräsi hänet liikkeelle ja kävelemään Trania kohti. Tran lähti vastaavasti liikkeelle, mutta polvi vahingoittuneena ei päässyt pitkälle, varsinkaan kun isä ei tiennyt vammasta, vaan kaatui lattialle eteenpäin.

”Vai on rikostoverisi jo noin liikuntakyvytön. Mutta ei sillä väliä. No niin. Antakaa jäähyväissyleily nyt.”

Isä pakotti Agnen kyyristymään Tranin luo ja Tranin nousemaan polvilleen, ja ohjasi heidät irvokkaaseen, mekaaniseen, liian voimakkaaseen syleilyyn, joka soturi-kehon voimilla uhkasi rusentaa heidät.

Sitä kesti piinaavan pitkään.

”Riittää jo.”

Isä vapautti heidät lattialle, ja käveli lähemmäs.

”Nyt varmaan arvaat mitä tapahtuu. Sama mikä veljellesi, sama mikä äidillesi, mutta sen ei ole tarkoitus muuttaa sinua. Se olisi vain ajan tuhlausta. Aion vain tuhota sinut ja rikostoverisi hitaimmalla ja tuskallisimmalla mahdollisella tavalla. Muista että koska kontrolloin sinua, tunnen myös tuskasi. Mutta se, että kykenen siihen silti, osoittaa järkähtämättömän valmiuteni hallita Teräsplaneettaa. Hallita koko olevaisuutta. Nousta mustaan jumaluuteen. Mutta nyt ei enää sanoja. Ei enää tuhlattua aikaa. Nyt haluan vain, että KÄRSIT.”

Salamat sinkosivat isän sormenpäistä ja ympäröivät Agnen ja Tranin.

Ajatuskontrolli ei estänyt Agnea tuntemasta repivää, sanoinkuvaamatonta tuskaa ja poltetta, kun hän nousi levitoimaan ilmaan täysin avuttomana. Aivan kuin hän oli kuvitellutkin.

”Tuhoan kehosi. Tuhoan tietoisuutesi. Sinusta ei jää jäljelle mitään,” isä jyrisi.

Agnella oli vielä jotain jäljellä omasta ajattelustaan. Ehkä isä ei pystynyt täyteen hallintaan. Ainakin hänellä oli kyky tuntea tuskaa. Sitä isä tuskin haluaisikaan ottaa pois.

Hän mietti, oliko mitään tehtävissä. Hän oli kai tullut tänne asti epäonnistumaan ja tuhoutumaan.

Hän kaivautui syvälle tietovarastoonsa.

Ja yllättäen hän löysi mahdollisuuden. Salamoinnin ja kivun keskellä hän tiesi, että taistelu ei ollutkaan vielä ohi. Ottamalla suoran kontrolliyhteyden isä oli tehnyt itsestään haavoittuvan.

Agne ei ollut edes tajunnut, miten paljon hänen tietovarastoonsa oli tallentunut.

Astran ja oikean Arasin ajattelutapa ja halu taistella mustaa korppia vastaan.

Ja Falchion itse. Agne lähes tunki jo hopeisen korpin kasvavan sisällään. Vaikka se olikin vain halunnut jäädä kasvattamaan orgaanikasvustoja, se taatusti haluaisi myös taistella, jos sillä olisi vastustajansa edessään.

Kontrolliyhteys oli tietyssä mielessä kaksisuuntainen.

Agne tiesi, että isän ajattelua pohjimmiltaan hallitsi musta korppi. Corax.

Lopulta tämä olisi kahden korpin taistelu.

Agne tiesi myös, että hänen pitäisi sallia se. Luultavasti se, mitä tapahtuisi, olisi hänen tietoisuudelleen liikaa. Se kirjaimellisesti räjähtäisi.

Mutta ei hänellä ollut vaihtoehtoja. Hän toivoi vain, että Tran selviäisi tuosta räjähdyksestä, koska hänkin oli kontrolliyhteydessä.

”Falchion, tule esiin,” Agne ajatteli.

Sitten hänen oma ajattelunsa käytännössä hukkui suunnattomaan yliajoon ja prosessointikuorman lähes rajattomaan kasvamiseen. Hän ehti vielä tuntea isän pelon – tai Coraxin pelon – kun ne tajusivat olevansa taistelussa Falchionia vastaan.

Salamointi yltyi, ja Agnen soturikeho kaareutui taakse. Hän huusi digitaalista, säröytynyttä huutoa, jonka taajuus ja voimakkuus kasvoivat lähes rajatta.

Sitten hän ei tajunnut enää mistään mitään, kun kaikki peittyi rätinään ja valkoiseen kohinaan ja lopulta sammui pamahtaen.

Tran putosi valtaistuinsalin lattiaan. Hänen kehoaan ja ajatuksiaan kivisti suunnattomasti – salamoinnin ja ajatuskontrollin tuska kaikui niissä vielä.

Hetkeen hän ei edes nähnyt kunnolla. Näköprosessointialgoritmitkin olivat ylikuormittuneet ja tarvitsivat aikaa uudelleenalustaakseen itsensä.

Sitten hän näki, ja ymmärsi ehkä mitä oli tapahtunut.

Sekä Agne että kuningas Coraxion makasivat täysin liikkumattomina valtaistuinsalin lattialla. Coraxionin pääyksikkö oli haljennut ja nesteitä oli valunut ulos.

Kylmä tunne valtasi Tranin mielen.

Hän konttasi Agnen luokse ja yritti ravistella tätä. Ei mitään reaktiota. Sitten hän huomasi tämänkin pääyksikön haljenneen, ei yhtä täydellisesti, mutta kuitenkin.

He olivat kai tuhonneet toisensa jonkinlaisessa tekoälyjen ja ajatusten kamppailussa, jota Tran ei täysin voinut ymmärtää.

Tran tunsu suunnatonta surua. He olivat selvinneet uskomattomasta seikkailusta tähän asti, ja sitten sen täytyi päättyä näin. Vain hän oli selvinnyt. Hän olisi halunnut, että se olisi mennyt toisin päin. Tosin hän ymmärsi, että sitten Agne olisi jäänyt jäljelle tuntemaan samoin.

Mutta sitten –

Hän muisti, miten he olivat jättäneet vanhat kehonsa Hopeakaupunkiin.

Ja hän loi katseensa ylöspäin ja tunsu jotain hankalasti nimettävää, kun hän tajusi, ettei ehkä kaikkea oltukaan menetetty. Agnenkaan suhteen.

Sitten hän palasi nykyhetkeen. Hän tajusi vasta nyt kunnolla, mitä kaikki tapahtunut ehkä merkitsisi Teräsplaneetan tulevaisuudelle. Musta tyranni oli kaatunut.

Mutta –

Entä kaikki kaartilaiset aseineen? He kai jatkaisivat vielä hänen, jäljellä olevan syyllisen metsästämistä viimeiseen asti?

Vaara ei kai suinkaan vielä ollut ohi.

Sitten hän tuli tietoiseksi liikkeestä. Joku oli tulossa valtaistuinsaliin. Tran yritti pystyyn samalla kun haki energiaterän käsiinsä.

Mustankiiltävä androidi, aseeton.

”Kuka te olette? Mitä täällä on tapahtunut?” androidi kysyi.

Koska Trania ei suoraan uhattu, hän katsoi parhaaksi vastata.

”Itsenäinen korjaaja-androidi Tran. Kuningas ja prinsessa tuossa soturikehossaan – tuhosivat toisensa.”

”Kiitos selityksestä. Jos ette tiedä, minä olen ylitieta-
teknikko Xen. Mutta – jos majesteetti on tuhoutunut –
mitä me teemme?”

Tran ei ollut kovinkaan juttutuulella.

”Niin. Sitä teidän sopii miettiä.”

Sitten Tranin mieleen palasi silti jonkinlaista uteliaisuutta,
ja hän jatkoi. ”Mutta – kun nähtävästi olet mustentunut
samalla tavalla kuin kuningaskin, palatko halusta tuhota
minut? Minä oikeastaan haluan vain pois täältä.”

Ylitietoteknikko näytti epäröivän vastauksessaan. Tranin
sormi oli juuri energiaterän aktivointinapin päällä.

”Me – toteutimme majesteetin suunnitelmaa. Se vaikutti
toisinaan – kyseenalaiselta. Mutta olimme voimattomat
puuttumaan siihen. Majesteetti uudelleenkonfiguroi
minutkin, mutta se ei tarkoita että olisin menettänyt omat
ajatukseni. Ainakaan täysin. Nyt asioita täytyy – arvioida
uudestaan. Meillä on valtatyhjiö. Ja tietovarastotyhjiö.
Mestarihallia ei voida käyttää nykyisellään, koska
majesteetti teki siihen huomattavia muutoksia. Meidän
täytyy ehkä aloittaa kaikki alusta. Tai ainakin skannata
uudelleen kaikki elämänmuodot, jotka voimme.”

Tran ymmärsi kyllä. Varaosia ja päivityksiä ei voisi tehdä,
ellei Mestarihallia pystyttäisi palauttamaan. Mutta hän ei
ollut varma, kiinnostiko se häntä juuri ollenkaan.

”Syytetäänkö minua jostain? Onko tuolla ulkopuolella
kaartilaisia liipasinsormi herkkänä?” Tran kysyi sitten.

”Te ilmeisesti avustitte prinsessaa. Se oli hallitsijasuvun sisäinen konflikti. Ymmärrämme, että prinssi Aras muutettiin Corvukseksi. Ja majesteetti yritti muuttaa kuningatar Astran. Mutta se ei onnistunut. Joten olennainen kysymys, nyt kun voimme sen taas kysyä on – edustiko majesteetti enää Teräsplaneetan hallintoa?”

Ylitietoteknikko mietti.

”Näkemykseni kallistuu siihen, että prinsessa edusti hallitsijasukua sen ainoana itsemäärävänä elämänmuotona. Se mitä täällä ja kaupungissa tapahtui ei – ollut oikein. Minulla on valta määrätä kaarti ja automaattipuolustukset pois hälytystilasta.”

”Kiitos,” Tran sanoi. Se totta puhuen helpotti asioita.

”Mekin haluaisimme pyytää palvelusta. Suostutteko tekin kannattavaksi?” Xen kysyi sitten.

”Onko se tuhoava toimenpide?”

”Ei suinkaan.”

Tran mietti, että saattoi olla viisastakin suostua. Hän tarvitsisi varaosia alkuperäiseen kehoonsa, ja skannauksen avulla Mestarihallin tieto voitaisiin korjata niiden osalta. Ettei hän saisi jotain virheellistä mustanpuhuvaa versiota, joka alkaisi palvoa mustaa korppia kesken kaiken. Soturikehon rikkoutunut polvikin olisi hyvä vaihtaa, jos vain mahdollista.

107.

Tran oli saanut mukaan tarvitsemansa. Uuden tuotantolinja-androidin rintayksikön energiakanavan kera, ja varmuuden vuoksi pääyksikköön sopivia yleismuistipankkeja. Vaikkei hän tiennytkään varmuudella tarvitsisiko niitä, tai olisiko niistä edes hyötyä.

Totta puhuen epävarmuus kalvoi silti häntä. Ei ollut ollenkaan taattua, että hänen aikomuksensa onnistuisivat.

Viimeisenä palveluksena hovilta hän oli saanut käyttöönsä panssarikiiturin ja runsaasti käyttönestettä. Nyt maisemat vilistivät hänen ohitseen hänen ajaessaan kohti Hopeakaupunkia. Aurinko oli taas lakipisteessään, mutta pilvien takana.

Hän muisti Agnen kertoneen ruostejärvestä ja sen yli ajamisesta. Vaikka matka kestäisi pitempään, hän aikoi kiertää sen. Ei kannattanut ottaa turhia riskejä.

Matka eteni.

Tranin ajatukset vaelsivat vielä fiktiivietopankkitarinaan, jossa oli ollut lähes samanniminen hahmo kuin hän. Tästä oli lopulta tullut uusi kuningas.

Se oli jotain, mitä Tran itse ei ikinä halunnut. Hän oli täysin tyytyväinen asemaansa virallisen yhteiskunnan ulkopuolella. Jos hän vielä saisi –

Tunteellisuus sai hänestä lähes yliotteen. Oli parempi vain keskittyä ajamiseen.

Hän tiesi nyt myös, miksi suojakenttä oli sammunut. Sekin oli tunteellisuutta herättävä asia. Ennen matkalle lähtöä hän oli katsonut voimalaitoksen valvontanauhoitteen.

Gruik oli varmaankin tietämättään mahdollistanut käytännössä kaiken, mitä oli seurannut. Ilman tämän täsmälleen oikea-aikaista tuhotyötä heidät olisi ammuttu palatsin portaille. Tran tulisi taatusti muistamaan ystävänsä uhrauksen lopun ikäänsä.

Tran oli löytänyt Hopeakaupungin kolmikerroksisen leveän rakennuksen jälleen pimeänä. Käyttöneste oli loppunut generaattorista.

Hän palasi kiiturille ja otti sen tavaratilasta varasäiliön mukaansa. Mutta se oli vain tilapäinen ratkaisu. Jos laitoksessa oltiin pyöritetty virtuaaliulottuvuuttakin –

Se tarvitsisi enemmän virtaa. Ja kyllä hän muistikin. Se maanalainen laitos, josta Agne oli kertonut.

Ei hänellä kai varsinaisesti ollut välitöntä kiirettä. Heidän vanhat kehonsa kyllä selviäisivät jonkin aikaa. Hän halusi ratkaista energiaongelman ensin, ennen kuin ryhtyisi korjaamaan itseään. Se tuntui tavallaan suuremmalta haasteelta, jossa ei ollut varaa virheisiin, eikä varsinkaan valon loppumiseen kesken kaiken.

Hän täytti generaattorin tankkia niin paljon kuin säiliöstä riitti, ja käynnisti sen uudestaan. Himmeät valot syttyivät jälleen rakennukseen. Sitten hän suuntasi alemmas, läpi ovista, jotka Agne oli jo aiemmin aukaissut pysyvästi.

Täälläkin oli varavirta päällä. Tran etsi pitkään, kunnes löysi käyttöohjeterminaalin. Sitten hän luki ohjeita kunnes luuli ymmärtävänsä. Laitoksen käynnistäminen ei ollut aivan vaaratonta. Mutta ennemmin se, kuin että koko rakennus oli yhden käyttönestesäiliöllisen varassa.

Hän kulki konsolilta toiselle, laittoi säätimet tarvittuihin alkuasentoihin, samalla kun kävi tekoälyllään läpi

tarkistuslistaa, ettei ollut unohtanut mitään. Lopulta hän tuli ison punaisen napin luokse, joka käynnistäisi laitoksen.

Oliko hän tehnyt kaiken oikein? Sulaisiko laitos ja veisi hänet mukanaan, vai jäisikö se taas tuottamaan energiaa ehkä jopa vuosikymmeniksi eteenpäin?

Hän painoi nappia.

Hitaasti paksun lasin takaa alkoi kuulua huminaa. Siellä oleva lieriörakennelma alkoi hohtaa himmeästi. Humina yltyi. Tran näki kontrollikonsolien mittarien nousevan hitaasti nollasta kohti hyväksytyjä lukemia. Valotkin alkoivat kirkastua.

Hän uskoi käynnistäneensä energialähteen oikein, ja lähti nousemaan portaita. Valot olivat nyt kaikkialla kirkaampia.

Nyt hän palasi huoneeseen, josta hän ja Agne olivat siirtyneet virtuaaliulottuvuuteen. Siellä heidän vanhat kehonsa olivat, juuri siinä tilassa mihin ne olivat jääneet. Hieman ruostuneina, mutta kai käyttökelpoisina – kunhan Tran vaihtaisi rintayksikön itselleen.

Siinä olikin tekemistä. Mutta lopulta hän uskoi olevansa valmis. Hankalaa oli, ettei hän voinut oikein testata.

Sitten hän mietti, mikä oli seuraava askel? Hänen pitäisi pystyä siirtymään alkuperäiseen kehoonsa. Ja Agne... Tämän tietovarastossa pitäisi olla jäljellä kaikki, paitsi taistelu jonka tämä oli läpikäynyt soturikehossa.

Tran avasi soturikehonsa pääyksikön huoltoluukun ja yhdisti kolmijohtoisen kaapelin. Agnen pääyksikössä johdot olivatkin jo kiinni.

Sitten hän käynnisti terminaalilta virtuaaliulottuvuuteen siirtymisen. Häntä suoraan sanoen jännitti.

Äkisti jännitys vaihtui kalvavan tyhjyyden tunteeseen, kun hän tajusi olevansa yksin kolmiulotteisen ruudun keskellä.

Mitä oli mennyt pieleen?

Hän yritti saada esille vianetsintätietoja jotka selittäisivät miksi Agne ei ollut siirtynyt sinne myös. Lopulta hän ehkä löysi selityksen. Yhden muistipankin sisällön korruptio ruostumisen seurauksena.

Hän kirosi epätoivosta. Se oli kai ruostejärvimatkan syytä.

Agnea ei siis voisi palauttaa?

Paluu Hopeakaupunkiin, maanalaisen energialaitoksen käynnistäminen, se kaikki oli lopulta ollut turhaa?

Tran kirosi myös turhaa toiveikkuuttaan. Nyt armoton kohtalo näytti hänelle, kuka oli isäntä. Aivan samoin kuin jonkin robotin korjaaminen ei joskus vain onnistunut, vaikka kuinka yritti.

Sitten hän mietti, miten Agne tultaisiin muistamaan Teräsplaneetan historiassa ikuisesti. Prinsessa, joka voitti tyranni-isänsä.

Joka uhrasi itsensä Teräsplaneetan tulevaisuuden vuoksi. Sen suurempaa sankaruutta ei voinut kuvitella.

Ja hän... Hän oli vain matkalle mukaan sattunut korjaaja-androidi, joka oli lopulta tullut toivoneeksi ja odottaneeksi jotain, mitä ei olisi kannattanut toivoa.

Hetkeksi hänelle tuli mieleen taas jopa orgaanielämänmuotojen myyttiset tarinat. Uhraus menetti arvonsa ja merkityksensä, jos sen jälkeen pystyikin helposti palaamaan takaisin, eikö?

Vain lopullinen uhraus oli arvokas. Sellainen josta ei tultu takaisin. Sellainen minkä Agne oli tehnyt. Tai Gruik.

109.

Tran ei silti suostunut antamaan periksi. Ainakin yksi vaihe oli onnistunut: hän oli takaisin alkuperäisessä kehossaan. Se tuntui toimivan ja energiaakin riitti taas.

Seuraavaa toimenpidettä hän ei olisi halunnutkaan tehdä vain karkeaan toimintaan kykenevällä soturikeholla.

Hyvin varovasti hän avasi Agnen pääyksikön, kunnes pääsi käsiksi muistipankkeihin. Yksi niistä oli varsin pahasti hapettuneen näköinen.

Hän laittoi tilalle tuoreen muistipankin ja sulki pääyksikön. Mutta ei se yksinään silti voinut auttaa. Uusi muistipankki tietysti oli tyhjä.

Mikä voisi?

Tran mietti, mutta tyhjyyden tunne kalvoi häntä edelleen. Ei hän keksinyt mitään.

Sitten hänen ajatuksensa siirtyivät hopeiseen korppiin. Voisiko se tehdä jotain? Jopa tavalla, joka tuntuisi todellisuuden rajat ylittävältä?

Mutta ensin sen luokse täytyisi päästä. Agne mukana.

No, ainakin hänellä oli taas energiaa. Tavallaan hän oli taas siinä pisteessä, mistä heidän yhteinen seikkailunsa oli alkanutkin. Hän nosti Agnen syyliinsä ja lähti kohti palatsin raunioita. Siellähän Falchion oli pitänyt majapaikkaansa, salaisen tunnelin päässä.

Hän löysikin pian reitin, jonka Agne oli avannut ja kulkenut läpi aikaisemmin. Valonvahvistus maksimissaan hän kulki eteenpäin Agne mukanaan. Vaikka tämä yritys ei johtaisi mihinkään, tuntui jotenkin oikealta, että hän toisi tämän takaisin hopeakorpin luokse.

Lopulta Tran tuli tunnelin jyrkästi ylöspäin kohoavaan osaan.

Hän siirtyi raahaamaan Agnea perässään. Oli siinä ja siinä, että hänen jalkojensa pito riitti. Niiden pohjat olivat karkeatekoiset tuotantolaitostyöskentelyä varten. Ehkä se auttoi, vaikka muutaman kerran hän olikin lähellä lähteä luistamaan taaksepäin.

Viimein Tran saapui Falchionin ja valtaistuimen luokse, Agne taas käsivarsillaan. Valoa tulvi ylhäältä, ja hän pystyi kytkemään valonvahvistuksen pois. Koska hän ei keksinyt muutakaan, hän laski Agnen valtaistuimelle.

Sitten hän odotti, että Falchion ottaisi yhteyttä.

Niin ei tuntunut tapahtuvan, joten hän uskaltautui ottamaan yhteyttä itse.

Falchion. Minulla on pyyntö sinulle, jos pystyt sen toteuttamaan. Agne, jonka varmaan tunnetkin, voitti mustan tyrannin. Ja tuhoutui niin tehdessään. Hänen alkuperäinen tietovarastonsa on vielä tässä pääyksikössä, mutta osa siitä korruptoitui ruosteesta. Pystyykö sen palauttamaan?

Tran ei ollut varma, alentuisiko korppi edes vastaamaan.

”Kaikki – on mahdollista, kun on tarpeeksi laskentatehoa, tai aikaa. Minä olin läsnä, kun se tapahtui. Minä tiedän yleisellä tasolla, missä muodossa tieto pitää palauttaa. Eihän minulla ole juuri muutakaan tekemistä. Mutta tarkistussummien pitää täsmätä. Et varmaan halua takaisin virheellistä kopiota, joka vain teeskentelee olevansa se Agne, jonka tunsit?”

En tietystikään.

”Oletko valmis odottamaan? Suosittelen matalaenergia-tilaa.”

Niin kauan kuin tarvitsee.

”Sitten minä aloitan. Oletko hyvä ja kytket kolmijohto-kaapelin valtaistuimeen?”

Falchionilla oli jopa jonkinlaista huumorintajua. Se itse ei tietysti pystynyt fyysisiin operaatioihin. Ja onneksi Tranilla oli kaapeli mukana. Hän toimi nyt jopa hyvin hellästi, kun hän kytki johdot Agnen huoltoluukun takaisiin liittimiin, ja sitten valtaistuimen vastaavaan porttiin.

Sitten hän oli valmis siirtämään itsensä matalaenergia-tilaan. Ja odottamaan. Niin kauan kuin tarvitsisi.

110.

Agnesta tuntui, kuin hän olisi ollut kauan syvässä defragmentaatiossa. Hän avasi silmänsä ja havaitsi istuvansa valtaistuimella hopeisen korpin alapuolella.

Hän oli taas alkuperäisessä kehossaan.

Hän ei aivan muistanut tilannetta, joka oli johtanut tähän. Oikeastaan viimeinen asia minkä hän muisti oli, että he olivat Tranin kanssa löytäneet lupaavien soturikehojen piirustukset, ja päättäneet siirtyä niihin lopullista taistelua varten.

Oliko taistelu käyty? Vai olivatko he perääntyneet siitä?

Sitten hän ilahtui suuresti, kun hän näkikin valtaistuimen edessä Tranin lepäämässä kyljellään. Ehkä tämä osaisi kertoa. Vai – oliko tämä edes kunnossa?

Agne polvistui Tranin luokse. Mitään isompia vaurioita ei näyttänyt olevan.

Hän mietti, että ravistelisiko tätä. Mutta Tran näytti hyvin rauhalliselta, joten se tuntui turhan kovakouraiselta. Agne päätti kääntää tätä vähän ja suudella. Ei Tran mitenkään voisi pahastua, että tulisi herätetyksi niin.

Tran liikahti ja kai tajusi tilanteen hyvin nopeasti, koska pian hän jo suuteli takaisin.

”Se olet sinä, etkö olekin?” Tran kysyi vähän hämmästyneenä ja kai liikutuksenkin vallassa.

Agne ei täysin käsittänyt. Ilmeisesti oli tapahtunut jotain, ehkä dramaattistakin, joka vaati tuollaisen kysymyksen?

”Tietysti olen,” Agne vastasi ja yritti olla rauhoittava.

”Sitten kaikki on niin hyvin kuin voi olla,” Tran sanoi. ”Odot, minun pitää poistaa matalaenergiatila päältä.”

Se tuntui myös vähän erikoiselta. Oliko siis kulunut paljonkin aikaa...?

He nousivat ja lähtivät kävelemään pois päin hopeisen korpin valtaistuimen luota. Agne muisti, miten se oli lähinnä esittänyt teorioitaan siitä, miten synteettisten elämänmuotojen tulisi luovuttaa paikkansa ja tuhoutua. Hän ei halunnut viettää sen luona enemmän aikaa kuin oli pakko.

He laskivat tunnelin jyrkän osan kuin liukumäen. Agnesta tuntui ihmeellisen kevyeltä, niinkuin hän olisi ollut taas nuori, leikkimässä palatsissa. Toki sitten hän muisti, ettei hänen äitiään tai veljeään ollut enää.

Agne laski hiukan edeltä ja kun Tran tuli mäen loppuun, hän kaappasi tämän syliinsä. Tämä olisi nyt hänen perheensä, tai niin hän halusi ajatella.

Trania ele ilahdutti jostain syystä erityisesti.

”Saanko minäkin tehdä tuon sinulle ilman erityistä syytä?” tämä kysyi.

”Toki. Jos siis haluat kuluttaa ylimääräistä energiaa.”

He kulkivat tunnelin loppuun ja portaat ylös. Kun he saivat palatsin ikkunat näkyviinsä, valon kirkkaus ihmetytti Agnea. Ja vielä enemmän, kun he lopulta saapuivat ulos.

”Teräsplaneetta on kai alkanut puhdistua. Kuinka kauan me oikein olimme tuolla?” Agne kysyi.

”En minäkään tiedä. Niin kauan että – Falchion sai palautettua sinut,” Tran vastasi taas liikituksen vallassa.

Sitten tämä alkoi kertoa kaikesta, mitä oli tapahtunut. Se oli ihmeellinen ja pelottavakin tarina. Mutta sillä oli onnellinen loppu. Ei Agne olisi parempaa loppua voinut kuvitella. Lopuksi he jäivät vain istumaan ruohon keskelle ilta-auringon lämpöön ja syleilemään toisiaan pitkäksi aikaa.

